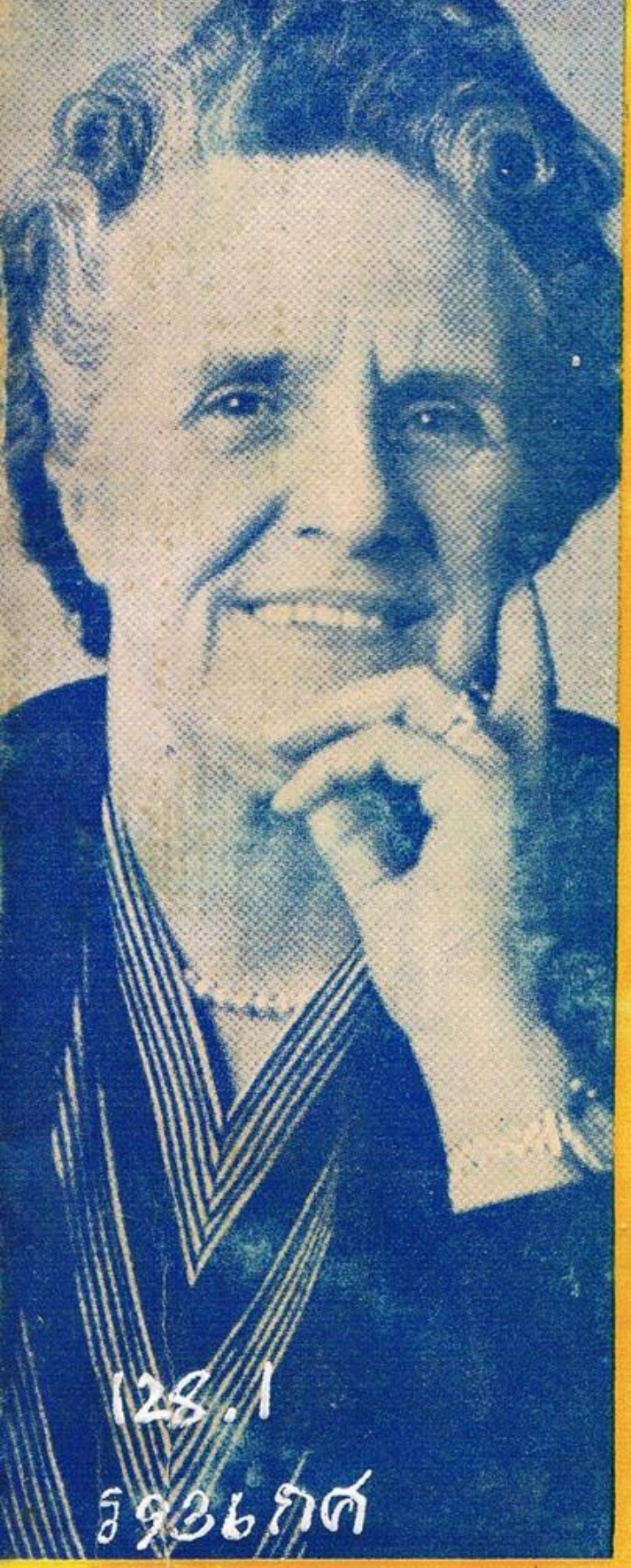

128.1
ร93ก๓๙

การติดต่อวิญญาณ

โดย

เอสเทลล์ โรเบิรตส์

ผู้สามารถแสดงต่อหน้า
ประชาชนนับเป็นพันๆพร้อม
ด้วยหลักฐานการพิสูจน์ต่างๆ
มาเป็นเวลา ๔๐ ปี

แปลโดย

ศิริ พุธศุกร์

ผู้แปลชุด "โลกทิพย์"

หอสมุดแห่งชาติ
จันทบุรี

การติดต่อวิญญาณ

ตอนสอง

โดย

เอสเทลล์ โรเบิรตส์

หอสมุดแห่งชาติ
25 M.A. 2532
กรมศิลปากร

หน่วยอภินันทนาการ
จาก อ.อ. หลวงประนอม มัฆมงคม

แปลและเรียบเรียง

โดย

ศิริ พุธศุกร์

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๓,๐๐๐ เล่ม พ.ศ. ๒๕๑๒

เลขห้อง จม

เลขหมู่ 128.1
ร๒๖ก๗

เลขทะเบียน ราคาเล่มละ ๑๒ บาท
๑๑๖๒๒ ๒๕๓๑ ๑๒

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือ **เอสเทลล์ โรเบิรตส์** ทั้งหมดมีสองตอน ตอนที่ หนึ่งได้ พิมพ์เสร็จ เมื่อ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๒ และตอนที่สองได้พิมพ์เสร็จเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๑๒ ซึ่งเป็นระยะห่างกันสี่เดือน สำหรับผู้ที่ได้อ่านตอนที่หนึ่งจบแล้ว มีเป็นจำนวนมากที่พยายามถามถึงตอนที่สอง ซึ่งเป็นตอนที่จบบริบูรณ์ และเท่าที่สังเกตดูรู้สึกว่าหนังสือเล่มนี้ได้รับความสนใจไม่น้อย และสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าดีใจ ก็คือปัญหาที่เคยสงสัยกันมานานและสงสัยกันมาก ที่ว่า *คนเราตายแล้วจะยังมีชีวิตอยู่อีกหรือไม่? หรือว่าสูญไปเลย?* นั้นไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียวที่ถามข้าพเจ้า ที่ไม่มีใครถาม ก็เพราะทุกคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วมีความแน่ใจว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วก็ยังมีชีวิต และทุกคนจะต้องเป็นไปตามกรรมที่ได้ทำเอาไว้

ข้าพเจ้าได้พยายามมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบปีที่ได้อธิบายให้คนทั้งหลายเข้าใจในเรื่องเหล่านี้ ทั้งนี้ก็เพราะข้าพเจ้ารู้ดีว่า ความเชื่อที่ว่านี้เป็นรากฐานสำคัญของศีลธรรมในสังคม และเป็นรากฐานซึ่งจะเว้นไม่ได้ในการรู้แจ้งอริยสัจ ซึ่งจะทำให้คนเราพ้นจากความทุกข์ได้จริงๆ แม้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ความพยายามของข้าพเจ้าไม่ไร้ผล เมื่อก่อนทีเดียวข้าพเจ้าอธิบายแต่ในทางวิชาการ และแม้ต่อมาข้าพเจ้าจะพิสูจน์ได้หลังจากที่ข้าพเจ้าสามารถติดต่อกับโอปปาติกะได้โดยผ่านทางคุณศรีเพ็ญ จัตุทะศรี แล้วก็ตาม แต่ตัวอย่างที่พิสูจน์ได้แม้จะมีหลายรายก็จริง แต่ก็ไม่ชัดเจนและมีหลักฐานดีเท่ากับหลักฐานที่บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ และอีกอย่างเนื่องจากคนไทยเรายอมรับนับถือว่า ฝรั่งเป็นผู้ที่เจริญกว่าเราในด้านวิชาความรู้ต่างๆ และฝรั่งจะเชื่ออะไรเขาจะต้องทำการพิสูจน์ให้แน่นอน การทำงานของเขามีระบบที่ดี เพราะเหตุที่คนไทยเราโดยทั่วไปมีความเชื่อกันเช่นนี้ เพราะฉะนั้นในเมื่อหนังสือเล่มนี้ได้แสดงออกมา

อย่างชัดเจนว่า ฝรั่งได้ทำการค้นคว้าและพิสูจน์เรื่องนี้ได้แล้ว และมีคนเชื่อถือมากมาย เพราะมีหลักฐานและข้อพิสูจน์ที่ชัดเจน ซึ่งในบรรดากลุ่มคนที่เชื่อถือนี้ มีบุคคลทุกอาชีพและทุกระดับการศึกษา สำหรับคนที่มีทุนพอที่จะเชื่อในเรื่องเหล่านี้อยู่บ้างแล้ว เมื่อมาได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จึงทำให้เกิดความเชื่อแน่ว่า **คนเราตายแล้วไม่สูญ โอปปาติกะมีจริง**

ข้าพเจ้าเชื่อมานานแล้วว่า ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะนี้ เมื่อได้แพร่หลายกว้างขวางออกไปอย่างมากมายแล้ว คนไทยเราส่วนใหญ่เกือบจะทั้งชาติก็ตื่นตัวในเรื่องศาสนา และหันมาสนใจในทางนี้มากขึ้น ซึ่งอันที่จริงเวลานี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นชัดอยู่แล้วว่า จำนวนนักศึกษาที่หันมาสนใจทางนี้ และเชื่อถือในเรื่องนี้มีมากขึ้นโดยลำดับ ปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับเรื่องชาติหน้า รู้สึกว่าจะไม่มีอีกแล้ว ข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้าดีใจจริงๆ และทำให้มีกำลังใจอย่างมากในอันที่จะเผยแพร่เรื่องเหล่านี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ปัญหาสำคัญที่ยังติดอยู่มีอยู่ข้อเดียวคือ **เรื่อง**

ปาฏิหาริย์ต่างๆ เท่าที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ หรือที่ทราบกันมาจากที่อื่นๆ ซึ่งมีหลายอย่างที่ทำให้เกิดความไม่แน่ใจ คือไม่ค่อยจะเชื่อว่าจะเป็นไปได้ แต่ข้าพเจ้าก็ได้บอกไว้แล้วว่า เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะเขียนเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งเพื่ออธิบายปัญหาเหล่านี้ และข้าพเจ้าก็คิดว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะตอบปัญหาต่างๆ เพราะขณะนี้มีโอปปาติกะ อยู่หลาย ท่าน ที่จะให้คำชี้แจง เกี่ยว กับ เรื่อง เหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแน่นอนลำพังบัญญาของข้าพเจ้าคนเดียว ก็คงจะตอบข้อสงสัยเหล่านั้นไม่ได้กระจ่างและบางข้อก็อาจจะตอบไม่ได้เลยเสียด้วยซ้ำไป

หนังสือตอนสาม ซึ่งเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ เข้าใจว่าคงจะออกมาได้ในไม่ช้านี้ ผู้ที่สนใจก็ขอได้โปรดอดใจรอต่อไปอีกสักเล็กน้อย เมื่อท่านได้อ่านตอนสามนี้ แล้วก็คงจะได้ เข้าใจถึงความ มหัศจรรย์ ต่างๆ ว่า อันที่จริงก็เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับเรื่องฝนตก ฟ้าร้อง ฟ้าผ่า วิทยุ โทรทัศน์ อะไรทำนองนี้

นั่นเอง เพราะความมหัศจรรย์ต่างๆ นั้นในเมื่อเราเข้าใจเหตุผลแล้ว มันก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับคนที่ไม่เข้าใจเหตุผล ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ไม่ค่อยจะยอมเชื่อหรือไม่ก็ ต้อง สร้าง นิยาย ขึ้นมาเพื่ออธิบายปรากฏ การณ์ของธรรมชาติต่างๆ เหล่านั้น ดังที่คนในสมัยโบราณได้ทำกันมาแล้ว

พร รัตนสุวรรณ

๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๒

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)
๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๑๗๖๘๔ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย
เยื้องตรงกันข้ามกับโรงภาพยนต์บุศยพรรณ

สารบาญ

บทที่ ๙ การทรงวิญญาณโดยได้ยินเสียงจาก
โอปปาติกะโดยตรง หน้า ๑ ถึง ๔๒

วิธีการทรงวิญญาณดังกล่าว หน้า ๑

ข้อคิดเห็นของบุคคลภายนอก ,, ๒๐

เซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟ นักแข่งรถผู้มีชื่อเสียง ,, ๒๓

กุหลาบ ๑๒ ดอก ,, ๔๐

บทที่ ๑๐ ภาษาที่ใช้ในโลกโอปปาติกะ หน้า๔๓ถึง๗๑

ภาษาเดิมยังจำเป็นสำหรับภูมิต่ำ หน้า ๔๓

การเข้าทรงพูดภาษาฮอลันดา ,, ๔๘

ภาษาอินเดียนแดง ,, ๔๙

ภาษาฟินแลนด์ ,, ๕๑

ภาษาสวิตเซอร์แลนด์ ,, ๕๓

ภาษาสวีเดน ,, ๕๔

ภาษาฝรั่งเศส ,, ๕๔

ภาษาท้องถิ่นของนิโกร ,, ๕๕

การเขียนเป็นภาษาฮอลแลนด์โดยโอปปาติกะ ,, ๕๗

ภาษาฮินดูสตานี ,, ๖๗
ผลของการทำบุญอุทิศของให้ ,, ๗๐
บทที่ ๑๑ การเข้าทรงโดยใช้เสียงของ
โอปปาติกะโดยตรง (ต่อ) หน้า ๗๒ ถึง ๑๑๘
นักแข่งเรือชาวญี่ปุ่น หน้า ๗๒
ตัวอย่างของคำอธิษฐานที่ให้ผลสมความปรารถนา
๑. คดีเบสซี่ แมนนิ่ง ,, ๗๖
๒. ตัวอย่างรายที่ ๒ ,, ๑๐๔
๓. ตัวอย่างรายที่ ๓ ,, ๑๐๕
เซอร์อาเธอร์ โคแนน ดอยล์ ,, ๑๐๘
ตัวอย่างระยะยาว ,, ๑๑๕
บทที่ ๑๒ การกลับมาติดต่อ หน้า ๑๑๘ ถึง ๑๖๕
คดีเอ๊ดการ์ วอลเลซ ,, ๑๑๘
การถ่ายรูปโอปปาติกะ ,, ๑๒๓
เดนนิส เนลสัน เทอรี่ ,, ๑๒๘
ระหัสลับของการติดต่อส่วนตัว ,, ๑๓๑
เอมมา คันลิฟ โอเวน ,, ๑๓๓

ลอร์ด นอร์ธคลิฟ ราชาแห่งการหนังสือ
พิมพ์อังกฤษ ,, ๑๓๖
แคนอน เชพพาร์ด ,, ๑๓๙
จิโน วัทกินส์—การถ่ายรูปโอปปาติกะ ,, ๑๔๐
นักสำรวจฟอเซ็ท ผู้สามารถถอดกายทิพย์
จากกายเนื้อได้ ,, ๑๔๕
ปาฏิหาริย์ที่น่าขบขัน (เรื่องผ้าคลุม) ,, ๑๕๖
ปกฏิหาริย์ทายใจ และเหตุการณ์ล่วงหน้า ,, ๑๕๙
ความช่วยเหลือของโอปปาติกะ ,, ๑๖๓
เสียงอิสระ ,, ๑๖๖
บทที่ ๑๓ สงคราม หน้า ๑๗๐ ถึง ๒๒๕
ไม่มีพรหมลิขิต ,, ๑๗๐
โอปปาติกะผู้ประสพภัยจากสงคราม ,, ๑๗๘
ผู้หลงทางในโลกโอปปาติกะ ,, ๒๐๓
ลักษณะของน้ำเสียงและลีลาการพูดของ
แต่ละคนไม่เหมือนกัน ,, ๒๐๗
สัญญาณเคาะประตู ,, ๒๑๒
สองพี่น้องเหยื่อสงคราม ,, ๒๑๗

บทที่ ๑๔ ความเห็นจากบุคคลภายนอก หน้า ๒๒๖
ถึง ๒๖๒

วิธีการทรงวิญญาณ ๒ วิธี ,, ๒๓๒

การหลอกของคนทรงหรือความงมงายของ
ผู้ร่วมพิธีเป็นไปไม่ได้ ,, ๒๓๘

ทฤษฎีพิลึกพิลั่นของพวกไม่ยอมเชื่อ ,, ๒๔๐

บุคคลเชื่อโดยข้อพิศูจน์ ไม่ใช่โดยปาฏิหาริย์ ,, ๒๔๕

เอคโทพลาสมิค รอด (Ectoplasmic Rod) ,, ๒๔๗

ภูมิที่ต่างกันย่อมมีความถี่ของคลื่นต่างกัน ,, ๒๕๑

เราควรยอมรับความไม่รู้รอบของตนบ้าง ,, ๒๕๖

บทที่ ๑๕ ท่านเมฆแดง หน้า ๒๖๓ ถึง ๒๘๑

ความสำคัญของความเชื่อเรื่องโลกหน้า ,, ๒๖๓

ความตายคือการนอนหลับ ,, ๒๖๖

พระเจ้าคือจิตสมบูรณ์ ,, ๒๗๒

พระเจ้าอยู่ในตัวเรา ,, ๒๗๔

อำนาจของเมตตา ,, ๒๗๙

ข้อความบางตอน
ในหนังสือเล่มนี้ที่น่าสนใจ

ความช่วยเหลือที่เป็นไปได้ ในโลกหน้านั้นมีองค์การหนึ่งที่ยินดีจะตอบสนองคำวิงวอนหรือคำอธิษฐานจากบุคคลในโลกนี้เหมือนกัน ในเมื่อมีเหตุการณ์และสถานการณ์พอที่จะอำนวยให้กระทำเช่นนั้นได้ (หน้า ๘๙) (There is an organization in the Beyond able to provide the answer when conditions are appropriate)

การต่อสู้เพื่อสัจธรรม จงร่วมมือกันให้ดีในการที่เราทำการณรงค์ต่อสู้เพื่อสัจธรรม ซึ่งเรากำลังกระทำอยู่บัดนี้ เพราะกำลังมีอำนาจอันยิ่งใหญ่คอยดำเนินการขัดขวางเราอยู่เหมือนกัน แต่ขอให้เราจงก้าวหน้าต่อไปอย่าหยุดยั้งเสียกลางคัน (หน้า ๑๑๑) (Watch our interests in the battle for truth that is now taking place. Great forces are opposing us, yet we must go forever forward)

ตายแล้วไม่สูญ การที่คนเรายังมีชีวิตอยู่หลังจากการตายของกายเนื้อแล้วนั้น เป็นความจริงที่เชื่อถือได้อย่างแท้จริง และไม่ใช่เรื่องโกหกพกลมอย่างที่คนส่วนมากคิดกันเลย (หน้า ๒๑๗) (Survival after death is an accomplished fact and not a fallacy as so many people believe)

ผู้เฝ้าดูอย่างเงียบ ๆ บุคคลทั้งหลายที่เราคิดว่าได้ตายไปแล้วนั้น ได้เฝ้าดูพวกเราที่มีชีวิตอยู่เสมอและพร้อมที่จะช่วยเหลือแนะนำเราว่า ทำอย่างไรจึงจะต่อสู้กับความลำบากที่แวดล้อมเราอยู่ และเมื่อเหตุการณ์ถึงขั้นร้ายแรงจนถึงขนาดที่เราไม่สามารจะแก้ไขด้วยตนเองได้แล้ว ท่านก็จะสามารถช่วยเหลือแนะนำเราด้วยว่าควรจะไปขอความช่วยเหลือจากที่ใด (หน้า ๑๖๕) (This is a remarkable instance of the so-called dead watching over the living, instructing them how best to meet the troubles that beset them and where to turn for help when the burden becomes too great)

ไม่มีพรหมลิขิต ชะตาชีวิตที่ได้กำหนดชีวิตของมนุษย์ไว้แล้วอย่างแน่นอน คือพรหมลิขิตนั้น ไม่มี คือหมายความว่า อนาคตของบุคคลจะเป็นอย่างไรนั้น ไม่ใช่สุดแล้วแต่ว่าพระพรหมจะลิขิตมา ดังนั้น คำทำนายอนาคตใด ๆ ก็ตาม ที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์นั้นย่อมเป็นเรื่องที่คาดคะเนเอาว่า น่าจะเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ได้ มากกว่าที่จะยืนยันได้ว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น ๆ แน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์ (หน้า ๑๗๐) (There is no such thing as destiny,.....nothing in this life is preordained. It therefore follows that any prophecy that is dependent on the actions of men for its fulfilment must be an expression of probability rather than certainty)

อนาคตของมนุษย์ขึ้นอยู่กับเจตน์จำนงอันเป็นเสรีของมนุษย์เอง ไม่มีมนุษย์หรือเทพยดาผู้ใดกล่าวได้โดยเด็ดขาดว่า ในวันนั้นเดือนนั้นปีนั้น เหตุการณ์นั้น ๆ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะอนาคตของมนุษย์เป็นเรื่องที่ต้องขึ้นอยู่กับมนุษย์เท่านั้น และไม่มี

ใครรู้ล่วงหน้าว่ามนุษย์จะใช้เจตน์จำนงอันเป็นเสรีของเขาไปในทางใด (หน้า ๑๗๒) (Neither man nor spirit can say with certainty that on a given date certain things will come to pass, because the future is dependent on man and the exercise of his free will is always an unknown factor)

กฎเกณฑ์เปลี่ยนได้เมื่อสภาวะแวดล้อมเปลี่ยน อาจเป็นไปได้ว่า วิทยาศาสตร์ซึ่งเรารู้กันอยู่ในบัจจุบันนี้ และซึ่งนักปรัชญาเชื่อกันว่าเป็นส่วนหนึ่งของความจริงอันสูงสุดนั้น เมื่ออยู่ในภูมิหรือโลกอื่นก็ไม่ได้ดำเนินไปตามกฎเกณฑ์ดังเช่นที่เป็นอยู่ในโลกนี้ (หน้า ๒๖๐) (But surely it may be possible that science, as known to us, which all philosophers agree is an abstraction from reality, does not apply in the same way over there)

อมตธรรม ทำอย่างไรเราก็ไม่สามารถจะตายได้ เพราะวิญญาณของเราเป็นอมตะ (หน้า ๒๖๓) (We cannot die because our spirits are immortal)

ความสำคัญของความเชื่อในเรื่องโลกหน้า ถ้าบุคคลไม่ยอมรับความจริงอันเป็นแก่นแท้ข้อนี้ (คือโลกหน้ามีอยู่จริง) ความเชื่อในศาสนาทั้งหมดก็จะไม่มีค่าอย่างใดและศาสนาทั้งปวงก็จะต้องล้มครืนลงมาตามๆกัน (หน้า ๒๖๔) (without acceptance of this central fact the whole edifice of religious faith must fall down)

ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราเชื่อเรื่องตายแล้วไม่สูญ จิตใจของเราจะเต็มไปด้วยแสงสว่างและมีความอบอุ่นอยู่ตลอดกาล (หน้า ๒๖๕) (The truth of survival floods the mind with light and warmth)

เราจะไม่เศร้าโศกถึงผู้เป็นที่รักของเราผู้ล่วงลับไปจากโลกนี้อีกต่อไป เพราะเรารู้ดีว่าเขาเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่ และเราก็จะต้องพบกันใหม่อีกอย่างแน่นอน (หน้า ๒๖๕) We no longer mourn for the dear ones who have left us, for we know they live and that we shall meet again)

จิตสร้างวัตถุ จิตเป็นผู้หล่อหลอมวัตถุให้เกิดขึ้นมา ไม่ใช่วัตถุเป็นผู้หล่อหลอมให้จิตเกิดขึ้น คนทุกคนจะต้องทำความพยายามเพื่อความหลุดพ้นของตัวเอง เราเป็นแต่เพียงผู้ชี้ทางให้แก่เจ้าทั้งหลาย เจ้าจะต้องทำการระมัดระวังตัว คุมสติเฝ้าประตูใจของเจ้าไว้ให้ดี (หน้า ๑๗๗) (Mind moulds matter, matter does not mould the mind. Man alone must work out his own salvation. I can but show the way and bid you keep ever watchful at the door of your mind)

โรงเรียนสำหรับวิญญาณ ชีวิตนี้เป็นโรงเรียนสำหรับวิญญาณ ดังนั้นทุกคนจะต้องทำความเพียรเพื่อความหลุดพ้นสำหรับตนเองด้วยตนเอง (หน้า ๒๕๕) (This life is a school for the soul and each man must work out his own salvation)

เจตน์จำนงอันเป็นเสรีที่มีขอบเขตต่างกัน คนเราทุกคนย่อมมีอิสระเต็มที่ในอันที่จะใช้ความตั้งใจของตนทำอะไรก็ได้ตามปรารถนา เป็นแต่ว่าเจตน์จำนง

อันเป็นเสรีนี้ อาจจะอยู่ในวงแคบหรือจำกัดบ้างสุดแล้วแต่ว่าสภาวะแห่งจิตใจของเขาจะก้าวขึ้นมาได้แค่ไหน (หน้า ๒๕๘) (คือถ้าได้พัฒนาจิตมาสูงมากก็มีเจตน์จำนงอันเป็นเสรีกว้างขวางมากขึ้นตามส่วน) (Man has complete freedom of will, this only being limited by the state of mind to which he has risen)

โรคภัยไข้เจ็บเป็นเรื่องของร่างกายเท่านั้น เราจะไม่กลัวตายและโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นแก่เราอีกต่อไป เพราะรู้ดีว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสภาวะที่จะเกิดขึ้นแก่เราเพียงชั่วคราวเท่านั้น และหลังจากนั้นเราก็จะตื่นขึ้นมามีชีวิตใหม่โดยมีร่างกายที่สมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง (หน้า ๒๖๕) (We no longer fear death and disease for ourselves, for we know these are but temporary conditions and that we shall re-awaken to a new life in a perfect body)

ความตายคือการนอนหลับ ความตายนั้นก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการนอนหลับชนิดหนึ่งนั่นเอง (หน้า ๒๖๖) (Death is no more than falling asleep)

การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นไม่ได้หมายความว่า จะต้องทำการงานอันยิ่งใหญ่มหาศาลที่ทำให้มีชื่อเสียงก้องโลกเสมอไป แต่อันที่จริง อยู่ที่การทำงานที่อยู่ใกล้ตัวเราที่สุดนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ (หน้า ๒๗๖) The natural expression of love is service to others, not so much in the performance of great works as in doing that which lies nearest to hand.

อายุขัยของมนุษย์สั้นเกินไป การที่จะหวังว่าเราจะได้บรรลุความสำเร็จโดยสมบูรณ์ ภายในอายุขัยของเรานั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นหลังจากที่เราตายแล้ว เราจะต้องไปเกิดใหม่ในโลกทิพย์ ซึ่งจะมีภูมิต่าง ๆ หลายต่อหลายชั้นด้วยกัน หลังจากนั้นแล้ว เราก็จะกลับมาเกิดใหม่ในโลกนี้อีก หรืออาจจะเกิดใหม่ในโลกทิพย์ภูมิใดภูมิหนึ่งที่ซ้อนกันอยู่ก็ได้ เพื่อที่วิญญาณของเราจะได้พัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้น และในที่สุดซึ่งก็ไม่มีใครทราบว่าจะเป็นระยะเวลานานเท่าใด เราจะวิวัฒนาการไปถึง

จุด ๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เราไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป และเราก็จะก้าวไปสู่ภูมิแห่งวิญญาณที่สูงกว่านั้น (หน้า ๒๗๗) It is not to be expected that we can achieve perfection within the span of one lifetime. After death we go to the astral plane, in which there are many worlds of consciousness. After a period we incarnate once again on this earth, or some other interpenetrating world, for the further progress of our souls. Eventually, and who can say how long this may take, we reach a state of evolution at which further reincarnation is no longer necessary and we pass on to higher realms of spiritual existence.

บทที่ ๙

การทรงวิญญาณ
โดยได้ยินเสียงจากโอปปาติกะโดยตรง

Direct Voice

ในการแสดงอำนาจทางทิพยจักษุ (Clairvoyance) ทิพยโสต (Clairaudience) หรือการทำนายโดยจับต้องสิ่งของ (Psychometry) ทั้ง ๓ ประการนี้ ผู้แสดงหรือคนทรงไม่ได้หมดความรู้สึก คือยังมีความรู้สึกเหมือนคนธรรมดาตามปกตินั่นเอง ถ้าหากว่าคนทรงเป็นผู้ที่มีความชำนาญดี ก็อาจจะไม่รับรู้ถึงเหตุการณ์ถึงสิ่งอื่นหรือโลกภายนอกที่เกิดขึ้นรอบข้างเธอบ้างก็ได้ แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เป็นไปในทำนองเดียวกับที่ศิลปินหรือช่างวาด ช่างปั้น ผู้ซึ่งในขณะที่เขากำลังทำงานด้วยจิตเป็นสมาธิอยู่นั้น ก็จะไม่รู้สึกสภาวะภายนอกเช่นเดียวกัน ในรายคนทรงก็เป็นไปในทำนองนั้น คือไม่มากกว่านั้น

จนถึงกับหมดสติไปเลยทีเดียว ดังนั้นสำหรับคนที่มาดูอยู่ด้วยกันก็เห็นได้ว่าผู้เป็นคนทรงก็เป็นผู้มีชีวิตชีวา รู้สึกในเหตุการณ์ภายนอกได้ดี เช่นเดียวกับผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมคนอื่นด้วยเหมือนกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงมีเรื่องที่ก่อให้เกิดความสงสัยได้หลายประการ คือผู้ทำการค้นคว้าในทางจิตที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้ ก็ได้ตั้งแง่สงสัยไว้ว่า เมื่อคนทรงยังมีความรู้สึกต่อโลกภายนอกโดยสมบูรณ์ โดยประการดังกล่าวมานี้ ผู้เป็นคนทรงก็อาจจะสันนิษฐานเรื่องราวต่างๆ เอาเองบ้างก็ได้ไม่มากก็น้อย จากน้ำเสียง จากท่าทางและคำพูด หรือเครื่องแต่งตัวของผู้มาหาว่า ผู้มาหานั้นจะมีสภาวะแห่งจิตใจเป็นอย่างไร หรือจะมีพื้นฐานในทางการเงินหรือในทางสังคมเป็นอย่างไร ทั้งนี้ก็เป็นธรรมดาในการต้อนรับบุคคลที่แปลกหน้านั้น เราก็มักจะคาดคะเนพื้นฐานความประพฤติความรู้ และสภาวะทางใจของเขาจากเครื่องแต่งกาย และจากเครื่องประกอบภายนอกดังกล่าวมานั้นเอง แต่อันที่จริงนั้นปรากฏว่า

คนทรงที่ชำนาญดีแล้วทุกคนจะไม่ถือเครื่องแต่งกายหรือลักษณะภายนอกประการต่าง ๆ ของผู้ที่มาหานั้นเป็นมาตรฐานเลยเป็นอันขาด ถ้าจะมีบ้างก็อาจจะเป็นคนที่เริ่มหัดใหม่ ๆ ซึ่งโดยมากก็มักจะกระทำไปโดยไม่รู้ตัวเสียมากกว่า แต่สำหรับผู้ที่ชำนาญแล้วจะเรียกได้ว่า "บีดหูบีดตา" ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อของสิ่งประกอบภายนอกหรือลักษณะเช่นนั้นเป็นอันขาด

นับตั้งแต่ดิฉันได้เริ่มแสดงอำนาจทางทิพยจักษุเป็นต้นมา ดิฉันก็ไม่ยอมตัดสินคุณลักษณะหรือชั้นตำแหน่งของผู้ที่มาหาดิฉันจากเครื่องแต่งกายและจากคำพูดต่าง ๆ เป็นต้นเป็นอันขาด ดิฉันรู้ดีว่า ถ้าหากทำเช่นนั้นเข้าก็อาจจะทำให้จิตใจของตนเองเกิดความลำเอียง ทำให้มีการทำนายทายทักไปตามความคิดเห็นของตนไปเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นดิฉันจึงชอบที่จะไม่ให้ผู้ที่มาหาดิฉันใหม่ ๆ นั้น บอกเรื่องราวความเป็นมาแต่หนหลังของเขาให้ดิฉันทราบเลย ดิฉันจึงมีความสุข เมื่อดิฉันได้เผชิญหน้ากับผู้แปลกหน้า โดยไม่รู้เรื่องราวความ

เป็นมาแต่หนหลังของเขาแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะทั้งดิฉันและเขาจะได้มีความเชื่อมั่นตนเองว่า ข้อความที่ดิฉันทำนายทายทักออกไปนั้นไม่ได้มีการเดาหรืออนุมานเอาจากข้อความที่เขาเกรินบอกให้ดิฉันทราบไว้ล่วงหน้านั้นเลย

บุคคลที่มาหาดิฉันเพื่อขอคำแนะนำในเรื่องปัญหาต่าง ๆ นั้น มีอยู่เป็นจำนวนมากมายเหลือเกิน แต่ก็เป็นความจริงว่า เขาเหล่านั้นมาขอคำแนะนำจากท่านเมฆแดง ไม่ใช่ขอคำแนะนำจากดิฉัน ดังนั้นในทัศนะของดิฉันรู้สึกว่าตนเองยินดีที่จะเข้าอยู่ในสภาวะตกภวังค์หรือจิตเป็นสมาธิเสียก่อนที่จะมีการถ่ายทอดข้อความที่ได้รับจากท่านเมฆแดง เพราะดิฉันรู้ดีว่าในการกระทำเช่นนั้น ไม่ว่าสิ่งใดที่ได้พูดผ่านดิฉันออกไปในสภาวะที่กำลังเป็นสมาธิอยู่นั้น ย่อมเป็นคำพูดที่ผ่านออกมาโดยตรงจากท่านเมฆแดง และไม่ได้มีความคิดของดิฉันสอดแซกเข้าไปเลย

สภาวะจิตตกภวังค์ขั้นลึก (Deep Trance) นี้ เป็นสภาวะที่เราจะต้องฝึกหัดให้เข้าถึงทีละขั้น ถ้าหากว่าบุคคลที่เข้าถึงคือคนทรงนี้ ต้องการจะให้เป็นไปโดยไม่เกิดโทษแก่ตัวเอง เพราะถ้าเป็นการเร่งร้อนเกินไปก็จะเกิดโทษแก่คนทรงเองด้วย ดิฉันได้เคยบรรยายให้ฟังแล้วถึงการทำครั้งแรกของดิฉัน ในเมื่อท่านเมฆแดงได้สะกดดิฉัน (entrance) ในครั้งนั้นและในครั้งต่อมาอีกหลายครั้งเหมือนกัน ดิฉันก็รู้สึกแต่เพียงว่า ได้ถูกสะกดเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในสภาวะเช่นนี้ วิญญาณ (spirit) หรือว่าจิตใจก็ถูกพรากหรือถอนออกจากร่างกายเป็นเพียงบางส่วน ในขณะนั้นดิฉันยังคงมีความรู้สึกคล้ายกับครึ่งหลับครึ่งตื่น สามารถจะรู้สึกความเป็นไปรอบด้านบ้าง ดิฉันยังคงสามารถได้ยินเสียงของผู้ที่มาหา และได้ยินเสียงพูดของตนเอง คล้ายๆ กับมาจากที่ไกลฉะนั้น ดิฉันมีความรู้สึกห่างออกไปจากร่างกายของตัวเอง คือมีความรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าจะเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งที่เฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ต่างหาก ไม่ได้เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ใน

เหตุการณ์นี้เลย ในตอนนั้นมีความรู้สึกว่า ตัวเองไม่ได้เป็นตัวของตัวเองเลย เพราะรู้สึกว่าคำพูดที่ปากของดิฉันพูดออกไปนั้น ไม่ได้เป็นคำพูดของดิฉันเลย นี่เป็นสภาวะที่เรียกกันว่า (trance) ซึ่งอาจจะแปลว่า ตกภวังค์ก็ได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเครียดทั้งในทางประสาทและในทางร่างกายของผู้เป็นคนทรงน้อยที่สุด ท่านเมฆแดงรู้ถึงความจริงข้อนี้เหมือนกัน ดังนั้นท่านจึงมีความอดทนเป็นอันดี ค่อย ๆ แนะนำสั่งสอนดิฉันให้เขยิบขึ้นไปทีละขั้น จนกระทั่งถึงขั้น (trance) ซึ่งดิฉันจะต้องเข้าถึงในระยะต่อมาในภายหลัง

ดิฉันได้เคยถูกถามบ่อยครั้งว่า ความรู้สึกในขณะจิตตกภวังค์อย่างลึก (deep trance) นั้นเป็นอย่างไร ปัญหาในเรื่องนี้รู้สึกว่าตอบยาก เช่นเดียวกับถ้าหากจะมีใครมาถามเราว่า ความรู้สึกในระหว่างหลับเป็นอย่างไรก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ตอบยากเช่นเดียวกัน เพราะในตอนแรกดิฉันก็รู้ตัวว่านั่งอยู่บนเก้าอี้ในอิริยาบถที่พักผ่อน แต่ก็มีความรู้สึกตัวเป็นอย่างดีถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่สำหรับเหตุ

การณ์ที่เกิดขึ้นในขณะต่อมานั้น ถ้าจะบรรยายให้ใกล้เคียงก็เห็นจะต้องใช้ข้อเปรียบเทียบว่า มีความรู้สึกเหมือนกับว่าอยู่ในสภาวะที่ได้รับการดมยาสลบ คือ ตอนแรก ก่อนที่ จะหมด ความรู้สึก และ ยังรู้ถึง เหตุการณ์รอบๆ ข้างดีเหมือนปกตินั้น ก็จะเริ่มมีอาการตัวเบาอยู่ระยะหนึ่งสั้นๆ ก่อน ซึ่งระหว่างนี้ ดิฉันจะมีความรู้สึกว่าอยู่ในสภาวะครึ่งรู้ตัวและครึ่งไม่รู้ตัว ตอนนี้แหละเป็นตอนที่จิตใจหรือวิญญาณ (Spirit) กำลังถูกพรากหรือถอนออกไปจากร่างกาย และจะสังเกตได้โดยมีการหายใจหนักๆ อย่างเห็นได้ชัด และต่อมาผู้เป็นคนทรงจะรู้สึกหลับสนิทโดยไม่ฝัน

ในขณะที่ดิฉันอยู่ในสภาวะจิตตกภวังค์ขั้นลึก คือ Deep trance นั้น ดิฉันไม่รู้สึกถึงสิ่งใดที่อยู่รอบข้างกาย ในระยะนั้น โอปปาติกะที่ดิฉันได้เห็นโดยตาทิพย์ก็ดี เสียงของโอปปาติกะที่ดิฉันได้ยินโดยอาศัยอำนาจทางหูทิพย์ก็ดี ตลอดจนถึงผู้ที่อยู่รอบข้างดิฉัน ในเมื่อดิฉันยังมีสติสมปฤดีอยู่ก็ดี ก็จะหายไป

โดยสิ้นเชิง ดิฉันไม่ได้เห็นอะไรเลย ไม่ได้ยินอะไรเลย และในการแสดงการพูดซึ่งโอปปาติกะจะเปล่งเสียงออกมาเป็นเสียงของเขาโดยตรงนั้น ดิฉันก็จะไม่ได้พูดอะไรเลยเช่นเดียวกัน ดิฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้คล้ายๆ กับกำลังหลับโดยรับประทานยานอนหลับเข้าไป แล้วก็จะกลับฟื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ก็ในเมื่อท่านเมฆแดงหรือนาย-แพทย์ผู้อยู่ในคณะโอปปาติกะของท่านเห็นสมควรว่าควรจะตื่นขึ้นมาเสียที ตามปกติท่านเมฆแดงจะปลุกให้ดิฉันตื่นขึ้นมา หลังจากที่ดิฉันหมดสติไปประมาณ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ต่อจากนั้นจิตใจของดิฉันก็กลับมาสู่โลกของวัตถุอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับรู้สึกเหน็ดเหนื่อยทั้งในทางกายและในทางใจบ้าง แต่ก็รู้สึกมีความกระหายอยากจะใคร่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่จิตใจของดิฉันไม่อยู่กับร่างกายในตอนนั้น

อันที่จริงสภาวะจิตตกภวังค์ Entrancement นั้นก็ไม่ใช่ของจำเป็นนักในการที่จะแสดงการเข้าทรงที่โอป-ปาติกะจะเปล่งเสียงพูดของเขาออกมาโดยตรงโดยไม่ได้

การแสดงของเอสเทลล์โรเบิรตส์ครั้งหนึ่งที่เอโอเลียนฮอลล์ ท่านเมฆแดงกำลังแสดงปาฐกถา โดยการสะกดเอสเทลล์ โรเบิรตส์ ให้จิตตกภวังค์ (ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๒๒, ๒๓๗,)

ผ่านคนทรง ยังมีผู้ที่เป็นคนทรงอีกหลายคนที่มีชื่อเสียงทั้งในสหรัฐอเมริกาด้วย ผู้ซึ่งปกติจะดำเนินการเข้าทรงแบบนี้ คือแบบที่โอปปาติกะมาพูดโดยเสียงของเขาโดยตรงแบบนี้ ในขณะที่คนทรงเหล่านี้มีสติ สามารถรับรู้เหตุการณ์รอบข้างได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับตัวดิฉันเองยังไม่สามารถกระทำถึงขั้นนั้นได้ การเข้าทรงแบบโอปปาติกะ จะพูดออกมาเป็นเสียงของเขาโดยตรงนั้น จะ ต้อง เกิด ขึ้นในระหว่าง ที่ดิฉัน อยู่ใน สภาวะจิตตก-ภวังค์ คือ trance และโดยปกติการเข้าทรงแบบนี้ก็ได้กระทำกันเป็นเรื่องภายในแทบทุกครั้ง มียกเว้นอยู่ครั้งเดียว ถึงแม้ว่าการเข้าทรงเป็นการภายในนี้บางครั้งจะมีผู้มาร่วมเข้าทรงด้วยถึง ๖๐ ท่านก็ตาม การแสดงต่อที่ประชุมชน ของดิฉันที่มีอยู่ ครั้งเดียวที่กล่าวว่า เป็นข้อยกเว้นนั้น เกิดขึ้นที่หอคิงส์เวย์ในกรุงลอนดอน และดิฉันได้บรรยายไว้ในบทอื่นในหนังสือเล่มนี้เหมือนกัน

อันที่จริงดิฉันก็เคยถูกสะกดให้จิตตกภวังค์จนลืมตัวบ่อยครั้งเหมือนกัน ในเมื่อดิฉันแสดงหรือปรากฏตัว

ในท่ามกลางที่ประชุม ซึ่งในตอนนั้นท่านเมฆแดงต้องการจะแสดงปาฐกถา แต่โอกาสเช่นนั้นเป็นเรื่องของการปาฐกถาโดยท่านเมฆแดงได้พูดผ่านดิฉัน ไม่ใช่เป็นเสียงของท่านโดยตรงที่ต้องใช้แตรประกอบ การปาฐกถาเหล่านี้ส่วนมากเป็นเรื่องหลักวิชาขั้นสูงเกินกว่าที่ดิฉันจะเข้าใจได้ และได้รับการศึกษาพิจารณากันอย่างเคร่งเครียด หลังจากที่ได้รับการจดบันทึกและถ่ายทอดออกมาแล้ว โดยมีนักปรัชญาและนักวิทยาศาสตร์ที่มีความรู้สูงๆ ในประเทศมาร่วมกันศึกษาอย่างเอาจริงเอาจัง และบ่อยครั้งก็ปรากฏว่า ท่านเหล่านั้น สรรเสริญข้อ ความในปาฐกถาเหล่านั้นเป็นอันมาก ข้อที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ ปาฐกถาที่ท่านเมฆแดงได้แสดงโดยผ่านทางปากของดิฉันเป็นไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน แม้นักชวเลขที่ชำนาญที่สุดก็ปรากฏว่าจดไม่ใคร่จะทัน และดังนั้น นักชวเลข ที่ชำนาญที่สุดเหล่านั้นจึงสามารถจดได้ครั้งละเพียง ๒—๓ นาทีเท่านั้น ต่อจากนั้นไปก็หมดความสามารถที่จะจดทัน ดังนั้นแต่ละครั้งเราจึงต้องมีนักชวเลขคอยจด

ถึง ๔ คน โดยให้จดผลัดกันเป็นทอดๆ เพื่อจะได้จดได้ครบโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

ในหน้าต่อไปนี้ดิฉันได้บรรยายถึงการเข้าทรงวิญญาณที่น่าสนใจ ซึ่งดิฉันได้รับการสะกดจิตให้เข้าสมาธิขั้นลึก แต่ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ดิฉันไม่สามารถจะรับรู้เหตุการณ์นั้นได้ด้วยตนเอง ดังนั้นดิฉันจึงรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่อ บุคคล ทั้ง หลาย ที่เข้า ร่วมวง กับดิฉันใน ครั้ง นั้น ตลอดจน นักชวเลขผู้ซึ่งจะต้อง มีมาร่วมวงด้วยทุกครั้งในการแสดงการเข้าทรงแบบที่โอปปาติกะจะพูดออกมาด้วยเสียงของเขาเอง นอกจากนั้นดิฉันก็ยังรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่อวงการหนังสือพิมพ์ทั้งที่เป็นประเภททั่วไป และหนังสือพิมพ์ที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับวิญญาณนี้ด้วย ที่ได้กรุณานำ เรื่องราวดังกล่าวออกไปเผยแพร่ให้ประชาชนทราบโดยทั่วกัน

อันที่จริง ดิฉันได้รับการ ฝึกหัดให้เป็น คนทรง โดยการเข้าสมาธิจนลืมตัวมาเป็นเวลา ๓ หรือ ๔ ปี ก่อนแล้ว ต่อจากนั้นท่านเมฆแดงจึงให้ดิฉันจัดแจง

เตรียมการเข้าทรงแบบโอปปาติกะมาพูดด้วยเสียงของตนเองซึ่งดิฉันก็มีความยินดีมาก และในการที่จะหาสมาชิกมาร่วมด้วยเป็นประจำนั้น ก็ไม่มีความยากอย่างไรนัก เพราะมอริส บาร์บาเนลส์, แฮนเน็นสว๊อฟเฟอร์, ชอว์ เดสมอนด์ และคอนสแตนซ์ เทรลอร์ ท่านทั้ง ๔ นี้ ได้มาเข้าร่วมประชุมกันเป็นประจำ และต่อมาสมาชิกก็มาร่วมประชุมมากขึ้นเรื่อยๆ เป็น ๑๕ หรือ ๒๐ ซึ่งท่านเหล่านี้โดยมากก็เปลี่ยนหน้ากันมาทุกครั้ง แม้จะมาไม่ครบทั้ง ๑๕ หรือ ๒๐ ก็ตาม ทุกคนที่เข้ามาประชุมนั้น ต้องได้รับคำยินยอมจากท่านเมฆแดงเสียก่อนเสมอไป บางครั้งดิฉันก็รู้จักชื่อผู้ที่เข้ามาใหม่บ้างเหมือนกัน แต่ส่วนมากก็ไม่รู้จักเลย เป็นแต่เพียงว่าสมาชิกอื่นแนะนำมาเท่านั้นเอง โดยปกติแล้วก็ไม่ได้มีการบอกชื่อกันนัก และโดยเฉพาะในเมื่อสมาชิกเก่าได้ขอร้องให้ท่านเมฆแดงอนุญาตให้นำสมาชิกใหม่มาในครั้งต่อไปนั้น ก็ไม่ได้มีการระบุชื่อให้ทราบเลยว่าเป็นใคร สำหรับผู้ที่มาใหม่ก็ได้รับคำตักเตือนเมื่อมาถึงว่า อย่าบอกข้อความ

ส่วนตัวอะไรๆ เป็นอันขาด เพื่อให้เป็นที่มั่นใจได้ว่าข้อความที่คนทรงพูดออกมานั้นไม่ได้เป็นเรื่องที่เดาออกมาจากข้อความที่เขาบอกให้ทราบล่วงหน้า อันที่จริงเรื่องนี้ก็ดูคล้ายๆ กับว่าจะเป็นการคบคิดกันเพื่อทำให้เรื่องราวเกิดความศักดิ์สิทธิ์หรือขลังขึ้น และว่ากันตามความจริงแล้ว ก็อาจจะไม่ใคร่จำเป็นนัก เพราะว่าเมื่อคนทรงอยู่ในสภาวะ Trance คือลืมตัวนั้น การจะบอกชื่อหรือไม่บอก ก็ดูไม่มีความสำคัญอย่างใดนัก อย่างไรก็ตาม เป็นระเบียบที่เราต้องการให้เป็นไปเช่นนั้น เพราะอย่างน้อยก็อาจจะทำให้ผู้ที่มาใหม่ได้หายความสงสัยหรือแคลงใจเราไปได้เป็นส่วนมาก

การติดต่อโดยใช้เสียงพูดของโอปปาติกะโดยตรงนั้น รู้สึกว่าจะเป็นวิธีพิสูจน์ที่ให้ผลแจ่มชัดที่สุด ในความจริงเรื่องคนเราตายไปแล้วไม่สูญ ทั้งนี้เพราะในระหว่างนั้น ผู้เป็นคนทรงไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยเลย และการที่วิญญาณมาติดต่อนั้น ก็ไม่ได้พูดผ่านหลอดสายเสียงของคนทรงเลย และก่อนที่เราสามารถได้ยินเสียง

จากโอปปาติกะนี้ได้นั้น เราจะต้องสร้างหลอดสายเสียงเทียมขึ้นเสียก่อน หลอดสายเสียงเทียมนี้ ประกอบด้วย เอ็คโทพลาซซัม (Ectoplasm) คือรัสมีหรือพลังจิต ซึ่งส่วนหนึ่งได้มาจากผู้เข้าร่วมนั่งประชุมอยู่ แต่ว่าส่วนใหญ่จะได้มาจากตัวคนทรงเอง พลังจิตทั้งหมดนี้จะพุ่งตรงไปยังจุดที่ใดที่หนึ่งที่ต้องการ (เรียกว่า Psychic rod of power) และพลังจิตทั้งหมดนี้จะได้รับการปรับ ระดับให้เข้ากับ กระแสความถี่ หรือ ช่วงคลื่นในทางจิตใจของผู้เป็นคนทรงอย่างใกล้ชิด (directly pitched to the mental vibrations of the medium) หลอดสายเสียงเทียมนี้เมื่อได้รับการสร้างขึ้นแล้ว จะต้องได้รับการป้องกันโดยมีกำแพงแสง (Walls of light) ล้อมรอบอีกทีหนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้วิญญาณที่ไม่ได้รับอนุญาตรุกล้ำเข้ามาภายในได้ วิญญาณผู้ที่จะเข้ามาติดต่อที่ได้รับอนุญาตแล้วนั้นจะผ่านเข้ามาในกำแพงแสงนี้ได้ โดยผ่านผู้ทำหน้าที่เสมือนมัคคุเทศก์ คอยแนะนำวิธีติดต่อโดยการใช้แตรนี้ให้เข้าใจ ภายในกำแพงแสงที่เป็นเครื่อง

บ้องกันดังกล่าวนี้ ความถี่หรือกระแสจิตของวิญญาณผู้ที่มาติดต่อจะเข้าสัมผัสกับหลอดสายเสียงเทียมดังกล่าวได้ และ จะได้รับการ แปร ออกมา เป็น เสียง อย่างที่ ชาวโลกมนุษย์จะสามารถได้ยินได้ โดยผ่านทางแตรที่มีในห้องทรงวิญญาณนั้น

การเข้าทรงแบบ Direct Voice คือโอปปาติกะพูดโดยเสียงของเขาเองนั้น จะเป็นผลดีได้จะต้องขึ้นอยู่กับผู้ที่มาพูดและขึ้นอยู่กับผู้ที่จะมาเป็นคนทรงทั้งสองฝ่ายประกอบกัน คือโอปปาติกะผู้ที่จะมาติดต่อนั้นจะต้องรู้ว่าจะพูดเรื่องอะไรแค่ไหน ซึ่งเรื่องนี้ท่านเมฆแดงบอกว่าโดยมากก็ต้องซักซ้อมมาก่อนเสมอ และผู้จะมาติดต่อนั้นก็ต้องพูดให้ได้ชัดเจน และต้องพูดให้ได้โดยไม่มีการหยุดลงกลางคัน ในเรื่องนี้ผู้เข้าร่วมการเข้าทรงวิญญาณก็มีส่วนสำคัญเหมือนกัน คือจะต้องทำจิตใจให้โอนอ่อนคล้อยตาม กระแสความคิดโอปปาติกะผู้นั้นได้ (Sympathetic and receptive) หมายความว่าผู้เข้าร่วมพิธีนั้นอย่าสอดแซกความคิดของตนเข้าไป เพราะถ้าทำ

เช่นนี้ อาจจะทำให้พิธีนั้นล้มเหลวลงได้ เพราะความคิดของผู้ที่มาร่วมเข้าทรงที่สอดแซก หรือขัดขืนและคอยขัดขวางนั้น จะทำให้ผู้เป็นโอปปาติกะที่มาติดต่อนั้นไม่สามารถจะดำเนินการได้ตามที่ตนปรารถนา การที่ผู้เข้าร่วมประชุมจะเข้ามาขัดขวางผู้ที่เข้ามาติดต่อนั้น ทำได้ง่ายมาก ถ้าหากผู้ที่มาเข้าร่วมประชุมนั้นถามโน่นถามนี่จุกจิกต่าง ๆ ในเมื่อโอปปาติกะที่จะมาติดต่อนั้นยังไม่พร้อมที่จะตอบ และตามปกติเมื่อมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นแล้ว โอปปาติกะผู้มาติดต่อก็จะไม่สามารถใช้แตรซึ่งได้ทำไว้ให้นั้นเป็นสื่อได้ถนัด และเหตุการณ์ก็ประสบความล้มเหลว

ในการผีกหัดการทรงวิญญาณแบบ Direct Voice คือให้โอปปาติกะมาพูดด้วยเสียงของตนเองนั้น เราได้มีการผีกหัดกันอยู่เป็นเวลานาน คือ ทุกๆ ๑๕ วัน เราได้ร่วมประชุมกันในห้องประชุมชั้นบนที่บ้านของดิฉันเองที่เทดดิงตัน เป็นเวลา ๑๐ เดือนที่เรากระทำเช่นนี้โดยไม่มีผลสำเร็จและความคืบหน้าแต่อย่างใดเลย รู้สึก

ว่าเป็นเรื่องที่น่าท้อแท้ใจเป็นอย่างยิ่งที่เราสามารถทดลองกันอยู่เรื่อย ๆ โดยไม่หยุด ก็เพราะเรารู้ว่าท่านเมฆแดงคอยช่วยเหลือเราอยู่และคอยให้กำลังใจไม่ให้เราเลิกเสียนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ท่านเมฆแดงก็คอยอวยพรให้เราและให้กำลังใจกับเราอยู่เสมอเป็นระยะ ๆ ในเมื่อเราเกิดความท้อแท้ขึ้น ในระยะต้นท่านเมฆแดงบอกว่า การบริจาคที่มีผู้กระทำในระหว่างการประชุมครั้งนี้ ขอให้นำมามอบให้แก่คนทรงผู้ซึ่งเกิดล้มป่วยลงและไม่สามารถทำงานตามปกติได้ ดังนั้นก็มีผู้นำเงินบริจาคมามอบให้แก่เธอเป็นเวลาหลายเดือน จนกระทั่งท่านเมฆแดงบอกว่าหมดความจำเป็นแล้ว และนับตั้งแต่นั้นมา เงินบริจาคก็ส่งไปยังสมาคมนักวิญญาณศาสตร์แห่งแมรีเลอโบน

พิธีของเราต้องทำกันในความมืด ซึ่งอันนี้ท่านเมฆแดงบอกว่า เป็นของสำคัญอย่างยิ่งสำหรับก่อให้เกิดพลังจิตอันมีกำลังพุ่งรวมกันไปสู่จุดเดียว (Psychic rod) และมีบ่อยครั้งที่ท่านเมฆแดงบอกให้เราเห็นว่า ยังมีแสงลอดผ่านม่านเข้ามาได้ในช่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งนี้เพราะ

ม่านบังไม่สนิท แต่ก็มีเหมือนกันที่บางครั้งยังมีแสงลอดผ่านรอยแตกของห้องเข้ามาได้โดยบังเอิญ ที่พวกเราไม่รู้ไม่เห็นเลย ดิฉันลงบันทึกไว้ในที่นี้ ก็เพราะว่าเรื่องนี้เมื่อไม่นานมานี้ ได้เป็นข่าวตีพิมพ์ลงในหนังสือที่เกี่ยวกับการค้นคว้าทางวิญญาณ ผู้เขียนคือ มิสเตอร์ พิลโลว์ ซึ่งในตอนนั้นเขาได้เข้ามาร่วมวงกับเราด้วย เขาได้กล่าวว่า เขาได้เห็นแตรที่สำหรับโอปปาติกะพูดผ่านเขาไป และพร้อมกันนั้นเขาก็ได้เห็นลำแสงเล็กลอดผ่านม่านออกมา ซึ่งในช่วงเสี้ยววินาทีที่เห็นแสงลอดมานี้เอง เขาจึงได้เห็นว่าแตรนั้นถูกพยุงให้ลอยไปในอากาศได้โดยมีควันที่เป็นลำยาวเหมือนกับเสาพยุงเอาไว้

แตรที่เราใช้ในการนี้ก็เป็นแตรธรรมดาซึ่งทำด้วยสังกะสี ตามขอบโดยเฉพาะของปากที่กว้างนั้น เราใช้สีเรืองแสงทาไว้ซึ่งทำให้เห็นชัดในความมืด ผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมยืนยันเหมือนกันว่า แตรนี้เคลื่อนไหวไปมารอบ ๆ ห้องด้วยความเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ แต่แม้กระนั้นก็ไม่ปรากฏว่าได้กระทบพื้นฝาห้องเพดานหรือเครื่อง

เรือนชั้นใดโดยอุบัทวเหตุเลย และแตรนี้ก็ไม่เคยทำการพลาดแม้แต่ครั้งเดียว เมื่อต้องการจะส่งข่าวคือเมื่อมีข่าวสารถึงผู้ใด แตรนั้นจะไปอยู่เบื้องหน้าบุคคลที่จะต้องได้รับข่าวนั้นพอดีโดยไม่ผิดตัว

ผู้ที่มีส่วนร่วมอย่างสำคัญในพิธีของเรานี้ก็ได้แก่นักจดชวเลข ซึ่งต้องจดข้อความที่ได้ยินออกมาให้ตรงตามตัวอักษรทุกกระเบียดนิ้ว เราได้จัดให้นักชวเลขนั่งอยู่นอกวง คือให้อยู่ในซอกเล็ก ๆ ของห้อง แต่ให้มีฉากกั้นไว้เสีย และในห้องนั้นก็มีแสงไฟสีแดงสลัว ๆ พอที่จะทำให้นักจดชวเลขสามารถจดได้พอสมควร ในระยะแรก ๆ ที่เราฝึกหัดนั้นก็ปรากฏว่านักชวเลขไม่ใคร่จะมีงานทำนัก แต่ต่อมาในระยะหลัง ๆ ปรากฏว่ามีผลก้าวหน้าดีขึ้น ผู้จดชวเลขก็ต้องทำงานหนักมากขึ้น บางครั้งต้องจดกันนับจำนวนกระดาษหลายต่อหลายสิบหน้าที่เดียวในพิธีครั้งหนึ่ง

การเริ่มพิธีในการประชุมดังกล่าวก็เป็นไปเหมือนกันทุกครั้ง คือผู้เข้าร่วมพิธีก็จะเข้านั่งในที่ของตน ๆ

โดยใช้มือเกี่ยวกันไว้ทั้งสองข้างทุกคนเป็นวงกลม จากนั้นเราก็เปิดเพลงจากแผ่นเสียงเบาๆ ให้เป็น Background และโดยความสั่นสะเทือน (Vibration) ของเสียงนั้นก็จะทำให้เกิดสภาพที่อำนวยผลดีในการนี้ ในขณะนี้ดิฉันจะถูกสะกดให้เข้าสมาธิลึกโดยท่านเมฆแดง และต่อมาไม่นาน ท่านเมฆแดงก็จะกล่าวคำต้อนรับผู้เข้ามาประชุมว่า ขอให้พระเจ้าจงอวยพรให้แก่ท่านทั้งหลาย แต่ภายหลังจากเวลา ๑๐ เดือนที่เราได้ร่วมประชุมผึกหัดกัน ก็ปรากฏว่ามีเสียงแปลกๆ แซกเข้ามาเรื่อยๆ โดยไม่หยุดหย่อน

ข้อคิดเห็นของบุคคลภายนอก

เสียงอันเป็นลักษณะส่วนตัวของโอปปาติกะผู้มาติดต่อนั้น ทุกครั้งก็ไม่สามารถจะแยกกันได้อย่างเด็ดขาดเสมอไป ซึ่งความจริงอันนี้ก็เห็นใจอยู่ ในเมื่อเสียงทั้งหมดนั้นได้ถูกทำให้เกิดมาโดยหลอดสายเสียงเทียมที่สร้างขึ้นชุดเดียวกัน แต่ก็มีบ่อยครั้งเหมือนกันที่ผู้เข้ามาร่วม

ประชุมมีความอัศจรรย์ใจมาก ในเมื่อเสียงที่เขาได้ยินแต่ละครั้งนั้น เขาจำได้อย่างมั่นเหมาะว่า เป็นเสียงพี่น้องหรือมิตรสหายของเขาเองที่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วไม่ผิดเพี้ยน ตัวอย่างเช่นนี้ก็ได้แก่รายของมิสซิส เอลเลน เฮดพิลด์ ผู้ซึ่งได้รับความประทับใจอย่างลึกซึ้งจากสิ่งที่เธอได้ยิน และเธอได้เขียนประสพการณ์ของเธอไปให้ทางหนังสือพิมพ์ทราบ เธอได้กล่าวว่าลำพังลีลาในการพูดที่เธอได้ยินในห้องทรงวิญญาณนั้น ก็ทำให้เธอแน่ใจอยู่แล้วว่าเป็นลีลาการพูดของบุตรสาวของเธอที่ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วจริง ๆ แต่นอกจากนั้นน้ำเสียงในการพูดก็ปรากฏว่าเหมือนกันโดยไม่ผิดเพี้ยนอีกด้วย ทั้งหมดนี้ได้เป็นเครื่องพิสูจน์อย่างแน่นอนโดยไม่ต้องมีข้อสงสัยเลยว่าจะเป็นคนอื่น ในท้ายของจดหมายเธอได้ให้ความเห็นเป็นส่วนตัวว่า “แม้คุณเอสเทลล์ โรเบริตส์ จะต้องการหลอกลวงจริง ๆ เธอก็คงไม่สามารถจะหาวิธีใดวิธีหนึ่งมาเลียนน้ำเสียงและลีลาในการพูดของเด็กหญิง ซึ่งเธอไม่เคยพบมาเลยแต่ก่อนนั้นได้เลย ดังนั้น จึงแสดงว่า

เธอทำการอย่างนี้ได้โดยอาศัยข้อเท็จจริงในทางวิญญาณ-ศาสตร์อย่างแน่นอน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สำหรับญาติของผู้ตายที่ได้เข้ามานั่งประชุมด้วยนั้น ลีลาคำพูด น้ำเสียง และประโยค ที่ใช้ พูดของ แต่ละคนนี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีว่าบุคคลที่พูดนั้นเป็นใคร เพราะคนเราแต่ละคนนั้นน้อยคนนักที่จะไม่มีลีลาคำพูด การใช้คำพูด และน้ำเสียงใน คำพูดอัน เป็นลักษณะ ของตนเองโดย เฉพาะคนที่รู้จักกันเป็นเวลานานแล้วจะจำได้ทันที ในเมื่อได้ยินลีลาในการพูด ถ้อยคำที่ใช้พูด และน้ำเสียงที่ใช้พูดอีกครั้งหนึ่ง แต่อันที่จริงถ้าผู้ที่มาเข้าร่วมประชุมจะต้องการข้อพิสูจน์ที่มากกว่านี้ ก็จะมีข้อพิสูจน์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงอย่างอื่นอีกเสมอที่วิญญาณของผู้มาติดต่อยินดีจะแสดงทุกวิถีทางที่จะให้ผู้ติดต่อเห็นว่า เขาได้มาติดต่อจริง ๆ และยังมีชีวิตอยู่จริง ถึงแม้ว่ากายเนื้อของเขาจะแตกดับไปแล้วก็ตาม

เมื่อการเข้าทรงของเราแบบนี้ก้าวหน้าขึ้นไปเป็นลำดับ ก็ปรากฏว่ามีเสียงแปลก ๆ พูดออกมามากขึ้นทุก

ที และแต่ละเสียงที่ปรากฏก็เห็นว่า ไม่ใช่เสียงที่เราเคยได้ยินมาแล้ว ถึงแม้ว่าในระยะแรก ๆ หูของเราจะยังจับไม่ได้ก็ตาม แต่ในระยะต่อ มาเราก็เริ่ม มีความชำนาญยิ่งขึ้นเป็นลำดับ บางครั้งก็มีการสนทนาอย่างยืดยาวของผู้คุ้นเคย บางครั้งก็เป็นการพูดเรื่องทั่ว ๆ ไป ในระหว่างนี้แตร ของเรา จะเคลื่อน ไหวไป อย่างรวดเร็วรอบๆ ผู้ที่มาร่วมเข้าทรงอยู่ด้วย โดยไปหยุดที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง แล้วแต่ว่า ผู้ที่มาติดต่อนั้นต้องการจะพูดกับใคร และบางครั้งก็ไปกระตุ้นเข้าเบา ๆ ที่ร่างกายของผู้เข้าร่วมประชุมผู้กำลังจะได้รับข่าวคราวจากญาติที่ล่วงลับไปแล้ว

เซอร์ เฮนรี่ ซีเกรฟ
นักแข่งรถผู้มีชื่อเสียง

สำหรับการติดต่อในลักษณะดังกล่าวมานี้ โดยมากก็เป็นเรื่องสั้น ๆ และเราก็ไม่ได้นำมากล่าวซ้ำกันอีกหลังจากเลิกพิธีแล้ว แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้างเหมือน

กัน ในบรรดาข้อยกเว้นเหล่านั้น ดิฉันจะได้นำมากล่าวสักเรื่องหนึ่งคือเรื่องของ เซอร์ เฮนรี่ ซีเกรฟ ผู้เป็นนักแข่งซึ่งได้เสียชีวิตในการที่จะพยายามทำลายสถิติการแข่งเรือของโลกให้ได้ที่ทะเลสาปวินเดอร์เมียร์ ท่านเซอร์เฮนรี่ผู้นี้เป็นผู้เริ่มสนใจในวิญญาณศาสตร์ในขณะที่ท่านกำลังจะเตรียมตัวทำลายสถิติความเร็วทางรถที่ เดโตน่า บีช ในฟลอริดา ดิฉันไม่ได้รู้เรื่องราวเรื่องนี้ละเอียดนัก แต่เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นข้อความคร่าวๆ ที่มีผู้นำมาเล่าให้ดิฉันฟัง ในตอนที่อยู่ในอเมริกานั้น เซอร์เฮนรี่ได้รับจดหมายจากผู้ส่งข่าวซึ่งท่านไม่รู้จัก ซึ่งอยู่ในอังกฤษ ผู้เขียนจดหมายนั้นอธิบายว่า ครั้งหนึ่งในการเข้าทรงวิญญาณดังกล่าว ที่เขาผู้นั้นเข้าร่วมประชุมด้วยนั้น มีข่าวคราวตักเตือนมาถึงท่านเซอร์ เฮนรี่ ซีเกรฟว่าให้ระวังตัวไว้ให้ดี ข่าวคราวนี้ผู้ส่งข่าวแจ้งว่าเป็นผู้หนึ่งที่เคยเชี่ยวชาญมาแล้ว ในการแข่งรถของโลกผู้ซึ่งบัดนี้ได้ล่วงลับไปแล้ว ผู้เขียนจดหมายนั้นได้คัดลอกข่าวสารคือข้อความตักเตือนนั้นมาลงโดยละเอียด และ

ในการแสดงต่อหน้าประชาชนครั้งหนึ่ง เอสเทลล์โรเบริตส์
กำลังชี้มือไปที่ผู้พังคนหนึ่งซึ่งอยู่ด้านหลัง โดยบอกว่ามีข่าวสาร
(จากโลกทิพย์) มาถึงเขา (ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๑๖)

แจ้งว่า หวังว่าข่าวนี้คงจะทำให้ท่านเฮนรี่เกิดความสนใจและระวังตัวให้มาก ในการพยายามที่จะทำลายสถิติโลกครั้งใหม่ของเขา เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ท่านเซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟ มีความพิศวงสงสัยอยากจะรู้มาแต่เดิม และท่านตั้งใจว่า ท่านจะศึกษาเรื่องนี้ให้มากขึ้นเมื่อท่านกลับมายังประเทศอังกฤษแล้ว

ดังนั้นเมื่อท่านกลับมายังประเทศอังกฤษ ท่านจึงไปหาเพื่อนเก่าของท่านคนหนึ่งคือ **มิสเตอร์ แฮนเนน สว็อฟเฟอร์** เพื่อหาความกระจ่างในเรื่องนี้ ปรากฏว่า ท่านได้ไปหาบุคคลเหมาะที่สุดจริง ๆ เพราะว่า มิสเตอร์ สว็อฟเฟอร์ เป็นสมาชิกประจำของเราคนหนึ่ง จึงได้เชิญให้ท่านซีเกรฟผู้นี้มาหาเรา ณ ที่นั้นเอง เซอร์ เฮนรี่ ได้มาเห็นประสพการณ์ในทางทรงวิญญาณเป็นครั้งแรก **คือท่านได้เห็นเบี่ยนโนอันใหญ่ถูกยกลอยขึ้นจากพื้นอย่างเห็นได้ชัดโดยมือที่มองไม่เห็น** และท่านได้กล่าวว่า ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ท่านตกใจมากเหลือเกิน จนกระทั่งทำอะไรไม่ได้ นอกจากจ้องตาค้างอยู่เช่นนั้นเอง

ความตายของท่านเซอร์ เฮนรี่ ที่ทะเลสาปวินเดอร์เมียร์ทำให้ชาวโลกตกตะลึงมาก และโดยเฉพาะก็เป็นเรื่องที่น่าเศร้าโศกเสียใจมากแก่ เลดี้ ซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาของท่าน

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน ก็มีเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดปรากฏขึ้น ณ ห้องที่อยู่ของมิสเตอร์ สว็อฟเฟอร์ เป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผลทางหลักธรรมดา แต่ว่าเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้สว็อฟเฟอร์ได้คิดว่า บางทีเพื่อนของเขา คือท่านซีเกรฟอาจจะกำลังพยายามติดต่อกับเขาในโลกมนุษย์ก็ได้ ดังนั้น สว็อฟเฟอร์จึงได้เขียนจดหมายอย่างยืดยาวบรรยายเหตุการณ์แปลกประหลาดนี้ให้แก่เลดี้ซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาทราบ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เลดี้ซีเกรฟ ผู้เป็นภรรยาได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับเรื่องที่แปลกประหลาด คือการที่เธอได้สามารถทำการติดต่อกับสามีที่ล่วงลับไปแล้วได้โดยทางวิญญาณ ซึ่งทำให้เธอต้องใช้เวลาคิดอยู่เป็นเวลานานถึง ๑๒ เดือน ในระหว่างนี้เธอก็ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณศาสตร์

จากหนังสือของ สว็อฟเฟอร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน หลังจากนั้น เธอจึงได้ตกลงใจจะติดต่อกับวิญญาณของสามีของเธอดู และได้เขียนจดหมายไปถึง มิสเตอร์ สว็อฟ-เฟอร์ ว่าต้องการจะติดต่อกับคนทรงสักคนหนึ่งที่สามารถช่วยให้เธอติดต่อกับวิญญาณของสามีของเธอได้ สว็อฟ-เฟอร์จึงตอบจดหมายให้เลดี้ซีเกรฟ ไปหามิสเตอร์มอริส บาร์บาเนล ซึ่งเป็นสมาชิกประจำคนหนึ่งของเราด้วยเหมือนกัน

ดังนั้นวันหนึ่งดิฉันจึงได้รับโทรศัพท์ในตอนเช้าจากบาร์บาเนล เขาได้ถามว่า เขาจะขอนำแขกมาพบเพื่อมาเข้าพิธีในการทรงวิญญาณแบบเสียงพูดโดยตรงซึ่งจะมีขึ้นในคืนนั้น จะได้หรือไม่?

"แต่คุณก็รู้กฎดีแล้วไม่ใช่หรือ" ดิฉันคัดค้าน "ไม่มีใครเคยเข้าร่วมประชุมได้ โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากท่านเมฆแดงเสียก่อน"

"ผมทราบดีครับ" เขาตอบ "แต่ถ้าผมรอไปจนถึงคืนนี้เพื่อจะบอกท่านเมฆแดงละก็ ต้องกินเวลาถึง

๒ อาทิตย์ กว่าผมจะนำเธอมาได้ ผมกำลังกระหายอยากจะรู้อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าคุณคงจะไม่ขัดข้องนะครับ”

“เอาเป็นอันตกลงค่ะ” ดิฉันตอบอย่างครุ่นคิด “และดิฉันเชื่อว่าท่านเมฆแดงคงจะไม่ขัดข้อง ตกลงคุณนำเอาเพื่อนของคุณมาได้”

ดังนั้น บาร์บาเนล จึงโทรศัพท์ไปถึงเลดี้ซีเกรฟเพื่อให้มาตามนัด แต่ก็ปรากฏว่าเธอไม่สามารถจะมาได้เพราะเธอติดธุระอย่างใดอย่างหนึ่งเสียก่อนแล้ว เป็นอันว่าเธอต้องมาเข้าร่วมประชุมในครั้งต่อไป ดังนั้น บาร์บาเนลจึงมาหาดิฉันตามลำพัง เมื่อเริ่มการประชุมในพิธี บาร์บาเนลได้ถามท่านเมฆแดงในที่ประชุมว่าท่านเมฆแดงรู้เรื่องของแขกที่เขาจะนำมาพบหรือไม่ ?

“อดใจรอไว้ก่อนเถอะ” ท่านเมฆแดงตอบด้วยน้ำเสียงที่แสดงว่ามีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งแฝงอยู่เบื้องหลัง

ดังนั้นบาร์บาเนลก็จำเป็นต้องรอต่อไปจนกระทั่งเวลาล่วงไปอีกหลายนาที ในที่สุดก็มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากแตร เรียกว่า "บาร์บาเนล"

"ครับ" เขาตอบคำถาม "นั่นใครกำลังพูด"

"เราเอง ซีเกรฟ ขอบคุณที่ท่านพยายามจะนำภรรยาของเรามาหาเรา"

"ไม่เป็นไรครับ ท่านเซอร์เฮนรี่ ผมเพียงแต่เสียใจว่า เธอไม่สามารถจะมาได้ ท่านมีข่าวคราวอะไรจะส่งถึงเธอบ้างหรือไหมครับ"

เซอร์ เฮนรี่ มีข่าวคราวส่งถึงภรรยาของท่านเหมือนกัน มันเป็นเรื่องส่วนตัวซึ่งไม่มีความสำคัญอะไรเป็นพิเศษสำหรับผู้อื่นที่อยู่ในที่นั้นนัก แต่ว่ารู้สึกว่าจะมีความหมายซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังซึ่งจะเป็นที่รู้กันสำหรับภรรยาของเขาเท่านั้น เมื่อเราได้โทรศัพท์แจ้งข้อความนี้ไปให้เลดี้ซีเกรฟทราบก็ปรากฏว่าเธอมีความยินดีจะมาลองติดต่อกับสามีของเธอดู ก่อนการประชุมครั้งนั้นจะจบลง บาร์บาเนล ได้ขออนุญาตต่อท่าน

เมฆแดงว่าจะขอนำท่านเลดี้ซีเกรฟมาด้วยในครั้งต่อมา ซึ่งท่านเมฆแดงก็อนุญาตให้นำมาได้

ต่อมาอีก ๒ สัปดาห์ บาร์บาเนลก็มาหาดิฉันพร้อมด้วยแขกของเขา ไม่ได้มีการแนะนำเธอให้รู้จักกับแขกอื่นเลย แต่ก็เป็นที่รู้กันว่า แขกผู้มาใหม่นี้คงจะไม่ใช่ใครอื่นนอกจากเลดี้ซีเกรฟนั่นเอง เมื่อเริ่มประชุมไม่นานแตรทรัมเปตก็เคลื่อนไหวไปทางเธอ และท่านเมฆแดงก็พูดกับเธอว่า "เจ้าคงไม่รู้จักเราใช่ไหม?"

"ยังค่ะ" เธอตอบ "ดิฉันเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก"

"เอาละ เป็นอันว่า เจ้ายังไม่รู้จักเรา ประเดี๋ยวเราจะนำเอาชายคนหนึ่งมาหาเจ้า"

ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาเรื่องอื่นกับสมาชิกอื่นๆ ไปเป็นเวลาประมาณ ๑๕ นาที หลังจากนั้นแตรแทรม-เปตก็ลอยกลับมาหาเลดี้ซีเกรฟใหม่

"ดี" มีเสียงพูดจากแตรแทรมเปตนั้น

พอได้ยินเสียงเรียกแบบกันเองเช่นนั้น เลดี้ซีเกรฟก็รู้สึกมีความตื่นตันใจจนบอกไม่ถูก เพราะคำว่า "ดี"

เป็นคำที่สามีของเธอเรียกเธอโดยเฉพาะ และไม่มีใครผู้ใดผู้หนึ่งในที่นั้นรู้กันเลย เพราะเป็นเรื่องที่รู้กันภายในบ้านส่วนตัวระหว่างสองสามีภรรยาเท่านั้น

"ดี" เสียงนั้นเรียกซ้ำมาอีก แต่ว่าเธอก็ยังไม่สามารถจะตอบได้ เพราะว่าเธอกำลังตื่นตันใจอย่างยิ่ง

"พูดกับเขาซีครับ" บาร์บาเนลกระตุ้นให้เลดี้-ซีเกรฟตอบ แต่เลดี้ซีเกรฟก็ยังมีความตื่นตันใจจนพูดไม่ออกเช่นเดิม ดังนั้นแตรแทรมเปตจึงเลื่อนออกไปและไปหยุดที่เบื้องหน้าบาร์บาเนล และเสียงเดียวกันนั้นก็บอกกับบาร์บาเนลว่า "บาร์บาเนลอยู่ที่นี่ใช่ไหม?"

"อยู่ครับ ท่านเซอร์ โปรดกรุณาพูดกับภรรยาของท่านซีครับ"

มีเสียงโอปปาติกะเรียกชื่อภรรยาอีก ถึงแม้ครั้งนี้เธอพยายามจะตอบ แต่เพราะความตึงเครียดและอารมณ์ที่ตื่นตันทำให้เธอไม่สามารถจะพูดได้เช่นเคย

"รู้สึกว่ายังยากอยู่ในครั้งนี้" มีเสียงเซอร์เฮนรี่ซีเกรฟพูดขึ้นโดยผ่านแแตร และแตรนั้นก็ตกลง เป็น

เครื่องแสดงว่า วิญญาณผู้นั้นไม่สามารถจะพูดต่อไปได้อีกแล้ว ดังนั้นเราจึงได้ยินเสียงของท่านเมฆแดงกล่าวให้ความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจ โดยกล่าวว่าจะพยายามช่วยเหลือต่อไปในอนาคตอีก ในการเข้าทรงหลายครั้งต่อมาก็ปรากฏว่า เลดี้ซีเกรฟค่อยมีความสามารถบังคับตัวเองได้ และสองสามีภรรยาก็ได้สนทนากันเป็นอันดีโดยผ่านทางแตรแทรมเปต ซึ่งปรากฏว่าเฮนรี่ ซีเกรฟมีความสามารถจะใช้แตรนั้นได้ชำนาญและพูดได้นานยิ่งขึ้น ในบางครั้งเขาก็นำแตรนั้นมาข้าง ๆ หูของเธอ พูดกันด้วยเสียงกระซิบกระซาบ ไม่ให้ผู้อื่นที่อยู่ในวงนั้นได้ยิน

ครั้งหนึ่ง เสียงท่านเซอร์ เฮนรี่ กล่าวว่า "เมื่อวันที่ ๑๔ ฉันอยู่กับเธอนะ "ดี"

"คุณยังจำวันที่ ๑๔ ได้หรือคะ"

"อ้าว ก็วันเกิดของเธอยังไงล่ะ"

ครั้งหนึ่งท่านเซอร์ได้กล่าวถึงความยากลำบากในการพยายามติดต่อกันในครั้งแรก และพูดต่อไปอย่าง

ติดตลกว่า "ความจริงฉันสามารถขับเรือ และขับรถได้อย่างเก่งทีเดียว แหม แต่กว่าจะใช้แตรนี้ได้ก็เล่นเอาแทบแย่เหมือนกัน"

ต่อมาท่านเลดี้ ผู้ภรรยาได้ถามว่า "คุณอยู่กับฉันในรถตอนนั้นด้วยหรือคะ ?"

"อยู่ซี" เป็นเสียงตอบ "ระวังตัวให้ดีนะ เวลาขับรถ"

"ไม่เป็นไรค่ะ" เสียงภรรยาตอบ "ดิฉันขับรถเก่งนะ"

"ก็นั่นน่ะซิ" เสียงสามีพูด "ฉันก็ขับเรือเก่งเหมือนกัน แล้วเป็นอย่างไรล่ะ"

ต่อมาอีกหลายเดือน เราก็ได้มีการเข้าทรงวิญญาณกันแบบนี้อีกหลายต่อหลายครั้ง ทุกครั้งท่านเซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟและภรรยาก็ได้คุยกันเป็นเวลานานด้วยความคุ้นเคย ทั้งสองได้สนทนากันด้วยเรื่องราวส่วนตัวและเหตุการณ์ทางบ้านหลายอย่าง ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับสมาชิกอื่น และไม่มีสมาชิกอื่นสามารถจะรู้

ได้เลย แต่ทั้งนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างดีว่า ผู้ที่เข้ามาติดต่อกับภรรยานั้น ต้องเป็นเซอร์เฮนรี่ ผู้สามีซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วอย่างแน่นอน มิฉะนั้นจะไม่สามารถรู้เรื่องราวภายในบ้านได้เป็นอันขาด เรื่องนี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า **บุคคลสองคนสามารถจะกลับมาอยู่ร่วมกันได้ใหม่ แม้ว่าบุคคลอีกฝ่ายหนึ่งจะได้เดินทางผ่านโลกนี้ไปแล้ว โดยผ่านประตูที่เราเรียกว่า ความตาย ไปแล้วก็ตาม**

เย็นวันหนึ่ง เลดี้ซีเกรฟ ได้ขออนุญาตท่านเมฆแดงเพื่อจะพาเพื่อนอีกคนหนึ่งมาในการเข้าทรงครั้งต่อไป ผู้มาใหม่ผู้นี้คือ **ลอร์ด คอตเต็นแฮม** ซึ่งเป็นเพื่อนเก่าของตระกูลซีเกรฟมาแต่เดิม ทันใดนั้น เซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟ ก็ทักภรรยาของเขา และทักลอร์ด คอต เต็น แฮมขึ้นว่า **"ฮัลโหล มาร์ค"** โดยใช้ชื่อซึ่งเคยเรียกด้วยความคุ้นเคยระหว่างกันเอง ต่อจากนั้นก็มีการสนทนากันอย่างเป็นกันเองระหว่างสหายเก่าทั้งสอง เป็นการสนทนากันอย่างปกติเหมือนคนที่อยู่ในโลกเดียวกันฉะนั้น บางครั้งก็มีการพูดตลกโปกฮา หยอกล้อกัน

ด้วย ครั้นแล้วต่อมาเซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟผู้ล่วงลับไปแล้วได้กล่าวว่า "ฉันรู้สึกเป็นห่วง ดี มาก รู้สึกว่าเธอออกจะเศร้าโศกอยู่"

"แต่เดี๋ยวนี้ไม่เป็นไรแล้วละ" คอตเต็นแฮมตอบ "นับตั้งแต่เธอได้มาพบกับคุณแล้ว ก็รู้สึกว่าเธอมีความสุขมากกว่าเมื่อสมัยคุณล่วงลับไปใหม่ ๆ"

"แล้วท่านเซอร์ ก็มีความสบายดีขึ้นด้วยครับ" บาร์บาเนลเข้ามาร่วมวงสนทนาด้วย "รู้สึกว่าจะมีความสุขใจดีขึ้นกว่าเมื่อตอนแรกที่ท่านกลับมาหาเราใหม่ ๆ"

"ก็เป็นความจริงเช่นนั้นแหละ" เซอร์เฮนรี่พูด "ผมไม่อยากจะจากเธอไปเลย เราได้เคยร่วมทุกข์ได้รับความลำบากมาด้วยกัน และพอผมเริ่มจะพบความสำเร็จขึ้นมาก็เกิดเรื่องน่าเสียใจเรื่องนี้ขึ้น สำหรับผมเองน่ะไม่เป็นไรหรอกครับ พอทนได้ สงสารแต่เธอเท่านั้นเองที่ต้องว้าเหว่แต่ผู้เดียว"

"ไม่ต้องกังวลถึง ดี หรอก" คอตเต็นแฮมกล่าวหมายถึงภรรยาของท่านซีเกรฟ "เรากำลังช่วยเหลือเธอเท่าที่จะกระทำได้"

"จริงค่ะ" เลดี้ซีเกรฟกล่าวความขอบคุณ "หมู่นี้ดิฉันก็ออกไปพักผ่อนหย่อนใจนอกบ้านเหมือนกัน วันจันทร์ดิฉันจะไปรับอาหารเย็นกับบิล ซึ่งเป็นญาติของดิฉันเอง ดิฉันจะบอกกับเขาว่า ดิฉันได้มาติดต่อกับคุณได้แล้ว แต่คิดว่าเขาก็คงจะไม่ยอมเชื่อเป็นแน่"

"ก็ยังดี ที่อย่างน้อยมาร์ค (หมายถึงลอร์ด คอตเต็นแฮม) ยังมีความรู้สึกสามัญสำนึกเห็นเหตุผลอยู่บ้าง" เป็นคำตอบของท่านซีเกรฟผู้ล่วงลับไปแล้ว

ต่อมา ลอร์ด คอตเต็นแฮม ได้ฝึกตนจนสามารถเขียนเรื่องราวต่างๆ โดยใช้กระแสจิตของโอปปาติกะเป็นทางผ่านได้ วิธีนี้เรียกว่า Automatic writing (คือวิญญาณ ของผู้ล่วงลับไปแล้ว เขียนหนังสือโดยขอยืมมือมนุษย์เขียนแทน) และสามารถจะได้รับข่าวสารจากท่านซีเกรฟเป็นประจำ นอกจากนั้นท่านยังสามารถกระทำการติดต่อกับท่านเมฆแดงโดยตรงได้ด้วย ครั้งหนึ่งท่านเมฆแดงได้ทำการทดลองพิสูจน์โดยบอกให้ท่านลอร์ดคอตเต็นแฮมเขียนหนังสือมีข้อความว่า ถ้าเขามาหา

ดิฉันในเวลากำหนดนั้นๆ เขาจะพบดิฉันรอคอยพบเขาอยู่แล้ว ท่านลอร์ด คอตเต็นแฮมได้ทำตามนั้น และเมื่อมาพบดิฉันก็ปรากฏว่า ดิฉันได้รับคำบอกเล่าจากท่านเมฆแดงล่วงหน้ามาแล้วจริงๆ คือเมื่อท่านลอร์ดมาถึงบ้านดิฉัน ก็พบว่าดิฉันคอยพบท่านอยู่แล้วตามคำสั่งของท่านเมฆแดง เหตุการณ์เช่นนี้เป็นไปถึงสองครั้ง แสดงว่าท่าน ลอร์ดคอตเต็นแฮม มีความ สามารถใน ทางรับกระแส ความคิดจากโอปปาติกะ ถ่ายทอดออกมาผ่านทางมือของตนได้อย่างถูกต้องจริงๆ ไม่ได้มีความคิดของตนสอดแซกเข้าไปด้วยเลย

ในการเข้าทรงวิญญาณครั้งหนึ่ง เลดี้ซีเกรฟได้ขอร้องต่อท่านเมฆแดงว่า ในครั้งต่อไปเธอจะนำคนมาอีกสองคน เมื่อท่านเมฆแดงอนุญาต เธอก็มิได้ระบุชื่อแต่ประการใด และเมื่อชายหญิงคู่นี้มาหาเราในครั้งต่อไป ก็ไม่มีใครแนะนำชื่อให้รู้จักแต่ประการใดด้วย แต่เมื่อท่านซีเกรฟผู้ล่วงลับไปแล้วมาติดต่อ ก็ปรากฏว่าท่านสามารถจะรู้จักชื่อชายหญิงสองคนนี้ได้เป็นอย่างดี โดย

บอกชื่อถูกต้องว่า คนหนึ่งเป็นน้องชายของท่านเอง และอีกคนหนึ่งเป็นภรรยาของน้องชายของท่าน

หลังจากที่ท่านเลดี้ซีเกรฟได้มาหาดิฉันเป็นเวลา ๑๒ เดือน ท่านเลดี้ได้เปิดเผยหลักฐานประจักษ์พยานที่ตนได้รับในระหว่างการเข้าทรงวิญญาณนั้นให้ประชาชนได้ทราบโดยยืนยันข้อเท็จจริงว่า ท่านเฮนรี่ ซีเกรฟยังมีชีวิตอยู่จริงๆ หลังจากที่ตายไปแล้ว อันที่จริงนับตั้งแต่ได้คบกันมาก็รู้สึกว่า ท่านเลดี้ผู้นี้เป็นคนที่มีเสน่ห์มาก แต่ตามปกติเป็นคนที่พูดน้อยตามธรรมชาติ เธอไม่ต้องการที่ จะเปิดเผยประสพการณ์ที่เธอได้รับใหม่แก่ชาวโลก เพราะว่าใน การทำเช่นนั้น เธออาจจะต้อง การข้อ พิสูจน์เหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเป็นเรื่องภายในครอบครัวและเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่น่าจะเปิดเผยให้ผู้ใดทราบ ดังนั้นการที่ท่านเลดี้ซีเกรฟ อุตส่าห์ทำดังเช่นที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยผืนนิสัยของตัวเองเช่นนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง เจตนาของเธอมีอย่างไรจะเห็นได้จากถ้อยคำของเธอดังต่อไปนี้

"ดิฉันเห็นว่า เป็นหน้าที่ของดิฉันที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่นที่ได้สูญเสียผู้ที่อันเคยเป็นที่รักของตนไปโดยความตาย ทั้งนี้ก็เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้กลับมีความสุขเหมือนดังเดิมดังที่ดิฉันได้เป็นอยู่ในขณะนี้"

ในการเข้าทรงครั้งต่อมา ท่านเมฆแดงได้กล่าวสรรเสริญท่านเลดี้ซีเกรฟ ในการที่เธอได้ทำไปด้วยความเสียสละและกล้าหาญ ต่อจากนั้นท่านเฮนรี่ ซีเกรฟผู้สามีก็ได้กล่าวสรรเสริญเธอด้วยเหมือนกัน และเขาได้บอกว่า ในการครั้งนี้ได้นำเอาของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ มาให้เธอด้วย ทันใดนั้นเอง ในความมืดก็มีสิ่งหนึ่งหล่นลงมาบนตักของเธอ และเมื่อเธอจับมันขึ้นดู ก็ปรากฏว่ามันเป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง เมื่อเสร็จการประชุมนั้นแล้ว จึงเห็นว่าเป็นดอกกุหลาบแดงดอกเดียว ซึ่งยังสดชื่นอยู่เหมือนกับได้ตัดมาใหม่ ๆ ฉะนั้น แม้กระนั้นก็เป็นที่รู้กันดีว่า ดอกกุหลาบนี้ได้มาอยู่ในห้องซึ่งมีประตูและหน้าต่างปิดสนิทหมด ตอนที่เราเกือบจะเลิกทรงกันอยู่แล้ว และห้องนั้นก็มีอากาศร้อนอึดอัด และไม่มีอากาศเดินผ่านด้วย ถ้าหากว่าดอกกุหลาบนั้นได้มาอยู่ในห้อง

นั้นตลอดเวลา (โดยมีใครแอบนำมาไว้ก่อนการเข้าทรง) ก็น่าจะแสดงอาการกิริยาเหี่ยวลงให้เห็นได้บ้าง เพราะได้ทำการทรงวิญญาณกันเป็นเวลาถึง ๑ ชั่วโมงครึ่ง

ฝ่ายไอริส ลูกสาวของดิฉันเมื่อเห็นดอกกุหลาบอยู่บนตักของเลดี้ซีเกรฟเข้า ก็รีบวิ่งลงบันไดไปยังห้องข้างล่างทันที เพราะว่าที่ห้องนั้นเมื่อก่อนจะมีการเข้าทรงวิญญาณ ไอริสได้จัดดอกกุหลาบที่งามไว้ ๑๒ ดอก เพื่อไว้เป็นของขวัญแก่ดิฉัน เมื่อไอริสลงไปดูดอกไม้ที่จัดไว้ ก็ปรากฏว่า ดอกกุหลาบเหลือ ๑๑ ดอกเท่านั้น ส่วนดอกที่หายไปเหลือแต่ก้านให้เห็นอยู่

เรื่องราวที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งควรจะบันทึกไว้ในที่นี้ด้วย ก็คือเรื่องที่เกี่ยวกับเด็กชายคนหนึ่ง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราไม่เคยคิดฝันมาก่อนเหมือนกัน คือท่านเมฆแดงได้บอกท่านเลดี้ซีเกรฟว่า มีเด็กชายคนหนึ่งปรารถนาจะพูดกับเธอ ต่อจากนั้นก็มีเสียงเด็กดังลอดผ่านมา เสียงเด็กที่เป็นโอปปาติกะนั้นได้บอกชื่อให้ทราบและได้กล่าวเสริมว่า เขาต้องการจะขอบคุณเลดี้ซีเกรฟ

สำหรับความกรุณาที่เธอได้ให้แก่มารดาของเขา เขาอยากจะให้เธอส่งข่าวไปถึงมารดาของเขาด้วย

เลดี้ซิเกรฟตกลงด้วยความยินดี และเสียงเด็กนั้นก็พูดต่อไปว่า "ช่วยขอบคุณมารดาของผมด้วย ในการที่ท่านได้แสดงความกรุณาต่อโชเฟอร์ผู้ขับรถ หลังจากที่เขาได้ขับรถไปส่งที่หลุมฝังศพของผมแล้ว

เลดี้ซิเกรฟได้ถามว่า "โชเฟอร์ผู้นั้นชื่ออะไร?"

เด็กชายผู้นั้นได้กล่าวชื่อนั้นให้ฟัง ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศส โดยสะกดตัวให้ฟังด้วยทีละตัว

ในขณะนี้ ท่านเมฆแดงได้กล่าวแซกขึ้นมาเพื่อจะช่วยเหลือ เด็กหนุ่มผู้ซึ่งท่าน กล่าวว่ายังไม่มีความชำนาญในการใช้แตรดี จึงมีความลำบากในการพูดส่งข่าวอยู่บ้าง ท่านเมฆแดงได้กล่าวเล่าเรื่องราวแทนให้ฟังว่า เด็กชายผู้นี้ กล่าวว่า มารดา ของเขาได้ไป ที่ปารีส เพื่อไป เยี่ยมยังหลุมฝังศพของเขา ที่กรุงปารีสนั้น ท่านได้พบคนขับรถผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่ได้เห็นเด็กคนนี้มีชีวิตอยู่ เมื่อเขาตายไปแล้วนั้น มีคนส่วนมากได้คิดว่า เขาฆ่า

ตัวตาย แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น เขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าตัวตาย แต่ดื่มยานอนหลับเพื่อจะให้หลับเท่านั้นเอง เนื่องจากเขาไม่รู้กำลังของยา จึงดื่มมากไป และจึงได้ถึงแก่ความตายในระยะเวลาต่อมา

เลดี้ซีเกรฟได้ พบมารดา ของ เด็กชาย ผู้นี้โดยบังเอิญเมื่อ ๑ ปีก่อนนี้ และนับแต่นั้นมาก็ได้พบอีก ๑ ครั้ง หรือ ๒ ครั้งเท่านั้นเอง ดังนั้นเธอจึงได้นำข่าวนี้ไปบอกมารดาของเด็กนี้โดยเร็วที่สุด มารดาของเด็กผู้นี้ก็ได้รับความแปลกประหลาดใจมากที่เห็นว่า เลดี้ซีเกรฟรู้เรื่องราวตรงตามความเป็นจริงทุกประการ ทั้งๆ ที่เลดี้ซีเกรฟไม่ได้มีส่วนร่วมรู้เรื่องนี้มาแต่ก่อนเลย เมื่อเลดี้ซีเกรฟบอกมารดาของเด็กผู้นี้ว่า บุตรชายของเขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าตัวตาย แต่ถึงแก่ความตายเพราะว่ากินยานอนหลับเข้าไปเกินขนาด ก็ปรากฏว่ามารดาของเด็กผู้นี้ต้องร้องให้อีกครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ไม่ได้เป็นการร้องให้ด้วยความเสียใจ แต่เป็น การร้องไห้ด้วย ความดีใจที่ว่าบุตรชายของตนไม่ได้ฆ่าตัวตายดังเช่นที่ผู้อื่นนึกคิดกันเช่นนั้น

บทที่ ๑๐

ภาษาที่ใช้ในโลกโอปปาติกะ

ภาษาเดิมยังจำเป็นสำหรับ

โอปปาติกะในภูมิชั้นต่ำ

มีผู้ถามดิฉันอยู่บ่อยๆ ถึงภาษาที่ชาวโลกโอปปาติกะใช้พูดกัน คือว่าจะมีเพียงภาษาเดียวเป็นที่รู้กันโดยทั่วไป หรือว่าจะมีพูดกันอยู่ทุกๆ ภาษาดังเช่นที่เราพูดและมีกันอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เรื่องนี้เป็นปัญหาที่ตอบยากอยู่เหมือนกัน เป็นปัญหาที่ยังไม่มีใครสามารถจะตอบได้เด็ดขาดลงไปทีเดียว มีผู้เชื่อกันอย่างแน่นแฟ้นกลุ่มหนึ่งเหมือนกันว่า ในโลกของวิญญาณหรือโลกของโอปปาติกะนั้นไม่มีภาษา เพราะว่าการใช้ภาษาพูดไม่จำเป็นแต่อย่างใด เหตุผลในข้อนี้มีมาจากหลักการที่ว่า กระแสความคิดเป็น เรื่อง ที่มีอยู่ในโลกทั้งสอง เป็นมูลฐาน มาแต่เดิม ส่วนคำพูดที่เปล่งออกมานั้นโดยเฉพาะก็เป็นเรื่องที่เกี่ยว

กับทางร่างกาย ดังนั้นภาษาที่เราใช้พูดกันอยู่จึงเป็นเพียงเครื่องมือหรืออุปกรณ์อย่างหนึ่งที่มนุษย์คิดขึ้นเพื่อถ่ายเทความคิด ออกมาโดยทางร่างกาย หรือโดย ทางปาก พูดเท่านั้นเอง โดยเหตุผลดังกล่าวมานี้จึงมีผู้ถือว่า ภาษาพูดเป็นของจำเป็นเฉพาะในกายเนื้อนี้เท่านั้น ซึ่งเราจำเป็นจะต้องระบายความคิดออกมาเป็นเสียงที่ได้ยิน มิฉะนั้นก็ไม่สามารถจะถ่ายทอดกระแสความคิดออกมาสู่กันและกันเป็นที่เข้าใจได้ สำหรับในโลกทิพย์นั้นมีผู้กล่าวว่ากระแส ความ คิดของโอปปาติกะ จะพุ่งตรงไป ยัง ดวงจิตของอีกฝ่ายหนึ่งและเป็นที่เข้าใจกันได้เป็นอย่างดี โดยไม่ต้องอาศัยการเปล่งวาจาออกมาเป็นคำพูดเลย ตามทฤษฎีอันนี้ดิฉันเองก็เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และดิฉันเองก็เชื่อว่าอาจจะเป็นความจริงอยู่บ้าง เป็นแต่ว่าคงจะไม่ เป็นความจริงไป เสียหมดในทุกกรณี เท่านั้นเอง สำหรับโอปปาติกะ หรือ วิญญาณ ที่เจริญ ก้าวหน้าไป มากคือวิญญาณชั้นสูงจริงแล้ว เรื่องนี้เห็นจะต้องเป็นความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าโอปปาติกะนั้นได้อยู่ใน

โลกทิพย์มาเป็นเวลานับไม่ถ้วน เรียกได้ว่าเป็นเวลาล้านปีหรือโกฏปี ดังนั้นจึงมีประจักษ์พยานที่เห็นได้ว่า ในระยะแรกๆ ที่วิญญาณหรือเทพยดาผู้สูงศักดิ์อย่างยิ่งเหล่านั้น พยายามลงมาติดต่อกับโลกมนุษย์โดยใช้เสียงโดยตรงของท่านนั้น รู้สึกว่าท่านมีความลำบากอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความคิดของท่านออกมาเป็นคำพูดให้เราฟัง แม้ว่าท่านเมฆแดงเองก็ได้บอกกับเราว่า ท่านได้เผชิญกับปัญหาข้อนี้เหมือนกัน ในเมื่อท่านได้กลับมาในโลกมนุษย์ เพื่อจะเป็นครูหรือเป็นผู้พิทักษ์รักษาพวกเรา เนื่องจากท่านไม่ได้ใช้ภาษาพูดมาเป็นเวลานาน ท่านรู้สึกว่าออกจะไม่คุ้นเคยต่อเรื่องอย่างนี้ และเริ่มหัดพูดก็รู้สึกว่าช้า และต้องใช้ความพยายามมาก ครั้งแรกที่ท่านเมฆแดงพูดโดยผ่านดิฉันนั้น ปรากฏว่าท่านพูดได้อย่างตะกุกตะกักและอึกอักเต็มที ภาษาอังกฤษที่ใช้ก็เป็นภาษาอังกฤษแบบที่ชาวต่างประเทศพูดกัน แต่ต่อมาไม่ช้าก็ปรากฏว่าท่านก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ ท่านสามารถจะใช้ภาษาอังกฤษได้

อย่างคล่องแคล่ว และสามารถจะพูดให้เกิดความประทับใจได้เป็นอย่างดี และในบางครั้งเมื่อท่านมีอารมณ์ขบขันรู้สึกสนุกขึ้นมา ท่านก็สามารถใช้ภาษาตลาดที่เป็นสำนวนที่พูดกันในปัจจุบันนี้เข้าประกอบ ทำให้เกิดบรรยากาศสดชื่นครึกครื้นขึ้นได้ไม่น้อยเหมือนกัน อย่างไรก็ตามท่านก็ยังมีการออกเสียงพิเศษเป็นลักษณะเฉพาะของท่านอยู่นั่นเอง ยกตัวอย่างเช่นคำว่า Spirit (สปิริต) ซึ่งแปลว่าวิญญาณ หรือโอปปาติกะนั้น ท่านมักจะพูดเพี้ยนไปโดยออกเสียงว่า Spurrit (สเพอริต) เสมอ ซึ่งทำให้เราจำได้เป็นอย่างดี ในการออกเสียงเพี้ยนไปเช่นนี้ ก็ดูเหมือนยิ่งทำให้เรารักและนับถือท่านมากขึ้นอีก เพราะเราฟังดูรู้สึกว่าเป็นน้ำเสียงที่เป็นเสน่ห์จับใจพวกเราเป็นอย่างยิ่ง

ประเด็นที่ดิฉันยังไม่เห็นด้วยในทฤษฎีที่ว่า ภาษาไม่จำเป็นในโลกโอปปาติกะนั้น ก็คือในเรื่องที่เกี่ยวกับท่านที่จากโลกมนุษย์มาอยู่โลกทิพย์ใหม่ๆ นั่นเอง ดิฉันเชื่อว่า บุคคลประเภทนี้ จะไม่มีความ สามารถเพียงพอถึงกับจะถ่ายทอดอำนาจกระแสความคิดออกมาโดยตรง โดย

ไม่ต้องใช้ คำพูดเหมือน อย่างกับท่าน ที่อยู่ในโลก ทิพย์มา เป็นเวลานาน ดิฉันยังเชื่อว่าโอปปาติกะใหม่ๆ ยังคงจะต้องใช้ภาษา ที่เป็นภาษา ของตน ในโลก มนุษย์อยู่ นั้นอีก เป็นเวลานาน ซึ่งเรื่องนี้ก็มีเหตุผลยืนยันได้จากการที่เมื่อวิญญาณ เหล่านั้น มาติดต่อ ญาติ พี่น้อง ในโลกมนุษย์ ปรากฏว่า ยังคงใช้ภาษาที่ตนพูดอยู่ในโลกมนุษย์อยู่นั่นเอง โดยการติดต่อด้วยการใช้เสียงพูดจากโอปปาติกะโดยตรง

โดยการเข้าทรงชนิดที่ใช้เสียงพูดจากโอปปาติกะโดยตรงนั้น เป็นเวลาหลายคราวที่ดิฉันได้เป็นเครื่องมือใน การถ่ายทอด ข่าวสารออกเป็น ภาษาต่างๆ นับจำนวนได้ประมาณ ๒๐ ภาษา ซึ่งภาษาเหล่านั้น ดิฉันไม่มีความรู้เลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าทั้งในความหมายที่พูดหรือสำเนียงที่เปล่งออกมา ในคราวที่ดิฉันได้แสดงอำนาจทิพย์โสตคือ Clairaudience นั้น ดิฉันสามารถ จะกล่าวถ้อยคำ ที่ดิฉันได้ ยินโอปปาติกะ พูดเป็นภาษาต่างประเทศได้ ซึ่งภาษาเหล่านั้นดิฉันยังไม่รู้ไม่เข้าใจเลยทีเดียว ในระยะแรกๆ ที่ดิฉันเริ่มหัดในการเข้า

ทรงวิญญาณนี้ เสียงภาษาต่างประเทศเหล่านี้ดิฉันฟังไม่ใคร่เข้าใจและไม่ได้ยินด้วย เพราะแม้บางครั้งจะได้ยิน แต่ก็ปรากฏว่าเป็นสำเนียงรัวพัวพันจนแยกพยางค์ไม่ได้เลย แม้ว่าดิฉันจะพยายามสักเท่าใดก็ไม่สามารถจะแยกพยางค์ออก หรือสามารถพูดถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย

ภาษาฮอลันดา

มีตัวอย่างที่น่าสนใจเกิดขึ้นเรื่องหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้วในฮอแลนด์ ซึ่งในตอนนั้นโดยการขอร้องของคุณเอสเทลล์ สเตท (Estelle Stead) ซึ่งเป็นธิดาของ W.T. Stead นักหนังสือและนักทรงวิญญาณที่มีชื่อเสียง ซึ่งได้ถึงแก่กรรมในคราวที่เรือ ติตานิค (Titanic) อับปางในมหาสมุทร ในครั้งนั้นดิฉันได้แสดงอำนาจทางทิพยจักษุในประเทศฮอลันดา เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ดิฉันไม่สามารถจะออกเสียงภาษาฮอลันดาซึ่งออกเสียงยากมากทีเดียว ซึ่งโอปปาติกะผู้มาติดต่อกล่าวให้ดิฉันฟังได้เลย ดังนั้นข่าวสารที่ได้รับถ่ายทอดออกมานั้น จึงต้องมีโอปปาติกะที่เป็นล่ามแปลกลับมาเป็นภาษาอังกฤษอีกทีหนึ่ง

จบ 5936 ค.ศ
2632 ป 499

ต่อจากนั้นดิฉันก็ถ่ายทอดคำภาษาอังกฤษออกมาดัง ๆ และเนื่องจากว่าในตอนนั้นผู้มาติดต่อไม่สามารถจะเข้าใจภาษาอังกฤษได้ คำพูดภาษาอังกฤษของดิฉันจึงต้องแปลกลับไปเป็นภาษาฮอลันดาอีกครั้งหนึ่ง โดยชาวฮอลันดาซึ่งยืนอยู่ข้างดิฉันบนยกพื้น จะเห็นได้ชัดว่าวิธีการเหล่านี้เป็นวิธีการที่อ้อมค้อมโยกเยกกลับไปกลับมาอย่างน่าปวดหัวเอาการอยู่เหมือนกัน แต่ในสมัยนั้นก็เป็นของจำเป็น เพราะว่าดิฉันไม่สามารถจะใช้วิธีอื่นให้ดียิ่งไปกว่านี้

ภาษาอินเดียนแดง

อย่างไรก็ตามถ้าหากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ ดิฉันคิดว่าจะสามารถจะกระทำได้ดีกว่านี้มาก จากประสพการณ์ที่ผ่านมาดิฉันรู้สึกว่า หูของดิฉันจะสามารถจับคำภาษาต่างประเทศได้ดีขึ้นกว่าแต่เดิม และลิ้นของดิฉันก็ดูเหมือนว่าจะคล่องขึ้นจนสามารถจะถ่ายทอดออกมาได้อย่างชัดเจนเช่นเดียวกัน แม้กระนั้นก็ยังไม่ใช่ของที่ง่าย

อย่างน่าพอใจนัก และก็เป็นเรื่องที่ดิฉันต้องใช้ความพยายามมากเอาการอยู่ กว่าจะออกเสียงแต่ละคำก็ต้องใช้เวลามาก และทุกพยางค์ก็ต้องออกเสียงอย่างระมัดระวังถี่ถ้วนเป็นอย่างยิ่ง มีการเข้าทรงครั้งหนึ่งที่ดิฉันยังจดจำได้เป็นอย่างดี การเข้าทรงครั้งนี้เกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่งประมาณปี ๑๙๓๕ ในขณะนั้นมีหัวหน้าชาวอินเดียนแดงเผ่าโมฮอกผู้หนึ่งชื่อ **ออกเซ นอนตอน** (Okse—non—Ton) มาหาดิฉัน หัวหน้าชาวอินเดียนแดงเผ่าโมฮอก (Mohawk) ผู้นี้มีความยินดีมากที่ได้เจรจาภาษาอินเดียนแดงโดยตรงกับท่านเมฆแดง ท่านหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงผู้นี้ได้มาแสดงละครเกี่ยวกับประวัติอินเดียนแดงชื่อว่าไฮวาธา (Hiawatha) ซึ่งในละครเรื่องนี้ท่านแสดงบทบาทเป็นหมอผี และตามปากคำของท่านเองท่านบอกว่ารู้สึกว่าถูกวิญญาณเข้าทรงตลอดเวลาแสดงละครอยู่นั้น ท่านกล่าวว่าในระหว่างแสดงละครอยู่นั้นดวงหน้าของท่านได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ปรากฏว่าเป็นดวงหน้าที่เหี่ยวย่นเป็นดวงหน้าของคนที่อายุถึง ๙๐ ปีเลยทีเดียว

การเข้าทรงวิญญาณเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศที่น่าจดจำอย่างยิ่งมีอยู่ครั้งหนึ่งคือในปี ๑๙๓๗ ครั้งนั้น สหพันธ์นักวิญญาณศาสตร์นานาชาติ (The International Spiritualist Federation) กำลังจัดให้มีการประชุมคองเกรสขึ้นในลอนดอนโดยการเห็นชอบของท่านเมฆแดง มิส-เตอร์ แฮนเนอร์ สวอ็ฟเฟอร์ ได้เชิญผู้แทนชาวต่างประเทศให้เข้ามาร่วมการเข้าทรง ซึ่งมีการถ่ายทอดเสียงจากโอปปาติกะโดยตรงของเราด้วย

ภาษาพีนแลนด์

ในบรรดาผู้ที่เข้าร่วมการเข้าทรงนั้นมีมิสซิส เฮลมิ โครน (Helmi Krohn) ซึ่งเป็นชาวพีนแลนด์นั่งอยู่ด้วย ผู้ซึ่งต่อมาได้เขียนรายงานเรื่องราวอันน่าตื่นใจของเธอไว้ดังนี้

"มีเสียงของโอปปาติกะเรียกชื่อของดิฉันอย่างชัดเจนว่า "เฮลมิ" ดิฉันก็ตอบไปเป็นภาษาพีนแลนด์ว่า "คุณแม่หรือคะนั่น?" เสร็จแล้วก็มีเสียงตอบมาเป็นภาษา

เดียวกันว่า “ใช่ นี่ละแม่ของเจ้า” ดิฉันจึงถามว่า “คุณพ่ออยู่ด้วยกับคุณแม่หรือเปล่า” และเสียงคุณแม่ก็ตอบมาว่า “อยู่ด้วยกัน”

ดิฉันได้ยินเสียงทุกถ้อยคำพูดเป็นภาษาฟินแลนด์อย่างชัดเจน อันนี้เป็นครั้งแรกที่ดิฉันนึกออกว่า ดิฉันเคยได้ยินเสียงของมารดาที่รักของดิฉัน เพราะว่าตอนที่ท่านล่วงลับไปนั้นดิฉันรู้สึกว่าดิฉันก็ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่

ในตอนนี้ท่านผู้อ่านบางคนจะนึกถึงความจริงได้ว่า มิสซิส เฮลมิ โครน กล่าวว่าตนไม่สามารถจะจำเสียงของมารดาอันแท้จริงของเธอได้เลย เพราะว่ามารดาของเธอตายตั้งแต่ยังเล็ก ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าการที่ มิสซิส โครน อ้างเสียงที่ได้ยินว่าเป็นเสียงของมารดาของเธอนั้นอาจจะเป็นการรีบด่วนไปสักหน่อยก็ได้ ความเห็นข้อนี้อาจมีทางเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน แต่ก็มีความจริงที่ไม่สามารถจะลบล้างได้ประการหนึ่งว่า มีวิญญาณผู้หนึ่งได้พูดกับเธอเป็นภาษาฟินแลนด์จริง ๆ และในเวลานั้นบุคคลที่อยู่ในห้องนั้นที่รู้ภาษาฟินแลนด์ ก็ไม่มีใครนอกจากมิสซิส โครนเอง เพราะดิฉันเองก็ไม่สามารถพูดภาษาฟินแลนด์ได้แม้แต่คำเดียว

ภาษาสวิสเซอร์แลนด์

ตัวอย่างอีกรายหนึ่งได้แก่ราย มิสเตอร์ ที บิกิเนลลี (T.Biginelli) แห่งสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งเป็นผู้แทนต่างประเทศอีกผู้หนึ่งที่ถูกเชิญให้มาร่วมในการทรงวิญญาณของเรา ท่านผู้นี้ก็ได้รับความรู้สึกประทับใจมากเหมือนกัน ในระหว่างการเข้าทรงนั้น มีเสียงการทักทายจากลูกสาวของท่าน ผู้ซึ่งได้พูดกับท่านด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสชัดเจน หลังจากการเข้าทรงแล้วท่านได้สารภาพว่า "น่าประหลาดมหัศจรรย์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจำได้ดีทั้งน้ำเสียงและคำพูดว่า มิใช่ใครอื่นเลยนอกจากจะเป็นลูกสาวที่ได้ล่วงลับไปแล้วของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน" คือลูกสาวคนนี้ได้บอกมารดาของเธอว่า บิดาของเธอได้นำรูปถ่ายมาด้วย และรูปถ่ายนั้นอยู่ในกระเป๋าของบิดาของเธอเอง เรื่องนี้ก็เป็นความจริง เพราะว่าเมื่อการทรงวิญญาณผ่านไปแล้ว มิสเตอร์ บิกิเนลลิ ได้หยิบเอารูปถ่ายออกมาวางไว้ให้เราได้เห็นโดยทั่วกัน ซึ่งในพวกเราไม่มีใครทราบความจริงส่วนตัวของเขาข้อนี้เลยแม้แต่น้อย

ภาษาสวีเดน

มิสซิส อิดิธ แฮมเมอร์สตรอม (Mrs. Edith Hammerstrom) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้รับการยืนยันว่าได้รับการทักทายโดยเสียงของโอปปาติกะผู้หนึ่ง ซึ่งบอกชื่อบอกเสียงแล้วก็ได้สนทนากับเธอเป็นภาษาสวีเดน ต่อจากนี้ก็มีข่าวสารส่งมาจากฮอลแลนด์ โดย ด๊อกเตอร์ เคอดาท (Coedhart) ผู้ซึ่งก่อนที่ท่านจะล่วงลับไป ได้เป็นตัวแทนของประเทศฮอลแลนด์ในการประชุมนานาชาติครั้งก่อนนั้น

ภาษาฝรั่งเศส

ต่อมาก็ได้แก่รายของ มิสซิส เฮเลน ฟราย Hellen Fry) ผู้ซึ่งได้รับการทักทายเป็นภาษาฝรั่งเศสจากน้องสาวของเธอผู้ล่วงลับไปแล้ว มิสซิสฟรายได้บรรยายไว้ในจดหมายของเธอดังต่อไปนี้

"ดิฉันมีความรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ยินเสียงของน้องสาวของดิฉัน ผู้มีอายุ ๒๘ ปีคือ มาร์กาเร็ต

ผู้ซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปแล้วในขณะที่คลอดบุตรเมื่อปี ๑๙๑๗ มาร์กาเร็ตได้พูดกับดิฉันด้วยน้ำเสียงของเธอเองโดยตรง แม้ว่าดิฉันจะจับคำพูดของเธอไม่ได้ถนัด แต่ก็ยังพอได้ยินคำตอบชัดเจนเกี่ยวกับคำถามที่เกี่ยวกับลูกน้อยของเธอ เธอได้ตอบว่าเดี๋ยวนี้ลูกน้อยเธอได้อยู่ข้าง ๆ เธอแล้ว"

ภาษาท้องถิ่นของนิโกร

วิญญาณของผู้มาติดต่ออีกผู้หนึ่งก็ได้แก่วิญญาณของคุณ ซาดี เปอกินส์ (Sadie Perkins) ซึ่งเป็นหญิงสาว เชื้อสายนิโกร ได้กลับมาพูดกับน้องของเธอคือ มามี่ ผู้ซึ่งในตอนนั้นเป็นผู้แทนของแคว้นของชิกาโก เด็กหญิงทั้งสองสนทนากันด้วยภาษาท้องถิ่นของตนอยู่อย่างชัดเจน ซึ่งผู้ที่อยู่นอกนี้จะฟังได้ยากเป็นอย่างยิ่ง แต่เป็นการสนทนากันอย่างเป็นกันเอง ทั้ง ๆ ที่ผู้หนึ่งมีชีวิตอยู่ในโลก และอีกฝ่ายหนึ่งมีชีวิตอยู่ในโลกอื่น ในบรรดาสองคนนี้รู้ว่าซาดีจะมีความตื่นเต้นมาก เธอได้

บอกว่า "แหม เรื่องมันวิเศษจริง ไม่น่าเชื่อว่ามันจะเป็นไปได้เลย เพราะว่าดิฉันสามารถจะพูดได้ด้วยเสียงของตนเองเหมือนกับเช่นเดิม"

ผู้มาทำการติดต่อเป็นรายสุดท้ายในการเข้าทรงซึ่งใช้ภาษาพูดต่าง ๆ กันนี้ ได้แก่นักประพันธ์ผู้หนึ่งชื่อ หลุย เอม. เนสบิท (Louis M. Nesbitt) ซึ่งได้พูดกับเพื่อนหญิงของเขาชื่อว่า อิวา บาเรต ผู้ซึ่งเดินทางมาจากกรุงโรม เขาได้เล่าให้เธอฟังถึงนิยายอันซับซ้อนเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวกับชาวอิตาเลียนสองคน และเขาได้จบลงด้วยถ้อยคำว่า เรื่องนี้คงจะเป็นเรื่องที่ลงในหนังสือพิมพ์สแตนดาร์ดได้เป็นอย่างดี เรื่องนี้เราเข้าใจว่าเขาก็คงจะหมายถึงหนังสือพิมพ์ลอนดอน สแตนดาร์ด ซึ่งกำลังลงเรื่องยาวของเขาอยู่ในขณะนั้น ชื่อว่าเรื่อง Desert and Forest และในระหว่างนั้นเอง ก็ปรากฏว่า เขาประสบอุบัทวเหตุตกเครื่องบินถึงแก่กรรม

การเข้าทรงครั้งสำคัญของเรานี้ ได้จบลงโดยท่านเมฆแดงได้กล่าวอวยพรว่า "ถ้าเราได้ทำให้เจ้าทุกคนมี

ความสุขแล้ว เราก็จะมีความสุขด้วย ขอให้ท่านทั้งหลายมีใจรักพระผู้เป็นเจ้า จงรับใช้เพื่อนร่วมโลกของท่าน และขอให้พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของคนผิวขาว (The Great White God) จงสั่งสอนเจ้าให้ถึงความจริงคือ ความเป็นอมตะของมนุษย์ทั้งหลายโดยทั่วกัน"

การเขียนเป็นภาษาฮอลแลนด์โดยโอปปาติกะ

มีการเข้าทรงครั้งพิเศษอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งดิฉันเป็นผู้ทรงร่วมอยู่ด้วย ในการเข้าทรงครั้งนี้ มีโอปปาติกะมาพูดโดยตรง และก็ได้มาเขียนข้อความเป็นภาษาซึ่งดิฉันไม่มีความรู้เลยด้วย ผู้ที่มาหาดิฉันครั้งนี้ชื่อ มิสซิส อี. เอส. เดอจอนเจ (E.S. De Jonge) ซึ่งมาจากประเทศฮอลแลนด์ เธอได้รับการทักทายจากน้ำเสียงของน้องชายของเธอ ผู้ซึ่งบัดนี้เป็นโอปปาติกะแล้ว น้ำเสียงนั้นเป็นน้ำเสียงของคนฮอลันดาอย่างชัดเจนไม่ผิดเพี้ยน มิสซิส เดอจอนเจ กล่าวว่าเสียงนั้นพูดถูกต้องชัดเจน ทั้งในด้าน

สำเนียง สำนวน และคำพูดที่ใช้โดยไม่มีร่องรอยว่าจะเป็นคนชาวต่างประเทศเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นเธอจึงแน่ใจว่าเป็นน้ำเสียงของน้องชายเธอเองอย่างแน่นอน ข้อความละเอียดเรื่องนี้เราจะทราบได้จากรายงานของมิสซิส เดอจอนเจ เองดังต่อไปนี้

"ในการเข้าทรงครั้งแรกนั้น ดิฉันได้เข้าทรงร่วมกับคุณ เอสเทลล์ โรเบิรตส์ ท่านเมฆแดงได้บอกดิฉันว่าน้องชายของดิฉันได้มาอยู่ในที่นั้นด้วย และต้องการจะติดต่อกับดิฉัน โดยจะแสดงหลักฐานให้ดิฉันทราบ ในการเข้าทรงครั้งต่อมาน้องชายของดิฉันก็มาอยู่ในที่นั้นด้วยเสมอ และได้ติดต่อกับดิฉันโดยผ่านท่านเมฆแดงก่อน ข้อที่น่าสังเกตในเรื่องนี้ก็คือว่า ไม่ได้มีการเอ่ยชื่อน้องชายของดิฉันเลย ไม่ว่าโดยท่านเมฆแดง หรือโดยดิฉันเอง ปัญหาเรื่องชื่อนั้นรู้สึกว่าไม่จำเป็นจะต้องกล่าวถึงอีกต่อไป เพราะปรากฏว่าหลักฐานและรายการอื่น ๆ ก็ปรากฏว่าเป็นการเพียงพอแล้ว

ในตอนเช้าของวันที่ ๓๐ เดือนมกราคม เราได้มีการเข้าทรงกันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อตอนที่จะจบท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้น จะได้มีการเข้าทรงแบบ Direct Voice คือโอปปาติกะจะมาพูดด้วยน้ำเสียงของเขาเอง ท่านได้ขอร้องให้เรามาร่วมประชุมด้วย ซึ่งพวกเราก็พากันต้อนรับด้วยความกระตือรือล้นเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในเมื่อท่านเมฆแดงสัญญาว่า น้องชายของดิฉันจะลองพยายามพูดกับฉันโดยตรงด้วยน้ำเสียงของเขาเอง เรากล่าวว่า คราวนี้เขาคงจะได้บอกชื่อบอกเสียงของเขาเสียที และคงจะได้เป็นข้อพิสูจน์ที่ยุติได้อย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเขาไม่เคยออกชื่อของเขาเลยมาแต่เดิมในครั้งก่อน ๆ นั้น

"การเข้าทรงในครั้งนี้ ทำกันในห้องเล็กในความมืดสนิท คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ เป็นคนทรงและมิสซิสเทรโลก็เป็นผู้ดำเนินการประชุมในครั้งนี้ นอกจากเราแล้วก็มีคนอีก ๗ คนร่วมอยู่ด้วย ในเมื่อพวกเรานั่งกันทุกคนแล้ว เราก็เกี่ยวมือทั้งสองข้างของเราเข้าด้วยกัน เพื่อว่าจะ

ได้ ไม่มีใครผู้หนึ่งผู้ใดลุกขึ้นไปกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดในห้องนั้นได้ ในระหว่างความมืด

ต่อมาอีกไม่นานก็มีเสียงท่านเมฆแดงกล่าวทักทายผู้มาเข้าร่วมประชุมอย่างดังและได้ยินชัด ครั้นแล้วก็มีเสียงของโอปปาติกะต่าง ๆ ท่านมาทำการบอกชื่อเสียงของตนเอง และทักทายกับญาติของตนเป็นลำดับ และต่อมาท่านเมฆแดงก็ประกาศว่าจะมีชายหนุ่มผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งยังไม่เคยมีการติดต่อแบบนี้มาก่อนเลย จะพยายามลองกระทำการเช่นนี้เป็นครั้งแรก

ต่อจากนั้นเราก็ได้ยินเสียงแปลกประหลาดบางอย่าง ซึ่งฟังดูก็คล้ายเป็นเสียงกำลังหายใจหอบ และต่อมาก็เป็นเสียงพูดออกมาอย่างช้า ๆ แต่ว่าชัดเจน เป็นภาษาฮอลันดา มีใจความว่า "ฉัน—เห็น—จะ—ทำ—ไม่—สำเร็จ" (ik—zal—het—neit—kunnen—doen = I shall not be able to do it) ผู้พูดเหล่านี้ได้พูดออกมาซ้ำ ๆ ๒ หรือ ๓ ครั้ง และเป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ว่าเราจะยังจำ

เสียงตอนนี้ไม่ได้ถนัด แต่เสียงนั้นก็เป็นเสียงภาษาฮอลันดาที่ชัดเจน และไม่มีสำเนียงแปร่งเป็นชาวต่างประเทศเลยแม้แต่น้อย เพราะในประโยคนี้มีคำและสระอยู่หลายแห่งด้วยกัน ซึ่งชาวฮอลันดาที่แท้จริงเท่านั้นจะรู้กันว่า ชาวต่างประเทศไม่สามารถพูดได้ถึงขนาดนั้นเป็นอันขาด

"แต่ก็ปรากฏว่า วิญญาณผู้มาติดต่อนั้น รู้สึกว่ายังมีความตื่นเต้นอยู่มาก และคงจะยังไม่สามารถจะติดต่อแบบนี้ได้ดีนัก ซึ่งเรื่องนี้ต่อมาท่านเมฆแดงก็บอกให้เราทราบว่าเป็นความจริง และก็ได้บอกให้เราทราบต่อไปว่า เห็นจะต้องทดลองกันใหม่อีกครั้งหนึ่งในคราวหน้า ต่อจากนั้นท่านก็ให้มิสเตอร์บักกิ้งแฮม ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกเราลุกออกไปโดยให้ปลดมือที่เกี่ยวไว้จากผู้อื่นออกเสียก่อน และมิสเตอร์บักกิ้งแฮมก็ได้รับการบอกเล่าให้นำเอากระดานดำแผ่นหนึ่งในห้องนั้นมาวางลงบนพื้น กระดานดำแผ่นนี้พวกเราทุกคนรู้ดีว่า ไม่ได้ใช้เขียนมาเป็นเวลานานแล้วเท่าที่เราจำได้

"เมื่อมิสเตอร์บักกิ้งแฮมกลับมาเข้าที่นั่ง โดยนำมือของเขาเกี่ยวก้อยกับผู้ที่อยู่ข้างๆ ทั้งสองฝ่ายแล้ว ท่านเมฆแดงก็ประกาศว่า จะให้เพิ่มการพิสูจน์ให้เห็นชัดขึ้นอีกชั้นหนึ่ง คือให้คนทรงคือคุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์นำเอาเท้าขวา ของเธอวางไว้บนเท้า ขวาของ บุคคลที่นั่งอยู่ทางขวาของเธอ และให้ดำรงอยู่เช่นนั้นตลอดเวลาที่เข้าทรง ทั้งนี้ก็เป็นเครื่องประกันว่า ตลอดเวลานี้คนทรงจะไม่สามารถลุกไปไหนได้เลยเป็นอันขาด ต่อมาสักครู่ก็มีเสียงขูดกระดานดังขึ้น ซึ่งเราก็รู้ดีว่าคงจะเป็นวิญญาณของใครผู้หนึ่งกำลังเขียนข้อความในกระดานอยู่ ในระหว่างนี้เองก็มีวิญญาณมาทำการติดต่อกับชาติของตนอีก และเราก็เลยลืมเรื่องวิญญาณที่กำลังเขียนกระดานนั้นไปชั่วคราว แต่ครั้นแล้วในขณะต่อมาก็ปรากฏว่าเราได้ยินเสียงคล้ายๆ จะเป็นเสียงชอร์คตกลงบนกับพื้น และมีเสียงดังเหมือนกับชอร์คหัก ต่อจากนั้นเราก็รู้สึกว่าสุภาพบุรุษชาวฮอลันดานั้นคงจะได้เขียนเสร็จแล้ว"

"เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง และเมื่อคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ผู้ซึ่งเป็นคนทรงกลับรู้สึกตัวตามเดิมแล้ว ก็ได้เปิดไฟในห้องนั้นขึ้น และเราก็ได้เห็นข้อความเขียนเป็นภาษาฮอลันดาบนแผ่นกระดานนั้น (ดูภาพหน้า ๖๔) พร้อมกันนั้นก็ได้เห็นแท่งชอร์ค หักลงเป็นสองท่อน วางลงกระดานดำนั้นด้วย ข้อความที่เขียนเป็นภาษาฮอลันดานั้น เป็นอักษรฮอลันดาอย่างแท้จริง ซึ่งมีข้อความแปลได้ว่า:—

คุณพ่อและคุณพี่ของผมอยู่ที่นี่ ผมรู้สึกว่า พูดยังไม่ใคร่จะได้ บทเรียนของผมยากกว่าบทเรียนของท่าน ผมไม่สามารถจะเปิดประตูได้ จึงต้องเขียนจดหมายแทน ผมจะลองดูอีกคืนพรุ่งนี้ โปรดช่วยผมด้วยนะครับ

(ลงชื่อ) แอ็ด

ในเรื่องเกี่ยวกับข่าวสารที่โอปปาติกะเขียนนั้นมีเรื่องที่น่าสังเกตดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. การเข้าทรงวิญญาณนี้กระทำกันในความมืดสนิท ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะเขียนโดยอาศัยนัยตามนุษย์

ข้อ ๒. ผู้เป็นคน ทรงถูกควบคุมไม่ให้เคลื่อนไหวตลอดเวลา โดยการที่เอาเท้าของเธอเกี่ยวไว้กับเท้าของผู้ที่นั่งอยู่ข้างเดียว เป็นอันว่าเธอไม่อาจจะลุกไปเขียนได้

ข้อ ๓. สมาชิกทุกคน ที่เข้าทรงต่างพากันเกี่ยวน้ิวซ้ายและน้ิวขวาของตนไว้โดยตลอด

ข้อ ๔. ประตูห้อง ถูกลั่นดานกุญแจ อย่างแน่นหนา

ข้อ ๕. กระดานดำวางบนพื้น และการเขียนด้วยชอร์คก็ทำได้อย่างเรียบร้อยสะอาดและถูกต้อง โดยช่องไฟระหว่างถ้อยคำก็เท่ากันเป็นอันดี และมีการจุดและขีดอย่างเรียบร้อยตลอด

สำหรบข้อความที่เขียนนั้น มีเรื่องที่น่าสังเกตดังต่อไปนี้

๑. ข้อความในวงเล็บนั้น ไม่ได้มีการเขียนไว้ทั้งน้ีอาจจะเป็นเพราะ ว่า โอปุ่ปาติกะที่เขียนนั้นกำลัง

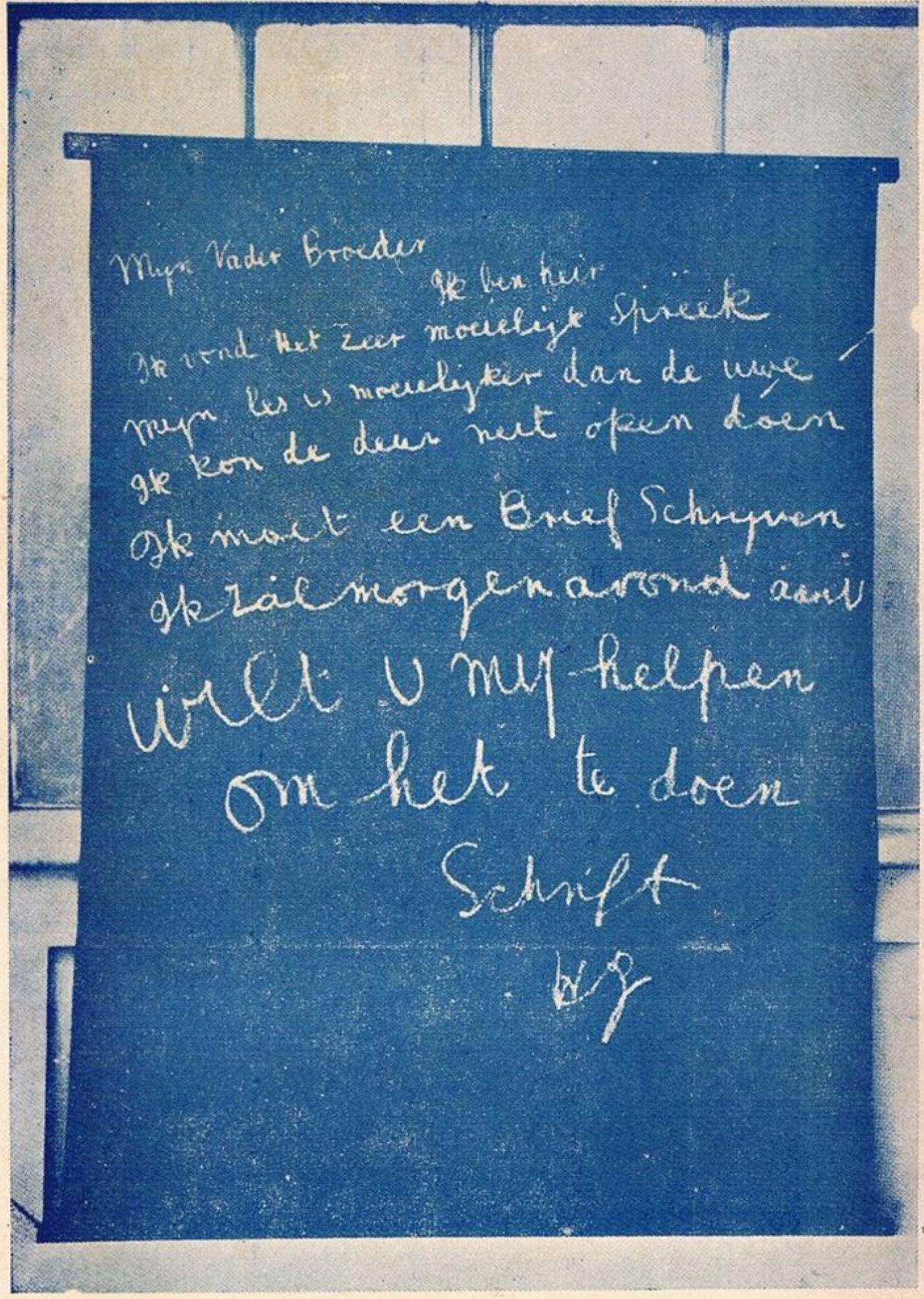

การเขียนหนังสือโดยโอปปาติกะบนกระดานดำ โดยเขียนเป็นภาษาฮอลันดา ข้อความเหล่านี้ถูกเขียนในระหว่างการทรงวิญญาณ ซึ่งในที่นั้นมีผู้รู้ภาษาฮอลันดาอยู่คนเดียว คือผู้เข้าร่วมการทรงวิญญาณเท่านั้น (ดู

กระหืดกระหอบรีบจะเขียนในสภาวะที่เขายังไม่ชำนาญเลย ลืมเขียนเอาไว้บ้าง

๒. การใช้ตัวใหญ่ของคำบางคำ รู้สึกว่าจะไม่จำเป็น ซึ่งก็อาจจะเป็นเพราะเหตุดังที่กล่าวไว้ในข้อ ๑

๓. มีคำบางคำสะกดตัวผิด คือมีการเปลี่ยนที่กันบ้าง ซึ่งอันนี้ก็เป็นของธรรมดาในภาษาฮอลันดา และเป็นสิ่งที่น้องชายของดิฉันมักจะกระทำเสมอ ในการเขียนในเมื่อเขารีบร้อน ซึ่งเป็นนิสัยของเขาเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ ส่วนการจุดเหนือตัวอักษรบางตัวนั้น ก็ทำอยู่ในตำแหน่งที่ถูกที่อย่างยิ่ง ทั้งๆ ที่การเขียนได้กระทำกันในที่ซึ่งไม่สามารถเห็นกันด้วยนัยน์ตามนุษย์ธรรมดา

๔. คำในบรรทัดล่างต่อมานั้นปรากฏว่า เว้นช่องไฟไว้ไม่ใคร่สม่ำเสมอ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะผู้เขียนต้องการจะรีบเขียน นอกจากนั้นตัวอักษรก็ใหญ่ขึ้นโดยลำดับในบรรทัดหลังๆ ซึ่งก็อาจจะเป็นเพราะว่าพลังในตัวกำลังจะหมดไปก็ได้

เกี่ยวกับการเขียนนั้น รูปทรงของอักษรที่เขียนไม่ใช่ลักษณะของอักษรฮอลันดาอย่างแท้จริง รู้สึกว่าจะเป็นอักษรภาษาอังกฤษ ไม่ใช่เป็นลักษณะของน้องชายของดิฉัน ข้อนี้อาจจะอธิบายได้โดยความจริงที่ว่า การเขียนนี้ไม่ได้กระทำโดยน้องชายของดิฉันโดยลำพัง อาจจะได้รับความช่วยเหลือ หรือกระตุ้นจากโอปปาติกะผู้มีความชำนาญในเรื่องนี้มากกว่าก็ได้ ทั้งนี้เห็นจะเป็นแบบเดียวกับการที่เด็กเล็ก ๆ เริ่มเขียนหนังสือเป็นครั้งแรก ก็ต้องอาศัยผู้ปกครองหรือครูช่วยจับมือเขียนด้วย อย่างไรก็ตามในทัศนะของดิฉัน รู้สึกว่าเรื่องนี้จะเป็นเรื่องเล็กในเมื่อเทียบกับประจักษ์พยานอื่น ๆ ซึ่งมีมากมายจนมีน้ำหนักมากยิ่งกว่านี้หลายเท่า

ลายเซ็นนั้น แน่นอนเป็นลายเซ็นของน้องชายของดิฉันอย่างเถียงไม่ได้เลย แม้จะเป็นลายเซ็นย่อก็ตาม ดังนั้นเรื่องอื่นนอกจากนี้ก็ดูจะมีความสำคัญน้อย และไม่จำเป็นต้องยกขึ้นมากล่าวหักล้างประการใด

ภาษาฮินดูสตานี

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องภาษานั้น เกิดเกิดขึ้นเมื่อประมาณเดือนหนึ่งมาแล้ว ซึ่งในตอนนั้นมีชาวอินเดียมาขอให้ดิฉันเข้าทรง ชาวอินเดียผู้นี้ชื่อว่า มิสเตอร์ ดัส (Dass) ต่อมาอีกไม่กี่นาที ภรรยาของเขาผู้ล่วงลับไปแล้วก็ปรากฏกายให้ดิฉันเห็น โดยมาพูดเป็นภาษาฮินดูสตานี เมื่อดิฉันได้ยินเธอพูด ดิฉันก็ตกลงใจว่าจะถามล่ามที่เป็นโอปปาติกะให้แปลให้ฟัง เพราะว่าสำหรับดิฉันไม่สามารถจะพูดถ่ายทอดเป็นภาษาและสำเนียงซึ่งดิฉันไม่คุ้นเคยให้ฟังได้ เนื่องจากว่าถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการกินเวลาช้าและยากมากเกินไป ดิฉันจึงได้ขอร้องให้ท่านเมฆแดงช่วยเหลือในเรื่องนี้ ท่านก็ตกลง แต่บอกดิฉันว่าภรรยาของมิสเตอร์ดัสผู้นี้ควรจะให้หลักฐานแสดงว่าเป็นตัวจริงก่อน โดยพูดเป็นภาษาของตนเองสักคำหนึ่งหรือสองคำ ซึ่งภรรยาของคุณดัสก็ยินดีทำตามโดยออกเสียงคำฮินดูสตานีสองสามคำอย่าง

ช้า ๆ เป็นชื่อซึ่งดิฉันพยายามจะจำให้ได้อย่างดีที่สุด และก็กล่าวให้สามีของเขาฟังอีกครั้งหนึ่ง มิสเตอร์ดัสก็รับว่าเขาเข้าใจความหมายนั้นดี และรู้ว่าคำเหล่านั้นมีความสำคัญสำหรับเขาเพียงไร จากนั้นโดยอาศัยท่านเมฆแดงเป็นล่าม ภรรยาของเขาก็พูดถึงลูกชายของเขา ๓ คนที่ยังอยู่ในโลกนี้ ภรรยาของเขาได้กล่าวถึงอักษร บี ซึ่งคุณดัสก็จำได้ว่าเป็นชื่อย่อของลูกชายคนหัวปี และภรรยาของเขาก็ได้บอกถึงวันเกิดของลูกชายว่าเป็นวันที่ ๑๓ เดือนกรกฎาคม แล้วเธอก็พูดกับมิสเตอร์ดัสแสดงความเป็นห่วงถึงลูกชายคนที่สองผู้ซึ่งในบัจจุบันกำลังอยู่ในสหรัฐอเมริกา มิสเตอร์ดัสก็รับรองว่าเป็นความจริงเช่นนั้นเหมือนกัน

ต่อมาภรราของเขาก็บอกถึงสิ่งของสิ่งหนึ่งซึ่งไม่ได้ระบุชื่อ แต่เธอได้บอกว่าอยู่ในกระเป๋าของสามีของเธอ ซึ่งสามีของเธอคือมิสเตอร์ดัสก็คิดเอาว่าคงจะเป็นรูปถ่ายซึ่งเขากำลังนำติดตัวมาด้วยกระมัง แต่ปรากฏว่าเรื่องนี้เขาทายผิด โดยภรรยาของเขาบอกว่าไม่ใช่ของสิ่งนั้น

ต่อมาภรรยาของเขาจึงพูดเรื่องวัตถุสิ่งนั้นอีก โดยกล่าวว่ามันเป็นสิ่งที่เธอเคยสวมใส่อยู่ ดิฉันได้ถามท่านเมฆแดงเพื่อให้รายละเอียดเรื่องนี้ให้ละเอียดยิ่งขึ้น และภรรยาของเขาก็พูดออกมาคำเดียวว่า **ไอนัก** (Ainak) ดิฉันได้พูดคำนั้นให้คุณดัสฟัง ทันทีมิสเตอร์ดัสก็ยิ้มพร้อมกับนำเอาแว่นตาของเขาออกมาจากกระเป๋า ก็เป็นอันเห็นได้ชัดว่า คำว่า **ไอนัก** นี้เป็นภาษาฮินดูสตานี หมายความถึงแว่นตานั่นเอง คุณดัสได้อธิบายว่า ภรรยาของเขาได้เตือนเขาถึงสิ่งที่เขาเองก็ลืมไปแล้ว คือว่าหลังจากที่เธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เขาได้นำเอาโครงแว่นของเธอมา และเอาเล็นซ์สวมใส่เข้าเพื่อสำหรับว่าเขาจะได้ใส่เอง

นับตั้งแต่นั้นมา คำพูดที่ภรราของเขาพูดก็ปรากฏว่ามีหลักฐานแน่นอนที่จะเถียงไม่ได้เลย เธอได้พูดถึงการที่ลูกสะบ้าหัวเข่าของเธอครั้งหนึ่งได้รับบาดเจ็บในการที่เกิดอุบัติเหตุในรถยนต์ขึ้น เธอได้ส่งความรักของเธอมาให้แก่บุตรสาวคนหัวปีและเพื่อนของเธอซึ่งเธอ

ได้คุ้นเคยเมื่อครั้งอยู่ที่ในโรบี (Nairobi) เธอได้พูดถึงตัว ร. ทั้งสาม และเอ่ยคำว่า ราชัน ซึ่งมิสเตอร์ดัสได้กล่าวว่า ราชันนี้เป็นคนหัวปีในบรรดาหลานชายของเธอ ราชันเกิดภายหลังจากที่ภรรยาของเขาถึงแก่กรรมแล้ว ๒ สัปดาห์ ส่วนอีก ๒ คนนั้นชื่อ ราเชทและรูพินดาร์ ซึ่งได้เกิดเมื่อ ๖ ปีหลังจากนั้น นอกจากนั้นเธอยังได้พูดถึงคนที่ชื่อ วีณา และ โรหินี ซึ่งเป็นหลานสาวของเธอสองคนด้วย ซึ่งในบรรดาสองคนนี้ คนสุดท้องได้เกิดหลังจากที่เธอได้ล่วงลับไปแล้วประมาณ ๔ ปี และการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องราวภายในครอบครัวก็ดำเนินต่อไปอีกเป็นเวลานาน ซึ่งมิสเตอร์ดัสก็รับรองว่าเป็นความจริงทุกประการ ข้อที่น่าสังเกตประการสุดท้ายเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือเธอได้กล่าวว่า บัดนี้เธอกำลังสวมใส่แหวนทองซึ่งสามีของเธอได้นำออกจากนิ้วของเธอในตอนที่เธอถึงแก่มรณะกรรม มิสเตอร์ดัสก็พยักหน้าและได้อธิบายว่า แหวนวงนี้เขาได้ทำบุญอุทิศให้เธอในการทำพิธีทางศาสนาตามประเพณีของเขา

คือเขาได้ทำบุญโดยอุทิศเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวของผู้ตายอย่างอื่นตามพิธีทางศาสนา เพื่อจะให้ถึงผู้อยู่ภายในโลกทิพย์ และบัดนี้ก็ปรากฏว่าภรรยาของเขากำลังสวมใส่แหวนทองวงที่สามีของเธออุทิศให้เธอแล้วนั้น ในโลกทิพย์จริง ๆ

หลังจากที่มิสเตอร์ดัสกลับไปแล้ว ดิฉันก็อดจะครุ่นคิดไม่ได้ถึงความมหัศจรรย์ของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น นอกจากคำภาษาฮินดูสตานีสองสามคำซึ่งดิฉันพูดออกไปโดยไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยแล้ว การติดต่อนี้ก็เป็นการติดต่อโดยท่านเมฆแดงเป็นล่ามแปลให้โดยตลอด เรื่องทั้งหมดนี้ก็มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลและเหตุการณ์ ซึ่งดิฉันไม่มีความรู้มาแต่ก่อนเลยแม้แต่น้อย นอกจากนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของแว่นตานั้น ก็ปรากฏว่าได้มีการกล่าวถึงสิ่งซึ่งแม้ผู้ที่มาให้เข้าทรงคือสามีของเธอเอง ก็ได้ลืมไปแล้วอย่างสนิท ฉะนั้นจึงไม่เป็นการน่าประหลาดใจอย่างใดเลย ที่มิสเตอร์ดัสรู้สึกประทับใจและเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง หลังจากที่เสร็จการประชุมครั้งนี้แล้ว

บทที่ ๑๑

การเข้าทรงโดยใช้
เสียงพูดจากโอปปาติกะโดยตรง (ต่อ)

นักแข่งเรือชาวญี่ปุ่น

ท่านเซอร์เฮนรี่ซีเกรฟ ผู้ซึ่งดิฉันได้กล่าวถึงในบทที่แล้ว ต่อมาได้มีส่วนช่วยเหลือนักแข่งอีกผู้หนึ่งซึ่งได้ถึงแก่กรรมโดยอุบัติเหตุในการแข่งขัน เช่นเดียวกันบุคคลผู้นี้เป็นชาวญี่ปุ่น ได้มาติดต่อในการเข้าทรงโดยใช้เสียงพูดโดยตรงของเรา ผลของการมาติดต่อครั้งนี้ได้ทำให้แม่ลูกคู่หนึ่งคือ มิสซิส คินจิยาโน และบุตรชายชื่อ ฮาโร คลายความทุกข์โศกลงไปมาก และเกิดความผาสุขและโล่งใจขึ้นมาแทนที่

สามีของ มิสซิส คินจิยาโน และน้องชายของเขาชื่อ ชินจิ ได้ร่วมกันในการแข่งเรือเร็ว และเป็นผู้มีชื่อเสียงในการแข่งกีฬาด้านนี้มาก ครั้นแล้ววันหนึ่ง

ชินจิผู้น้องได้ประสบอุบัติเหตุในขณะการแข่งถึงแก่ความตาย คินจิผู้พี่รู้สึกเสียใจมาก เป็นเวลาถึง ๕ เดือนที่เขาได้เฝ้าคิดถึงแต่ความตายของน้องของเขา และในที่สุดตัวของเขาเองก็ถึงแก่ความตายด้วยโรคอันไม่น่าจะเป็นไปได้ คือดูเหมือนจะเป็นโรคหวัดเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง

เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นเหตุการณ์ดั้งเดิมที่ทำให้มีการเข้าทรงครั้งนี้เกิดขึ้น ในระยะตอนแรกนั้น ดัลเซ่ ยาโน (คือภรรยาของคินจิยาโนผู้ตาย) นั่งพึมพำอยู่ด้วยความสนใจโดยไม่ได้ปริปากอะไรเลย ครั้นแล้วท่านเมฆแดงก็ได้กล่าวว่า "มีผู้ชายคนหนึ่งในที่นี้ผู้ซึ่งเราต้องการจะช่วยเหลือ ระวังให้ดี"

ถ้อยคำของท่านเมฆแดงดังกล่าวนี้ ทำให้ท่านผู้ที่เข้าประชุมเป็นประจำรู้ดีว่า กำลังจะมีโอปปาติกะผู้มาใหม่เข้ามาแนะนำตัวเองเป็นครั้งแรก ทันใดนั้นแตรก็เคลื่อนไหวไปที่ มิสซิส ยาโน และหยุดอยู่ ครั้นแล้วก็มีเสียงพูดออกมาเป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนว่า:—

"นี่แน่ะ ดอลเซ่ ฉันคือ ชินจิ"

"ค่ะ ชินจิ" มิสซิสยาโนกล่าวตอบ "เธอมีอะไรจะพูดกับฉันบ้าง"

"คินจิ และฉันเวลานี้มาอยู่ด้วยกันแล้ว เราไม่ต้องการให้ฮาโรเสียใจอยู่เรื่อยไป เขาเห็นฉันถึงแก่ความตายในการแข่งเรือ แต่ว่าถึงอย่างไรเราก็ประสบความสำเร็จในการประลองความเร็วในครั้งนั้น เพราะฉะนั้นเขาจะต้องสอบมหาวิทยาลัยให้ได้ในเดือนธันวาคมนี้"

"แต่ดิฉันจะทำให้เขาเข้าใจได้อย่างไร ในเมื่อเขาอยู่ในญี่ปุ่นและเราต้องอยู่ในที่นี้จนกระทั่งถึงปลายปีนี้"

"เธอบอกเขาซิว่า คินจิและฉันกล่าวเช่นนั้น"

"ดีละ ฉันจะบอกให้" มิสซิสยาโนกล่าว

"นี่แน่ะดอลเซ่" เสียงนั้นกล่าวต่อไปอย่างรวดเร็วแสดงถึงความตื่นเต้น "เธอรู้ไหมว่าใครนำเรามาที่นี่คืนนี้ ท่านเซอร์ เฮนรี่ ซีเกรฟ นั่นเองแหละ ช่วยกรุณาบอกเลดี้ซีเกรฟด้วยว่า สามีของเธอได้ช่วยเราในที่นี้มากที่เดียว เขาได้ช่วยเหลือคินจิและฉันมากด้วย

คินจิต้องการจะมาเหมือนกัน แต่ในคืนนี้เขาไม่สามารถจะมาพูดได้ คราวหน้าเขาจะลองพูดใหม่ เขาได้สั่งมาด้วยว่า ช่วยบอกฮาโรด้วยว่า อย่าเสียใจมากนัก เวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดี และเราอยู่กับเขาตลอดเวลา”

หลังจากการเข้าทรงแล้ว มิสซิสยาโน ได้เขียนบันทึกแสดงความรู้สึกของเธอในการเข้าทรงครั้งนี้ไว้ ซึ่งดิฉันขอลอกมากล่าวดังต่อไปนี้

“เสียงที่ดิฉันได้ยินนั้น เป็นเสียงของชินจิอย่างแน่นอน เพราะเขาได้แสดงลีลาและการใช้คำพูดเช่นเดิมเหมือนเขาเคยพูดนั่นเอง เช่นเขามักจะเริ่มประโยคด้วยคำว่า “นี่แน่ะ” และเมื่อเขาได้มาติดต่อกับเราในระหว่างเข้าทรงนั้น เขาก็พูดว่า “นี่แน่ะ” เกือบตลอดเวลา ดิฉันเองเกือบไม่เชื่อหูตัวเอง ในตอนที่เขาออกชื่อของเขาว่า ชินจิยาโน แต่แล้วก็ปรากฏว่า เขาได้พูดกล่าวซ้ำๆ อีกด้วยเสียงอันดังพึ่งได้อย่างชัดเจน”

“ท่านเซอร์เฮนรี่ ซีเกรฟ และชินจิ ทั้งสองคนนี้รู้จักกันดี ลูกชายของฉันคือฮาโรมีความเสียใจมากหลัง

จากเกิดอุบัติเหตุครั้งนั้นแล้ว และทำให้เขาไม่สามารถจะเล่าเรียนหนังสือได้ผลดีตามปกติ”

“ชินจิ เคยมีความตั้งใจมุ่งมั่นว่าจะทำลายสถิติความเร็วให้ได้ ในการซ้อมทดลองแข่งดู สามีของดิฉันเป็นผู้จับเวลา เราได้เริ่มต้นเสร็จไปช่วงหนึ่งแล้ว และกำลังจะเริ่มต้นช่วงที่สอง ก็พอดีเรือคว่ำลงและเขาก็ถึงแก่ความตาย แต่ที่เขาพูดก็เป็นอันถูกต้อง เพราะว่าเขาได้ทำความเร็วได้ตามที่เขาได้ตั้งใจไว้จริง ๆ แม้ว่าเขาจะเสียชีวิตลงก็ตาม”

คดี เบสซี่ แมนนิ่ง ตัวอย่างของคำอธิษฐานที่ให้ผลสมความปรารถนา

ข้อยากลำบากประการหนึ่งในการเขียนเป็นหนังสือขึ้นมาจากแง่ของคนทรง ก็คือว่า ในเมื่อคนทรงอยู่ในสภาวะลืมตัวนั้น ก็ย่อมไม่สามารถจะรู้เหตุการณ์รอบตัวได้ โดยนัยนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยความทรงจำของผู้ที่เข้า

ร่วมประชุมอยู่ด้วย ในการที่จะบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องมีนักชวเลขไว้เสมอ หลังจากการเข้าประชุมแล้ว ดิฉันได้ลองอ่านดูถ้อยคำที่นักชวเลขจดไว้อย่างคำต่อคำโดยไม่มีขาดตกบกพร่อง จากผลของการอ่านนั้น แม้ตัวดิฉันเองจะมีความคุ้นเคยกับสำนวนและข้อความที่นักชวเลขได้จดไว้ก็ตาม ก็อดนึกอัศจรรย์ใจไม่ได้ที่นักชวเลขนั้น สามารถจดได้อย่างเที่ยงตรงมาก เพราะเป็นสำนวนและข้อความที่เขาคงจะไม่คุ้นเคยและไม่สันทัดมาก่อนเลย อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งเหมือนกันที่บังเอิญไม่มีนักชวเลขจดอยู่ด้วย และดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องอาศัยความทรงจำของผู้ที่เข้าร่วมประชุมอยู่ด้วยนั่นเอง (แต่ในปัจจุบันนี้เราสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงเข้าไปตั้งแทนที่ไว้แล้ว)

เป็นเคราะห์ดีอยู่อย่างหนึ่งว่า หลายต่อหลายครั้งในระหว่างที่ดิฉันเข้าอยู่ในสภาวะจิตตกภวังค์ไม่สามารถจะรู้สึกถึงเหตุการณ์ที่รอบตัวได้นั้น ได้มีบุคคลมากมาย

หลายคน พร้อมที่จะเป็น พยานยืนยันใน เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น บุคคลเหล่านั้นบ่อยครั้งทีเดียวมักจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทั้งชายและหญิงผู้มีอาชีพต่างๆ กันมีฐานะต่างๆ กัน และบุคคลเหล่านี้ก็เป็นที่รู้จักกันดีในด้านความซื่อตรงและใจได้ว่าจะไม่กล่าวเท็จหลอกลวงประชาชน นอกจากนั้น บุคคลบางคนเมื่อทราบดีว่า การทรงวิญญาณนี้เป็นเรื่องที่จะต้องถกเถียงกันอยู่มากมาย จึงพาบุคคลที่ไม่เคยเห็น และทราบในเรื่องนี้ มาเป็นพยานเพิ่มเติมด้วยทุกครั้ง ซึ่งบุคคลที่พามานั้นโดยมากก็เป็นบุคคลที่ได้มาด้วยความสงสัยโดยสุจริตใจ และต้องการรู้ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้อย่างแท้จริง บุคคลเหล่านี้ไม่ต้องการเชื่อสิ่งใดโดยการได้รับ การบอกเล่าตามกันมา หรือโดยการไว้ใจว่าผู้นั้นผู้นี้จะไม่กล่าวเท็จ ดังนั้นเมื่อข้อความที่บุคคลเหล่านี้เขียนไป จึงเป็นอันว่าได้มาจากประสพการณ์โดยตรงและอย่างใกล้ชิด ไม่ได้มาจากการบอกเล่าถ่ายถอดมาจากบุคคลอื่นอีกต่อหนึ่ง

ดิฉันเอง ก็รู้สึกถึงประโยชน์ของ การที่มีบุคคลที่มีชื่อเสียงและที่ไว้ใจได้มาเข้าร่วมประชุม เพื่อเห็นเหตุ

การณ์เหล่านี้ด้วยตาของตนเองอยู่ไม่น้อย ดังนั้นดิฉันจึงขออนุญาตต่อคุณมอริส บาร์บาเนล ในการที่จะใช้ข้อความต่อไปนี้ ที่ตัดตอนมาจาก หนังสือของเขาที่ได้ พิมพ์ขึ้นใหม่ มีข้อความที่น่าจับใจมากชื่อ This is Spiritualism ซึ่งแปลว่า "นี่คือวิญญาณศาสตร์" เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผู้หญิงผู้หนึ่งชื่อว่า เบสซี่ แมนนิ่ง ซึ่งเราทุกคนไม่มีใครรู้จักเธอเลยมาแต่เดิม นอกจากว่าเราได้รับคำแนะนำให้รู้จักเธอโดยผ่านทางท่านเมฆแดงในระหว่างการเข้าทรงครั้งหนึ่ง ดิฉันคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่เด่นเรื่องหนึ่งในการที่จะเป็นเครื่องพิศูจน์ว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ และนอกจากนั้นยังเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงอำนาจของการ อ้อนวอน หรือ อธิษฐานจิตอีกประการหนึ่งด้วย เรื่องนี้มีบุคคลพัวพันกันด้วยกันหลายคน ต่อไปนี้คือข้อความที่มิสเตอร์มอริส บาร์บาเนล ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาในเรื่องที่เกี่ยวกับคุณเบสซี่แมนนิ่ง ดังต่อไปนี้

"ข้าพเจ้าได้รับประสพการณ์ที่ประทับใจที่สุด ในการทรงวิญญาณของคุณเอสเทลโรเบิรตส์ ในเมื่อข้าพเจ้า

ได้รับการเรียกชื่อจากวิญญาณซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้จักคนหนึ่งที่มาติดต่อด้วย ตอนนั้นเราได้เข้าทรงไปพักใหญ่แล้ว ท่านเมฆแดงก็กล่าวกับข้าพเจ้าว่า มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งมาหาเรา โดยที่เธอต้องการจะติดต่อกับแม่ของเธอที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นี้ เธอกำลังจะให้หลักฐานเกี่ยวกับตัวเธอ ต่อไปนี้

"ผมรู้จักเธอหรือไม่ครับ" ข้าพเจ้าถามขึ้น

"ไม่รู้จัก" ท่านเมฆแดงตอบ "แต่ว่าคุณสามารถจะช่วยเธอได้"

ครั้นแล้ว แตรก็ค่อย ๆ เคลื่อนมาทางข้าพเจ้า และก็มีเสียงหนึ่งเป็นเสียงของเด็กหญิงสาวกล่าวขึ้นว่า

"ดิฉันจะ.....เอาละดิฉันจะ....อ้า....."

จากประสพการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับมาเป็นเวลานาน ข้าพเจ้ารู้ดีว่า ในสถานะการณ์เช่นนี้ วิธีที่จะให้เกิดผลดีที่สุดก็คือให้กำลังใจแก่โอปปาติกะที่จะมาติดต่อนั้นให้พูดออกมาให้ได้ โดยอย่าเพิ่งไปถามคำถามอย่างใดในเวลานี้เป็นอันขาด เพราะถ้าทำเช่นนั้นจะมีผลเป็นการขัด

ขวางมิให้โอปปาติกะได้ใช้พลังอำนาจพูดติดต่อกับมนุษย์ได้โดยสดวก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงให้กำลังใจออกไปโดยกล่าวว่า "พูดมาเถอะ ถ้าเธอต้องการจะบอกอะไรแก่ผม พูดออกมาได้เลยทีเดียว"

เสียงนั้นกล่าวว่า "ดิฉันจะพูด ถ้าดิฉันได้รับอนุญาตให้พูด มีคนใจดีคนหนึ่งนำดิฉันมาในที่นี้"

แล้วเสียงนั้นก็กล่าวออกไปอย่างช้า ๆ แต่ชัดเจนว่า "ดิฉันชื่อ **เบสซี่ แมนนิ่ง** (Bessy Manning) ดิฉันถึงแก่ความตายด้วยวรรณโรคเมื่อวันอิสเตอร์ที่แล้วมานี่เอง ดิฉันได้นำน้องชายของดิฉัน คือ **ทอมมี่** มากับดิฉันด้วย เขาถึงแก่ความตายโดยอุบัติเหตุในรถยนต์ มารดาของดิฉันได้สวดมนต์อ้อนวอนอยู่เสมอ เพราะว่าท่านได้อ่านข้อความที่ท่านเขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ และท่านได้ขอร้องว่า วันหนึ่งอยากจะให้ท่านเมฆแดงนำดิฉันมาที่นี่"

หนังสือพิมพ์ที่ เบสซี่ แมนนิ่ง กล่าวนั้น เป็นหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับวิญญาณศาสตร์ ซึ่งข้าพเจ้าเป็น

บรรณาธิการในตอนนั้น และข้าพเจ้าได้กล่าวบรรยายถึงการเข้าทรงวิญญาณโดยให้โอปปาติกะพูดโดยตรงนี้ไว้ด้วย และวิญญาณของเบสซี่ผู้มาติดต่อ ก็ได้กล่าวว่ามารดาของเธอได้อ่านข้อความที่ข้าพเจ้าพิมพ์ไว้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า จะส่งข่าวไปให้มารดาของเธอทราบพรุ่งนี้ทีเดียว

วิญญาณของเบสซี่ได้กล่าวคำขอบใจ "ช่วยกรุณาบอกมารดาของดิฉันว่า ดิฉันยังไว้หางเปียยาว ๒ เปีย อยู่ตามเดิม ดิฉันอายุ ๒๒ ปี และดิฉันมีตาสีน้ำเงิน กรุณาบอกท่านด้วยว่า ดิฉันอยากให้มารดาของดิฉันมาที่นี่ ท่านจะกรุณานำมารดาของดิฉันมาได้ไหมคะ แต่ว่าท่านเป็นคนจนหน่อยนะคะ ท่านไม่ใช่คนรวยหรอก"

"เอาละ ฉันจะพยายามลองดู ถ้าฉันสามารถจะนำมารดาของเธอมาที่นี่ได้" ข้าพเจ้าตอบ

"มารดาของดิฉันไม่มีความสุขเลย" เสียงวิญญาณของเบสซี่กล่าวต่อไป "เพราะว่าเราทั้งสองคนได้จากท่านมา ฉะนั้นดิฉันหวังว่าคุณคงจะกรุณาช่วยเรานะคะ ขอบคุณมากขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงอวยพรให้แก่คุณเถิด"

"อ้อ แต่ก่อนที่ผมจะส่งข่าวไปให้มารดาของคุณทราบนั้น คุณช่วยบอกผมหน่อยซิครับว่า มารดาของคุณอยู่ที่ไหน เพราะว่าผมยังไม่รู้จักมารดาของคุณเลย"

วิญญาณของเบสซี่ตอบมาโดยทันทีว่า "**เลขที่ ๑๔ ถนนแคนเตอเบอรี่ แบล็คเบิน**"

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงหันไปพูดกับท่านเมฆแดงว่า

"ท่านเมฆแดงครับ อันที่จริงน่ากลัวจะมีมารดาอีกหลายคนที่สวดมนต์วิงวอนอยากจะพบกับบุตรชายหญิงของเขาเช่นนี้นับเป็นหลายพันรายทีเดียว เราจะทำอย่างไรดี"

เสียงท่านเมฆแดงตอบมาเป็นเชิงทอดอาลัยว่า "จะทำอย่างไรได้ เราก็มีเครื่องมือเพียงคนนี้คนเดียว" (คือหมายถึงเอสเทลล์ โรเบิรตส์เท่านี้เอง)

ข้าพเจ้าได้ถามท่านเมฆแดงต่อไปว่า "ท่านจะอนุญาตให้มารดาของคุณเบสซี่มาเข้าร่วมประชุมทรงวิญญาณด้วย ในครั้งต่อไปไหมครับ"

แต่ท่านเมฆแดงกลับถามว่า "ว่าแต่เจ้าเถอะจะสามารถนำมารดาของเธอมาได้ไหมเล่า"

ความจริงข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อ เบสซี่ แมนนิ่ง มาแต่ก่อนเลย และก็ไม่รู้มาแต่ก่อนว่าจะมีบุคคลชื่อนี้ หรือว่าจะมีชื่อถนนเช่นนี้ในแบล็คเบริน แต่เนื่องจากข้าพเจ้าได้คุ้นเคยกับท่านเมฆแดงมาเป็นเวลาหลายปี จึงไม่รู้สึกมีความสงสัยประการใด และเชื่อว่าข้อความที่ข้าพเจ้าได้ฟังมานั้นคงไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอน ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าไม่รีรอสงสัยอีกต่อไป แต่ได้ส่งโทรเลขไปทันทีถึง มิสซิส แมนนิ่ง ตามตำบลที่วิญญาณของบุตรสาวของเธอได้บอกไว้ คือเลขที่ ๑๔ ถนนแคน-เตอเบอร์รี่ แบล็คเบริน โดยมีข้อความว่า ลูกสาวของคุณที่ชื่อเบสซี่นั้น เมื่อคืนนี้ได้มาติดต่อกับเราในการเข้าทรงวิญญาณ โดยผ่านความช่วยเหลือของท่านเมฆแดง ข้าพเจ้ารออยู่พักหนึ่งก็ไม่ได้รับตอบ ดังนั้นจึงส่งโทรเลขไปอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาอีก ๒ วันในวันจันทร์ ก็ได้รับจดหมาย ๒ ฉบับตอบมาจากมิสซิส แมนนิ่ง ฉบับแรก

มิสซิส แมนนิ่ง ตอบมาว่า "ดิฉันไม่ทราบว่าจะขอบคุณในความกรุณาของท่านอย่างไรดี ดิฉันขอขอบคุณท่านอย่างหมดหัวใจ ในการที่ท่านได้อุตส่าห์ส่งโทรเลขมาให้ดิฉันทราบข่าวคราวเมื่อวันเสาร์ที่แล้ว ดิฉันต้องการที่จะร้องตะโกนให้ดัง ๆ ได้ยินไปทั่วโลกเลยทีเดียว แต่ดิฉันก็ได้แต่หัวเราะและร้องไห้สลับกันไปด้วยความยินดี ท่านเมฆแดงช่างมีความกรุณาอย่างเหลือเกิน และท่านผู้ส่งโทรเลขก็มีความเอื้อเฟื้อเป็นอย่างยิ่ง ดิฉันเชื่อว่าท่านคงจะกรุณาช่วยเราต่อไป และคงจะบอกให้เราทราบด้วยว่า เบสซี่ลูกสาวของดิฉันกล่าวข้อความว่าอะไรบ้าง

ดิฉันรู้สึกเป็นสุขและรื่นเริงอย่างยิ่ง ดิฉันขอรับรองว่า ดิฉันจะใช้คืนค่าส่งโทรเลขให้แก่คุณให้ได้ โปรดกรุณาอย่าขุ่นเคืองดิฉันในข้อนี้เลย เพราะมันเป็นหน้าที่ของดิฉันโดยตรง ในเมื่อเป็นเรื่องของดิฉันเอง เพราะเพียงแค่นี้ดิฉันก็ไม่สามารถจะขอบคุณได้อย่างเพียงพอแล้ว เศษกระดาษโทรเลขฉะบับนี้มีค่าแก่ดิฉันมากเสีย

ยิ่งกว่าเงินทองเสียอีก ดิฉันจะขอสวดมนต์วิงวอนอธิษฐานเพื่อท่านทั้งปวง และโดยเฉพาะให้แก่คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ด้วย ขอให้ท่านช่วยบอกแก่ดิฉันด้วยเมื่อลูกสาวของดิฉันส่งข่าวคราวมาให้ดิฉันทราบ สามีของดิฉันและลูกสาว ๒ คนของดิฉันก็ขอแสดงความขอบคุณท่านมา ณ ที่นี้ด้วย”

ในจดหมายฉบับที่ ๒ มิสซิสแมนนิ่งก็ได้เขียนตอบมาอีกว่า “ดิฉันได้รับโทรเลขฉบับที่ ๒ ของท่านแล้ว ดิฉันมีความเสียใจที่ได้ทำให้ท่านต้องลำบากส่งตามมาอีกเป็นฉบับที่ ๒ ดิฉันได้รู้สึกถึงความกรุณาขอบคุณคุณมากกว่าเดิม คุณคงจะยังไม่ได้รับจดหมายของดิฉันซึ่งดิฉันส่งไปในวันเสาร์ ดิฉันรู้สึกเสียใจมากที่ไม่สามารถจะส่งโทรเลขตอบไปได้ เพราะในระยะนี้สถานะการเงินของดิฉันยังไม่สู้ดีนัก แต่ดิฉันต้องการจะให้คุณทราบว่าดิฉันมีความขอบคุณอย่างเหลือล้นเพียงใด คุณคงไม่รู้ดอกว่า ความกรุณาของคุณนั้นทำให้เรารู้สึกตื้นตันอย่างยิ่ง บุตรสาวของดิฉันได้ถึงแก่กรรมไปเมื่อประมาณ ๙ ปี

มาแล้ว อันที่จริง ถ้าไม่เป็นเพราะการที่ครอบครัวของดิฉันติดต่อกับนักทรงวิญญาณอยู่บ้างละก็ ดิฉันคงจะบ้าไปนมนานแล้ว ดิฉันอยากรู้เหลือเกินว่าเบสซี่ลูกสาวของดิฉันพูดว่าอะไร เพราะดิฉันต้องการจะหาทางปลอบประโลมใจผู้อื่นให้คลายความทุกข์โศกลงบ้างในที่ที่ดิฉันอยู่นี้ เรายังไม่มีคนทรงที่ดีพอ ดังนั้นถ้าดิฉันจะหาทางมาหาคุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ด้วยตนเองได้ คงจะเป็นโชคดีไม่น้อย ขอขอบคุณท่านอีกครั้งหนึ่งอย่างเหลือล้น"

สำหรับรายเด็กหญิงที่ชื่อว่าเบสซี่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นประจักษ์พยานที่แจ่มชัดที่สุดของความจริงที่ว่า มีโลกหน้าหลังจากเราได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว เพราะในเรื่องเช่นนี้เราจะอธิบายไม่ได้โดยเด็ดขาดในเรื่องการอ่านใจคนหรือในเรื่องจิตใต้สำนึก และนอกจากนั้นเราทั้งสองฝ่ายก็ไม่ได้มีการซักซ้อมตกลงหรือกะโครงการกันไว้เป็นพิเศษแต่อย่างใดเลย มิสซิสแมน-นิ่งก็ไม่เคยได้พบคุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ ไม่ได้เคย

สนทนาโต้ตอบกับเธอ หรือสมาชิกคนใดคนหนึ่งของเธอเลย นอกจากนั้นมิสซิสแมนนิ่งก็ไม่เคยเขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้าหรือใคร ๆ ที่ได้เข้ามาร่วมประชุมการเข้าทรงวิญญาณของเราเลย แต่แม้ดังนั้น เราก็สามารถรู้จักทั้งชื่อตัวชื่อนามสกุล และเลขบ้านที่อยู่ของตระตูลนี้ได้ พร้อมกับทราบรายการละเอียดต่าง ๆ ได้อย่างน่าอัศจรรย์

ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าพบกับมิสซิสแมนนิ่ง เธอก็บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่าเธอได้อ้อนวอนอธิษฐานมาเป็นเวลานานแล้วเพื่อจะได้รู้แน่นอนว่าบุตรสาวของเธอยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ แม้ว่าจะได้ถึงแก่กรรมจากเธอไปแล้วก็ตาม เป็นอันว่าในที่สุดคำอธิษฐานของเธอก็บรรลุผลสำเร็จสมประสงค์ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าจะอธิบายด้วยเหตุผลได้อย่างไรว่า เหตุใดบุคคลหนึ่งที่ได้สวดอ้อนวอนอธิษฐานในแบล็คเบริน ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไป สามารถจะทำให้เกิดผลที่มิดเดิลเซ็กส์ (Middle sex) ได้ ข้าพเจ้ารู้แต่เพียงว่า เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ การติดต่อ

ทางวิญญาณนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ได้ว่า บางครั้งการอ้อนวอนอธิษฐานของเรานั้นก็ประสบความสำเร็จเหมือนกัน และนอกจากนั้นยังพิสูจน์ด้วยอีกว่า ในโลกหน้านั้น มีองค์การหนึ่งที่ยินดีจะตอบสนองคำวิงวอนหรือคำอธิษฐานจากบุคคลในโลกนี้เหมือนกัน ในเมื่อมีเหตุการณ์และสถานะการณ์พอที่จะอำนวยให้กระทำเช่นนั้นได้ (There is an organization in the Beyond able to provide the answer when Conditions are appropriate)

ข้าพเจ้าจึงได้จัดแจงนัดหมายให้มิสซิสแมนนิ่งเดินทางมาที่กรุงลอนดอนเพื่อเข้าร่วมประชุมด้วยในการเข้าทรงวิญญาณครั้งต่อไป สามีของมิสซิสแมนนิ่งผู้นี้ยังเป็นผู้ไม่มีงานทำ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเป็นเวลาที่เธออยู่ในฐานะลำบากในทางการเงิน ข้าพเจ้าได้พบเธอที่สถานีเซ็นต์แพนครัส และก็ทราบว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มิสซิสแมนนิ่งได้เดินทางมาสู่กรุงลอนดอน มิสซิสแมนนิ่งเต็มไปด้วยความตื่นเต้นในเมื่อดิฉันได้ขับรถพาเธอไปชมสถานที่ต่าง ๆ ของกรุงลอนดอนไปจนถึงเทดดิงตัน ซึ่งเป็นที่ที่เราจะได้เข้าร่วมประชุมทรงวิญญาณกัน

หลังจากการทรงวิญญาณเริ่มแล้วเป็นเวลาไม่นาน เบสซี่ผู้เป็นลูกสาวก็ได้มาโดยกล่าวคำติดต่อทางแตรและได้กล่าวทักมารดาของเธอว่า

"คุณแม่ขา นี่ลูกเบสซี่กำลังพูดค่ะ"

"จ๊ะ เบสซี่" มารดาของเธอตอบ

วิญญาณของผู้เป็นลูกสาวรู้สึกจะเต็มไปด้วยความตื่นเต้นจนระงับใจไม่อยู่ โดยพอพูดไปได้ครึ่งเดียว แตรก็ตกลงซึ่งแสดงให้เห็นว่า วิญญาณผู้มาติดต่อนั้น ไม่สามารถจะมีอำนาจระงับใจบังคับเครื่องมือให้อยู่คงที่ได้

"ลูกเบสซี่" มารดากล่าว "นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ลูกย่อมรู้ดีแล้วไม่ใช่หรือว่า แม่รักลูกเพียงใด"

"ค่ะ คุณแม่" เบสซี่ตอบในระยะต่อมา "ขอให้พระเจ้าจงช่วยคุณแม่ด้วยเถิด และคุณแม่ช่วยกรุณาบอกคุณพ่อด้วยว่าไม่ต้องเป็นทุกข์มากมายนัก ทอมมี่ก็มาอยู่กับดิฉันด้วยที่นี่เหมือนกัน ทอมมี่ก็กำลังอยากจะพูดกับคุณแม่อยู่ด้วยเหมือนกัน คุณแม่คะ ดิฉันรู้สึกดีใจตื่นเต้นเหลือเกินจนไม่สามารถจะพูดอะไรได้ถูกแล้ว"

การสนทนากันระหว่าง ๒ แม่ลูกนี้มีข้อที่น่าสังเกตเห็นได้ชัดก็คือว่า ทั้งสองฝ่ายพูดกันด้วยสำเนียงภาษาท้องถิ่นของตำบลแลงเคอเชอร์ ซึ่งแปลกไปจากสำเนียงที่เราพูดกันในกรุงลอนดอน

ครั้งหนึ่งเบสซี่ ได้กล่าวกับคุณแม่ของเธอว่า "ดิฉันพยายามจะพูดกับคุณแม่ที่บ้านหลายต่อหลายครั้งทุกวัน ดิฉันเห็นแม่พูดกับรูปดิฉัน ยืนอยู่หน้ารูปของดิฉันหยิบรูปขึ้นมา แล้วก็จุมพิตรูปนั้นบ่อย ๆ ซึ่งดิฉันก็เฝ้าคุณแม่อยู่ข้าง ๆ นั้นตลอดเวลา" ข้อความเหล่านี้มิสซิส แมนนิ่ง ได้ตอบกับข้าพเจ้าต่อมาว่า เป็นความจริงทุกประการ เพราะด้วยความเศร้าโศกและอาลัยถึงลูกสาว เธอมักจะหยิบรูปของลูกสาวขึ้นมามองดู พูดกับรูปนั้นและจูบรูปนั้นบ่อย ๆ

เนื่องจากเบสซี่ต้องการจะพิศูจน์ให้มารดาของเธอทราบว่า เธอได้กลับไปอยู่ที่บ้านของเธอแล้วจริง ๆ แม้ว่าเธอจะถึงแก่กรรมแล้วก็ตาม เธอจึงได้กล่าวแก่มารดาของเธอต่อไปว่า

"คุณแม่พูดกับคุณพ่อเมื่อเช้านี้มิใช่หรือคะเกี่ยวกับเรื่องรองเท้าของคุณพ่อ"

"ถูกละลูก" มิสซิสแมนนิ่งตอบ

"แล้วคุณแม่ยังพูดว่า รองเท้านี้ควรจะปะเสียทีใช่ไหมคะ คุณแม่"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ลูก" มิสซิสแมนนิ่งตอบ

ต่อจากนั้นก็มีหลักฐานที่เบสซี่แสดงให้มารดาของเธอทราบอีก ในเมื่อเธอเอ่ยถึงลูกบัดที่มารดาของเธอกำลังสวมอยู่โดยกล่าวว่าลูกบัดนั้น ครั้งหนึ่งเป็นของเธอ และเธอได้สวมลูกบัดนั้นเมื่อก่อนที่เธอจะถึงแก่กรรม ซึ่งมารดาของเธอคือมิสซิสแมนนิ่งก็ได้ไปบอกกับข้าพเจ้าว่าเป็นความจริงดังนั้นทุกประการ

เสียงวิญญาณของเบสซี่กล่าวแก่มารดาของเธอต่อไปว่า

"เมื่อตอนที่ทอมมี่ถึงแก่ความตายนั้น คุณแม่เสียใจมาก" ในตอนนี้ท่านเมฆแดงได้กล่าวเสริมด้วยว่า "เดี๋ยวนี้เบสซี่นำทอมมี่มาด้วยกับเธออยู่ที่นี่แล้ว ครั้น

แล้วท่านได้กล่าว เพื่อเป็น การแสดง หลัก ฐาน ต่อไปอีก "ทอมมี่นี้ได้ชื่อตามชื่อบิดาของเขา"

หลังจากการทรงวิญญาณได้ผ่านพ้นไปแล้ว ปรากฏว่ามิสซิสแมนนิ่ง ร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้เป็นการร้องไห้ด้วยความยินดี มิใช่ร้องไห้ด้วยความเสียใจ เธอกล่าวว่า "บัดนี้ฉันเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดในโลกค่ะ"

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนที่มิสซิสแมนนิ่งจะเดินทางกลับแบล็คเบริน คุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ ได้เชิญมิสซิสแมนนิ่งมาร่วมเข้าทรงวิญญาณเป็นการส่วนตัวอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้ทราบในโอกาสต่อมาว่า เบสซี่ผู้ล่วงลับไปแล้วได้สนทนาอย่างเป็นกันเอง ถึงเรื่องรายละเอียดปลีกย่อยกับมารดาของเธออีกครั้งหนึ่ง ในบรรดาเรื่องทั้งหลายเหล่านั้น คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ผู้เป็นคนทรงไม่สามารถจะทราบได้แม้แต่น้อย เบสซี่ได้ส่งข่าวฝากความคิดถึงไปยังพี่น้องของเธอด้วยและถึงคู่มั่นของเธอด้วยโดยกล่าวว่า

"ช่วยกรุณาบอกบิลลี่ด้วยนะคะว่า ดิฉันยังระลึกถึงแหวนที่เขาส่งให้ดิฉันเสมอ คือวงที่ดิฉันสวมใส่ในวันที่ดิฉันถูกฝังนั่นเอง"

ต่อมาอีก ๒—๓วัน มิสซิสแมนนิ่ง ได้ส่งจดหมาย มีข้อความว่า

"ดิฉันเขียน จดหมายนี้มา เพื่อให้เป็น เครื่องช่วย เหลือ ผู้อื่นอีก ที่อาจจะอยู่ใน หัวอก อันเดียว กับดิฉันบ้าง ดิฉันรู้ดีว่าคงจะมีบางคนหัวเราะเยาะดิฉันในเรื่องนี้ แต่ก็คิดว่า คงจะมีคนที่เห็นใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน บุตรชายคนเดียวของดิฉัน ผู้ซึ่งดิฉันรักแกอย่างเหลือเกินนั้น ได้ประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรมในรถยนต์ เขาเป็นลูกน้อยที่ดิฉันรักมาก และเขาก็รักดิฉันมากเช่นเดียวกัน ในตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่า แทบจะคลั่งเป็นบ้าตาย ความหวังทุกอย่างในชีวิตแตกสลายหมด ดิฉันรู้สึกว่าชีวิตของตนไม่มีความหมายแต่อย่างใดเลย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างรู้สึกว่าถูก ฝังไปพร้อมกับเขาไปแล้วในหลุมฝังศพนั้นอย่างสิ้นเชิง"

"ต่อมาอีก ๘ ปี บุตรสาวของดิฉันที่ชื่อเบสซี่ก็ถึงแก่กรรมตามไปด้วย เธอเป็นบุตรสาวที่น่ารักที่สุดในบรรดาหญิงที่เคยมีชีวิตอยู่มาด้วยกัน ก่อนจะถึงแก่กรรม

บุตรสาวของดิฉันได้พูดว่า "ถ้าหากเป็นไปได้ หนูจะพยายามกลับมาหาแม่ให้ได้ทีเดียว" ดิฉันรู้ดีว่า เธอคงจะต้องพยายามทำตามคำสัญญานี้ให้ได้ และแล้วเธอก็กลับมาได้จริงๆ โดยอาการที่ดิฉันไม่ได้นึกคาดฝันมาก่อนเลย"

"ความประหลาดใจของดิฉันเกิดขึ้นในเมื่อดิฉันได้รับโทรเลขจากคุณบาร์บาเนลโดยได้บอกดิฉันว่า บุตรสาวของดิฉันได้ส่งข่าวมาให้ แล้วบอกให้รู้ด้วยว่าดิฉันอาศัยอยู่ ณ ที่ไหน ดิฉันรู้สึกแปลกประหลาดใจอย่างลึกซึ้งและมีความยินดีอย่างสุดซึ้งเช่นเดียวกัน ในเมื่อได้ทราบข่าวนี้ ด้วยความกรุณาของคุณบาร์บาเนล จึงทำให้ดิฉันสามารถเดินทางไปกรุงลอนดอนได้ และเข้าร่วมในการทรงวิญญาณด้วย ซึ่งทำให้ดิฉันรู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง ทุกหนทุกแห่งดิฉันประสบแต่ความเมตตาปรานีโดยรอบด้าน ดิฉันได้ยินเสียงวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วหลายคนด้วยกัน และทุกคนก็มีญาติจำได้ทั้งสิ้น เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอย่างที่สุด"

"ดิฉันได้ยินบุตรสาวของดิฉันพูดกับดิฉันโดยลีลาน้ำเสียง และ ประโยคเหมือนดังที่เธอพูดกับดิฉันเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ทุกประการ เธอได้พูดกับดิฉันถึงเรื่องเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งดิฉันรู้ดีว่าไม่มีคนอื่นสามารถจะรู้ดีได้ ในฐานะที่ดิฉันเป็นมารดาของเธอ ดิฉันสามารถจะตัดสินเรื่องนี้ได้อย่างดีที่สุด และดิฉันขอสาบานต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นใหญ่ในสรวงสวรรค์ว่า เสียงนั้นเป็นเสียงของเบสซี่มาติดต่อกับดิฉันอย่างแน่นอน เบสซี่บอกกับดิฉันว่าเธอได้นำเอาน้องชายของเธอมาด้วย และได้บอกด้วยว่าเขาถึงแก่กรรมด้วยประการใด และบอกชื่อด้วย นอกจากนั้นเธอยังได้บอกถึงเรื่องราวต่างๆ หลายประการ ซึ่งได้เกิดขึ้นในบ้านของเรา ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งซึ่งดิฉันเองก็ลืมไปเสียเกือบหมด ไม่สามารถจะนึกขึ้นได้ในขณะนั้น

"ดิฉันขอขอบคุณพระเจ้าอย่างสุดหัวใจ พระองค์ได้ยินคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของดิฉันแล้ว หลังจากที่ดิฉันได้อธิษฐานและอ้อนวอนมาบ่อยและนานเหลือ

เกิน บัดนี้ดิฉันไม่มีความกลัวในสิ่งที่ดิฉันเรียกกันว่าความตายอีกต่อไปแล้ว ดิฉันกำลังนึกฝันถึงวันอันแสนสุขที่ดิฉันจะได้มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับลูกน้อยที่ดิฉันรักอีกต่อไปเช่นเดิม”

หลายปีผ่านไป และข้าพเจ้าก็ลืมเรื่องเบสซี่ และมารดาของเธอเสียสนิท ตอนระยะนั้นเกิดสงครามขึ้น และก็มีเรื่องที่เราจะต้องทำมากด้วยกัน คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ได้ตกลงใจว่าจะย้ายการประชุมทรงวิญญาณของเธอไปทำในบ้านใหม่อีกหลังหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจว่าอำนาจในการทรงวิญญาณของเธอก็ยังคงเป็นปกติอยู่เช่นเดิม และผลที่ได้รับก็ยังคงเป็นเรื่องที่ประทับใจอยู่เช่นเดิมเหมือนกัน

ในการทรงวิญญาณคราวหนึ่ง ในระยะหลังนี้ท่านเมฆแดงได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า

“เรามีผู้มาใหม่คนหนึ่ง คอยระวังนะ”

ครั้นแล้ว จากเสียง แตร ซึ่งเราจะ สังเกต ได้โดยสีเรืองแสงที่ทาเอาไว้สุกปลั่งอยู่ในความมืดนั้น ข้าพเจ้าก็

ได้ยินคำว่า "ฮัลโหล" กล่าวออกมา ๓ ครั้ง ข้าพเจ้ารู้ดีว่า อันนี้เป็นความพยายามของวิญญาณผู้มาติดต่อครั้งแรก ผู้ยังไม่สามารถจะพูดอะไรได้มากไปกว่านี้ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพูดให้กำลังใจกับวิญญาณผู้มาติดต่อนั้นออกไป ๒—๓ ประโยค ต่อจากนั้นก็มีเสียงของผู้หญิงผ่านออกมาจากแตรนั้น มีใจความว่า

"ดิฉันจำเสียงคุณได้ดี คุณได้ช่วยเหลือดิฉันมาก โดยได้ทำให้ดิฉันสามารถพูดกับลูกสาวของดิฉันได้"

ในบัดนั้นเองก่อนที่เสียงนั้นจะบอกชื่อ ข้าพเจ้าก็จำเสียงนั้นได้ดีทีเดียวว่าเป็นเสียงของ **มิสซิสแมนนิ่ง** ผู้เป็นมารดาของ**เบสซี่ แมนนิ่ง** และผู้ซึ่งเคยมาหาเราเมื่อหลายปีมาแล้ว กำลังพูดอยู่นั่นเอง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ ข่าวคราว ของ เธอเลยใน ระหว่าง เวลาที่ ผ่านมา เป็นอันว่า มิสซิสแมนนิ่งผู้ชรานั้นได้กลับมาหาเราเพื่อจะบอกให้ทราบว่า วันอันแสนสุขที่เธอรออยู่ว่าจะได้ร่วมกับบุตร ผู้เป็นที่รัก ของเธอ นั้นได้มาถึงเธอ แล้วใน ที่สุด เสียงมิสซิสแมนนิ่งผู้ชราได้กล่าวต่อไปว่า "ดิฉันได้มาอยู่

ร่วมกับ เบสซี่ และทอมมีลูกสาวและลูกชายของดิฉันแล้ว ท่านจะกรุณาบอกแก่ครอบครัวของดิฉันหน่อยได้ไหมคะ ว่า ดิฉันขอส่งความรักและความคิดถึงไปด้วย และบอกว่าดิฉันกำลังช่วยเหลือเขาอยู่"

ข้าพเจ้าได้ส่งสำเนาข่าวสารที่ได้รับมาจากโอปปาติกะนี้ไปยังตำบลบ้านเลขที่แบล็คเบรินนั้น แต่ปรากฏว่าจดหมายดังกล่าวถูกกลับมาโดยที่ซองมีประทับตราว่า ผู้ที่ได้รับจดหมายนี้ย้ายบ้านไปแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังที่ครอบครัว ที่เหลือของมิสซิสแมนนิ่งผู้ชรานั้นคงจะไม่มีหวังได้ ทราบข่าวคราว ของมิสซิสแมนนิ่ง ผู้ชราอีกต่อไปแล้ว ต่อมาข้าพเจ้าก็เกิดความประหลาดใจอย่างยิ่งที่ได้รับจดหมาย ที่จ่ามาจากอีกแห่งหนึ่งในแบล็คเบรินนั่นเอง จดหมายฉบับนี้ มิสซิส เจ สมิธ ได้เขียนมาว่า เธอเป็นบุตรสาวคนหนึ่งของมิสซิสแมนนิ่ง ทั้งนี้เพราะว่าได้มีใครคน หนึ่งได้เห็นข้อ ความที่ข้าพเจ้า พิมพ์ขึ้นมีข้อความเกี่ยวกับการที่มารดาของเธอกลับมาติดต่อได้ หลังจากถึงแก่กรรมแล้ว และได้ส่งข่าวคราวมาให้ครอบครัวที่ยังเหลืออยู่ ได้เขียนจดหมายตอบข้าพเจ้า

ในข้อความในจดหมายนั้นมีว่าดังนี้ "ดิฉันเป็นบุตรสาวคนเล็กของมิสซิสแมนนิ่ง พี่สาวของดิฉันและดิฉันเป็นสมาชิกของครอบครัวที่ยังเหลืออยู่ในโลกนี้ ดิฉันไม่สามารถจะเรียนให้ท่านทราบว่า ข้อความที่ดิฉันได้ทราบนั้นนำความปีติยินดีมาให้ดิฉันมากเพียงใด ดิฉันรู้สึกว่าอยากจะวิ่งออกไปและตะโกนแจ้งข่าวนี้ให้ชาวโลกทราบทั่วกัน แต่ดิฉันก็ได้เพียงแต่นั่งลงและก็ร้องไห้ด้วยความยินดีเท่านั้นเอง ดิฉันรู้สึกว่าตัวเองโง่ไปถนัดและรู้สึกละอายใจมากที่ได้เคยสงสัยและเคยผิดหวังโดยคิดว่า คงไม่มีโอกาสทราบข่าวคราวและติดต่อกับคนที่ตายจากไปแล้วอีกครั้งหนึ่งเลย

ในจดหมายฉบับนั้น มิสซิส สมิธ ผู้เป็นบุตรสาวของมิสซิสแมนนิ่งได้กล่าวเสริมต่อไปอีกว่า มารดาของเธอได้ถึงแก่กรรมไปโดยไม่มีโอกาสได้ร่ำลาใครเลย เพราะว่าในตอนนั้นท่านอยู่แต่ผู้เดียว และได้เกิดมีอาการเป็นโรคขึ้นมาโดยบั่จจุบันทันด่วน ต่อมาในขณะที่เธอเข้าไปถึงก็ปรากฏว่า มารดาของเธอพูดไม่ได้เสียแล้ว

มิสซิส สมิธ ได้กล่าวต่อไปว่า พวกเราพากันเศร้าสลดใจอย่างยิ่ง เพราะเมื่อคุณแม่ได้จากไปแล้ว พวกเราก็รู้สึกว่า ผู้ส่องแสงแห่งชีวิตของเราได้ลับดับหายไปด้วย

เวลาได้ผ่านมาหลายปี และมิสซิสสมิธได้กล่าวว่าตนกำลังสิ้นหวังเสียแล้ว ก็พอดีได้รับข่าวว่า ความหวังของเธอเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว เธอได้กล่าวสรุปในตอนท้ายจดหมายว่า "มันเป็นเรื่องที่นำความยินดีมาสู่พวกเราอย่างสุดซึ้งทีเดียว"

ในกรณีของคุณเบสซี่แมนนิ่งนี้ มีเรื่องราวที่น่าขำเป็นเกล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ สืบต่อมาอีกเล็กน้อย ซึ่งเกล็ดที่น่าขำนี้ คุณบาร์บาเนลไม่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาเอง แต่เป็นเรื่องที่ดิฉันได้ยินเขาพูดกับผู้อื่นเป็นเชิงตลกซึ่งแสดงถึงความห้าแต้มของเขาเอง เรื่องมีอยู่ว่า มิสเตอร์มอริสบาร์บาเนลนี้ ได้เล่าเรื่องของคุณเบสซี่-แมนนิ่งนี้อยู่นับเป็นจำนวนหลายสิบครั้งทีเดียว ในระหว่างที่เขาได้เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ ไปมาทั่วประเทศ

เพราะเขาเห็นว่าเรื่องนี้เป็นข้อพิศูจน์ได้อย่างเด่นชัดที่สุด ในเรื่องความมีอยู่ของโลกหน้า และในเรื่องของความจริงที่ว่าคำอธิษฐานของเราก็อาจจะประสบผลจริงได้ ดังนั้นจึงปรากฏว่าเขาได้เล่าแล้วเล่าอีกโดยไม่รู้จักเบื่อเป็นเวลานาน แต่ต่อมาด้วยเหตุประการใดประการหนึ่งก็ไม่ทราบ เขาได้คิดว่าเขาได้เล่าซ้ำซากจนเกินควรแล้ว จึงคิดว่าต่อไปนี้ควรจะหยุดเล่าเรื่องนี้ได้เสียที เพื่อจะได้เล่าเรื่องอื่น ๆ แทนเสียบ้าง

พอเขาเริ่มคิดว่าครั้งนี้จะหยุดเล่า และได้หาเรื่องอื่นมาเล่าแทนนั้น ก็พอดีมีผู้แนะนำให้เขารู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเมื่อเขาเห็นหน้าก็พอจะรู้สึกจำได้คลับคล้ายคลับคลา แต่เขาก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน เพราะในฐานะที่เขาเป็นผู้แสดงปาฐกถาให้ประชาชนฟังบ่อยครั้งเหลือเกิน เขาได้พบหน้าบุคคลเป็นจำนวนตั้งหลายพัน เป็นเวลา ๓๐ ปี จึงไม่สามารถจะจำหน้าคนฟังได้หมดทุกคน

หญิงผู้นั้นได้ถามว่า "คุณจำดิฉันไม่ได้หรือคะ" บาร์บาเนล มองหน้าพยายามคิดแล้วคิดเล่า แต่ก็ยังจำไม่ได้อยู่ดี จึงสารภาพออกไปว่า นึกไม่ออกจริงๆ

"ดิฉันคือมิสซิส แมนนิ่ง อย่างไรเล่าคะ" หญิงผู้นั้นกล่าว (คือในตอนนี้มิสซิสแมนนิ่งยังไม่ถึงแก่กรรม) ครั้นแล้วมิสซิสแมนนิ่งได้กล่าวออกไปอย่างผิดหวังว่า "ดิฉันเห็นคุณพูดเรื่องนี้ในที่อื่นมาเป็นเวลานาน ก็นึกว่าไหนๆ คุณมาถึงถิ่นของเราเองแล้ว คุณน่าจะพูดถึงเบสซี่ลูกสาวของดิฉันบ้าง"

เป็นอันว่า บาร์บาเนล ปล่อย ๕ แต้มเข้าไปอย่างฉนัดใจ เขาอุตส่าห์เล่าให้ผู้อื่นฟังมาหลายต่อหลายจังหวัดที่เขาเดินทางไปเป็นเวลานาน แต่พอเขามาถึงบ้านเบสซี่ซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่องเข้า เขากลับไม่ได้กล่าวเรื่องนี้ให้แก่บุคคลอื่นในตำบลนี้ฟังเลย ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว ถ้าหากเขาได้เล่าเรื่องเบสซี่ให้แก่บุคคลในตำบลนี้ฟังก็อาจทำให้เกิดผลดีเป็นอย่างมากแก่บุคคลที่อยู่ในที่นั้น เพราะย่อมมีบุคคลที่รู้จักเด็กน้อยเบสซี่มาแต่เดิมเป็นจำนวนมากด้วยกัน

ตัวอย่างเรื่องคำอธิษฐานรายที่ ๒

เรื่องราวที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากการวิงวอนหรืออธิษฐานนี้ เช่นเดียวกับรายเบสซี่แบบนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ควรจะนำมาเล่าคือ ครั้งหนึ่งที่ รอแยล อัลเบิร์ต ฮอลล์ ขณะที่ดิฉันกำลังดำเนินการประชุมอยู่นั้น ท่านเมฆแดงได้บอกกับดิฉันว่า มีข่าวสารมาถึงบุคคลคนหนึ่งโดยบอกชื่อให้ดิฉันฟังซึ่งดิฉันก็คิดว่าคงจะจำได้ แต่เนื่องจากข้อความในข่าวสาส์นนั้นเป็นเรื่องค่อนข้างจะส่วนตัว ดิฉันจึงไม่ได้บอกให้เจ้าตัวทราบในที่นั้นต่อหน้าที่ประชุม แต่นึกไว้ในใจว่าจะบอกให้เจ้าของข่าวนี้ทราบในเวลาต่อไป หลังจากเลิกประชุมแล้ว ดิฉันได้ถามว่ามีชื่อบุคคลนั้นมาประชุมด้วยหรือเปล่า และดิฉันก็ได้ทราบว่าบุคคลผู้นั้นเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สำคัญคนหนึ่งทีเดียว แต่เมื่อดิฉันถามว่าท่านผู้นั้นหรือภรรยาของท่านมาประชุมด้วยหรือเปล่านั้น ก็ไม่มีใครสามารถบอกดิฉันได้ ด้วยความสงสัยดิฉันจึงได้โทรศัพท์ไปถึงมอริสบาร์บาเนล เขาจึงรับอาสาจะไปบอกข่าวให้ท่าน

ผู้นั้นทราบถึงข้อความที่มาถึงเขาจากโลกทิพย์ ต่อมาไม่ถึง ๑๐ นาที ก็มีเสียงจากภรรยาของท่านผู้ได้รับข่าวจากโลกทิพย์ได้โทรศัพท์มาถึงดิฉัน ดิฉันจึงได้บอกข่าวสารให้แก่ภรรยาผู้นั้นทราบโดยทางโทรศัพท์ ซึ่งปรากฏว่าเธอตอบขอบใจเป็นอย่างมากโดยกล่าวว่า "ในตอนนั้นสามีของเธอ และเธออยู่ในห้องประชุมด้วยเหมือนกัน เธอเฝ้าสวดมนต์อธิษฐานอยู่ทุกขณะจิตอย่างเต็มสติกำลังว่าขอให้ได้รับข่าวสารจากบุตรน้อยบ้างเถิด" ดังนั้นเธอจึงขอบคุณดิฉันอย่างสุดซึ้งในการที่ดิฉันได้กรุณาส่งข่าวมาให้เธอทราบ

ตัวอย่างเรื่องคำอธิษฐาน รายที่ ๓

ตัวอย่าง อันแสดงถึง อำนาจ ของ อธิษฐานจิตอีกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้นในขณะที่ดิฉันกำลังดำเนินการเข้าทรงวิญญาณ แบบใช้เสียงพูด จากโอปปาติกะให้ประชาชนชมอยู่ที่ หอ คิงส์เวย์ ในลอนดอน รายการละเอียดของเรื่องนี้มาจาก มิสซิสเกอร์ทรูด บรู๊ค แห่งคริกเก้ล วู๊ด

(Mrs. Gertrude Brooke of Crickle wood) ผู้ซึ่งได้มาอยู่ที่นั่นด้วย และเป็นผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระยะต่อมาด้วย

ในระหว่างการทรงวิญญาณ ท่านเมฆแดง ได้ประกาศว่า มีโอปปาติกะ ซึ่งเป็นพยาบาลหญิงผู้หนึ่งต้องการพูดติดต่อด้วย ต่อจากนั้นก็มีเสียงกล่าวว่า "ดิฉันชื่อ โอลิฟ เมย์ แมนน์ (Olive May Mann) เคยเป็นนางพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลเลสเตอร์ (Leicester Infirmary) ดิฉันถึงแก่กรรมโดย อุบัติเหตุ เกิดจาก รถจักรยานในระหว่างที่ดิฉันกำลังขับขี่อยู่ร่วมกับเพื่อนพยาบาลอื่นๆ มารดาของดิฉันอาศัยอยู่ที่ แทนส์ลีย์ใกล้กับ แม็ทล็อค ได้โปรด บอกคุณแม่ของดิฉันด้วยว่าเวลานี้ดิฉันก็ยังมีชีวิตอยู่ และดิฉันไม่สามารถจะมีความสุขได้เลย ถ้าหากคุณแม่ของดิฉันไม่เลิกเศร้าโศกลงบ้าง คุณแม่ได้ไปที่โบสถ์ของนักทรงวิญญาณ และได้อ้อนวอนอธิษฐานให้ดิฉันหาทางบอกให้ท่านทราบให้ได้ว่าดิฉันยังคงมีชีวิตอยู่

ต่อจากนั้น แตรก็หล่นลงยังพื้นและเสียงก็เงียบหายไป

หลังจากการทรงวิญญาณแล้ว มิสซิสบรู๊ค ได้สนทนากันกับเพื่อนของเธอในระหว่างดื่มกาแฟเกี่ยวกับเรื่องข่าวสารอันแปลกประหลาดนี้ ทุกคนที่สนทนากันรู้สึกเสียใจที่มารดาของพยาบาลหญิงผู้นั้น หรือว่าญาติของเธอ ไม่มีใครมาอยู่ ณ ที่นั้นเลย ในขณะวิญญาณของเธอมาบอกข่าวให้ทราบ มิสซิสบรู๊ค ได้ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่เป็นเวลาหลายวัน โดยไม่สามารถจะตกลงใจได้ ในที่สุดเธอก็คิดว่าหากเธอจะลองสืบความจริงของเรื่องนี้ดูจากทางโรงพยาบาลที่เลสเตอร์ ก็ไม่น่าจะมีข้อเสียหายอย่างใด เธอจึงได้เขียนจดหมายสั้นๆ ถึงโรงพยาบาล โดยถามว่ามีนางพยาบาลชื่อนั้นๆ เคยทำงานอยู่ด้วยหรือเปล่า โดยที่เธอไม่ได้ระบุให้ทางโรงพยาบาลทราบเลยว่าเธอได้ทราบเรื่องนี้มาจากแห่งใด

ต่อมาก็มีคำตอบ มาว่านางพยาบาลชื่อ นั้นเคยทำงานอยู่กับโรงพยาบาลจริงเมื่อประมาณปีครึ่งมาแล้ว แต่ภายหลังเธอได้ประสบอุบัติเหตุและได้ถึงแก่กรรมในโรงพยาบาล

เมื่อได้ทราบแน่ชัดเช่นนี้ มิสซิสบรู๊คจึงพยายามสืบหาตำบลที่อยู่ของมารดาของนางพยาบาลผู้นี้ได้โดยไม่ยาก และได้เขียนจดหมายไปถึงโดยแจ้งให้ทราบถึงรายการละเอียดที่เธอได้ทราบอย่างชัดเจน ในไม่ช้าก็มีจดหมายตอบมาจากมารดาของโอลีฟ เมย์ แมนน์ ผู้ตาย พร้อมกับแสดงความประสงค์ว่าจะขอเดินทางมายังกรุงลอนดอนเพื่อมาเยี่ยมมิสซิสบรู๊คทันที เมื่อคนทั้งสองได้พบกัน ก็ได้ลองทำการติดต่อกับวิญญาณของผู้ตายโดยผ่านทางวิธีการติดต่อวิญญาณแบบใช้โต๊ะเคาะ (คล้ายๆ กับทางไทยเราที่ใช้ วิธีผีถ้วยแก้ว) ซึ่งก็ปรากฏว่าได้ผล เพราะมีข่าวส่งมาจากการเคาะของโต๊ะ ผสมกันได้ความว่า "คุณแม่ ดิฉันมีความสุขแล้ว ขอส่งความรักมายังทุกคนด้วย โอลิฟ"

เซอร์อาเธอร์ โคแนน ดอยล์

จากการที่ดิฉันได้เป็นคนทรงนั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าประหลาดใจนักที่ดิฉันได้มีโอกาสติดต่อกับเซอร์อา-

เธอร์ โคแนนดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักกันดี และเป็นผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

ท่านเซอร์ผู้นี้ได้เข้ามาร่วมทรงกับดิฉัน ที่สมาคมนักทรงวิญญาณแห่งมารีเลอโบนเป็นประจำ และบ่อยครั้งที่เดียวที่ท่านได้พูดกับดิฉันที่ควีนส์ฮอลล์ ดิฉันรู้จักภรรยาและครอบครัวของท่านดี ตลอดจนถึงบุตรชายของท่านที่ชื่อ เอเดรียน (Adrian) และ เดนิส (Denis) ด้วย เพราะ ๒ คน ก็ได้เคยมาร่วมประชุมในการพูดกับเสียงโอปปาติกะโดย ตรงกับ ดิฉัน บ้างเป็น ครั้ง คราว อยู่เหมือนกัน

หลังจากที่ท่าน เซอร์อาเธอร์ได้ถึง แก่กรรมแล้ว ภรรยาของท่านและครอบครัวของท่านก็ได้มีโอกาสได้ยินเสียงของท่านในการประชุมของเราต่อมาครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นบังเอิญครอบครัวของท่านไม่ได้มาประชุมด้วย ท่านเซอร์ได้มาพูดอย่างยืดยาว ในครั้งนี้ผู้ร่วมประชุมมีบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีในการทรงวิญญาณ ทันใดนั้นเสียงเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ได้กล่าวออกมาว่า "นี่คือ

ดอยล์พูดอยู่ ฉันได้ขออนุญาตมาในตอนนี้ เพื่อจะขอแสดงความยินดีด้วย ในการที่มีผู้ออกหนังสือพิมพ์ในทางวิญญาณฉบับใหม่ ขอท่านจงเริ่มดำเนินงานต่อไปเถอะ จงอาศัยสัจธรรมเป็นหลัก และอย่ากลัวผู้หนึ่งผู้ใดเลยทีเดียว" (Stand always for truth and fear no man)

มร.แฮนเนน สวอ็ฟเฟอร์ จึงขอบคุณท่านเซอร์-อาเธอร์ โคแนนดอยล์ ในการที่มาพูดให้กำลังใจเช่นนั้น และกล่าวว่า หวังว่าท่านคงจะมาสนทนากันอีกในครั้งต่อไป

"ฉันจะมาเสมอในเมื่อมีโอกาสจะมาได้" ท่านเซอร์ตอบ "แต่ว่ามันไม่ค่อยจะง่ายนัก อ้อแล้ว มิสเตอร์เครซ อยู่ที่นี่หรือเปล่า"

ทันใดนั้นมิสเตอร์จอร์จ เครซ (George Craze) ผู้เป็น ประธานของ สมาคมนักทรงวิญญาณ แห่งมารีเลอ-โบน ก็กล่าวรับว่าตนอยู่ที่นั้นด้วย

ท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ ได้กล่าวว่า "จงรักษาคนทรงคนนี้ไว้ให้ดีนะ เธอกำลังทำงานที่มีผลอัน

ยิ่งใหญ่ที่เดียว และคุณด้วย สวอีฟเฟอร์ จงร่วมมือกันให้ดีในการที่เราทำการณรงค์ต่อสู้เพื่อสัจธรรม ซึ่งเรากำลังกระทำไปในบัดนี้ เพราะกำลังมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ดำเนินการขัดขวางเราอยู่เหมือนกัน แต่นั่นแหละ ขอให้เราจงก้าวหน้าต่อไปอย่าหยุดยั้งเสียกลางคัน"

ท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ ได้พูดปลุกใจทำนองนี้ต่อไปอีกครู่หนึ่ง ก่อนที่ท่านจะลาจากไป ท่านได้ขอให้ส่งข่าวไปถึงภรรยาของท่านโดยฝากความรักและความคิดถึงไปด้วย และสำหรับบุตรสาวของท่านที่ชื่อเดนิสนั้น ท่านบอกว่าขอให้เขาทำงานก้าวหน้าต่อไปด้วยดี

ต่อมาท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง และพูดกับชอร์เดสมอนด์ อันที่จริงถึงแม้เดสมอนด์จะไม่สงสัยในเรื่องนี้แต่ประการใดก็ตาม แต่ก็คิดว่า เพื่อให้มีความแน่ใจเป็นข้อพิสูจน์ ไม่ให้มีความสงสัยใด ๆ เหลืออยู่เลย จึงขอร้องให้วิญญาณของท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ ผู้มาติดต่อพิสูจน์ตนเองเสียก่อนว่าเป็นตัวจริง โดยชอร์เดสมอนด์ได้ถามว่า

"ถ้าคุณเป็นอาเธอร์ โคแนนดอยล์ที่แท้จริง ช่วยกรุณาบอกผมสักหน่อยเถอะครับว่า เราพบกันครั้งสุดท้ายที่ไหน?"

ทันใดนั้น เสียงเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์ ก็ตอบมาว่า เขาทั้งสองได้พบกันครั้งสุดท้ายโดยอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในทางเข้าที่ประตูถนนวิคตอเรีย ซึ่งในตอนนั้นเกิดฝนตกขนาดใหญ่ขึ้นมาโดยบังจุบัน ทั้งสองหนีฝนกันเป็นจ้าละหวั่น ซึ่งเดสมอนด์ก็รับรองว่า เรื่องนี้เป็นความจริง

หลังจากเซอร์อาเธอร์ โคแนนดอยล์ ผู้มีชื่อเสียงถึงแก่กรรมได้ ๖ วัน ก็ได้มีการประชุมของนักทรงวิญญาณขึ้นที่โรแยลแอลเบิตฮอลล์ ในการประชุมครั้งนี้มีผู้มาเข้าประชุมล้นหลามเป็นประวัติการณ์ ทุกคนที่เข้ามาประชุมนี้ต่างก็หวังกันว่า ท่านเซอร์อาเธอร์ โคแนนดอยล์ ผู้มีชื่อเสียงของเขา ซึ่งเขารู้จักดีนั้น จะกลับมาและทำตามสัญญาที่ให้ไว้ก่อนจะตายว่า ท่านจะกลับมาอีกครั้งหนึ่งให้ได้ ปรากฏว่าท่านก็ได้มาแสดงหลักฐานในการประชุมมหึมาครั้งนี้จริง ๆ แต่ว่าไม่ได้เป็นไปโดยวิธีที่ผู้คนส่วนมากคาดหวังกันนัก

ในวันนั้น ท่านเลดี้ ดอยล์ ผู้เป็นภรรยานั่งอยู่ตรงกลางของยกพื้น ข้าง ๆ ของท่านก็มีเก้าอี้ตัวหนึ่ง ซึ่งเราปล่อยว่างไว้ เพื่อให้เป็นสัญญลักณ์ว่า จะให้เป็นที่นั่งของเซอร์ อาร์เธอร์ โคแนนดอยล์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว และเพื่อให้เป็นเครื่องแสดงว่า วิญญาณของท่านจะได้มานั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวนั้นด้วย ในวันนั้นรอบ ๆ กายของดิฉันก็ปรากฏว่ามีโอปปาติกะแวดล้อมเป็นจำนวนมากมาย ผู้ซึ่งต้องการ จะมาส่ง ข่าวคราว ให้กับ ญาติพี่ น้องทางโลกมนุษย์ทราบด้วยเช่นเดียวกัน เป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ดิฉันได้ทำหน้าที่ถ่ายทอดข่าวสารจากโลกทิพย์ไปสู่โลกมนุษย์เป็นจำนวนมากด้วยกัน แต่ในตอนนั้นก็ยังไม่ปรากฏวี่แววว่าท่านเซอร์อาร์เธอร์โคแนนดอยล์มาเลย ดิฉันได้แต่เฝ้ามองไปรอบๆ หวังว่าท่านคงมาปรากฏตัวให้เห็นในขณะใดขณะหนึ่ง แต่ก็ยังไม่สมหวัง ต่อมาเมื่อผู้คนในที่นั้นลุกขึ้นยืนไว้อาลัยแก่ท่านเป็นเวลา ๒ นาทีนั้นเอง ดิฉันก็ได้สังเกตเห็นว่า ท่านกำลังยืนอยู่ข้างๆ ดิฉันแล้ว ซึ่งทำให้ดิฉันรู้สึกประหม่าขึ้นมาโดยบังจุบันทันด่วน ท่านเซอร์อาร์เธอร์ คงจะเห็นความจริงข้อนี้

ท่านจึงปลอบดิฉันว่า “จงทำหน้าที่ของเจ้าไปเถอะลูกเอ๋ย” ว่าแล้วท่านก็ไปนั่งเก้าอี้ตัวที่เราปล่อยว่างเอาไว้ข้างๆ ภรรยาของท่านนั่นเอง

ดิฉันจึงทำหน้าที่ถ่ายทอดข่าวสารจากโลกทิพย์มาสู่โลกมนุษย์ต่อไปจนกระทั่งท่านเซอร์โคแนนดอยล์ลุกขึ้นและมายืนข้างๆ ดิฉัน ในทันใดนั้นท่านเซอร์อาเธอร์ได้ส่งข่าวคราวเป็นการพิสูจน์ตัวของท่านเองให้แก่ท่านเลดี้-ดอยล์อย่างช้าๆ ข่าวสารดังกล่าวเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับข้อความในครอบครัว และเกี่ยวกับสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวของท่าน เป็นเรื่องพาดพิงไปถึงเรื่องเหตุการณ์ที่ได้เกิดในตอนเช้าวันนั้นเอง ก่อนที่ภรรยาของท่าน และครอบครัวจะมาสู่ที่ประชุมในขณะนั้น ปรากฏว่าภรรยาของท่านคือเลดี้ดอยล์ เชื่ออย่างสนิทว่า สามีของตนมาส่งข่าวสารอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเธอตระหนักดีว่า ข้อความเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านของตนเองนั้น ย่อมจะไม่มี ผู้หนึ่งผู้ใด นอกจากท่านเซอร์อาเธอร์โคแนนดอยล์เท่านั้น ที่สามารถจะล่วงรู้ไปถึงเหตุการณ์ในครอบครัวอันเป็นเรื่องส่วนตัวเช่นนั้นได้

ตัวอย่างระยะยาว

มีตัวอย่างระยะยาว อีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นในขณะที่ดิฉันกำลังแสดงการทรงวิญญาณวันที่ท่านเซอร์อาร์เธอร์มาติดต่อนั้นเอง คือดิฉันได้กล่าวกับชายผู้หนึ่งซึ่งนั่งอยู่ใกล้กับเวทีนั้นเองว่า

"มีหญิงผู้หนึ่งซึ่งประสบอุบัติเหตุตกม้าตาย เธอมาอยู่ที่นี่แล้ว เธอบอกว่าเธอชื่อ **เอมิลี่ วิลดิง เดวิสัน** (**Emily Wilding Davison**) เธอกล่าวว่าเธอได้บอกกับเพื่อนๆ ไว้ว่าเธอจะมาที่นี่คืนนี้"

ชายผู้นั้นค่อยๆ ลุกขึ้นยืน และกล่าวว่า "ถูกแล้วครับ เธอกล่าวเช่นนั้นจริงๆ เอมิลี่เป็นผู้ที่วิ่งเต้นดำเนินการเพื่อสิทธิของผู้หญิง ในปี ๑๙๑๓ เธอประสบอุบัติเหตุตกม้า และถึงแก่กรรมในเวลาต่อมา ผมจำเธอในรูปของโอปปาติกะได้ดีครับ" (หมายเหตุ—คือชายผู้นี้เป็นคนทรงคนหนึ่งและสามารถเห็นโอปปาติกะได้เหมือนกัน)

เหตุการณ์ตอนนั้นจบลงแค่นี้ แต่ต่อมาอีก ๙ ปี ในระหว่างที่ดิฉันกำลังแสดงการทรงวิญญาณต่อหน้าประ

ชาชนอยู่ครั้งหนึ่งนั้น ดิฉันก็มีข่าวมาถึงชายผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในระหว่างผู้มาชม ข่าวนี้มาจากโอปปาติกะซึ่งเป็นทหารผู้หนึ่ง ดิฉันได้ถามชายผู้นั้น(ผู้ที่มาชม)ว่า

"หญิงคนที่นั่งอยู่ข้างๆ คุณ มากับคุณด้วยหรือ?"

"ใช่ครับ" เขาตอบ

"ครั้งก่อนเธอเคย ทำงานเกี่ยวข้องกับ การวิ่งเต้นเพื่อสิทธิของผู้หญิงด้วยใช่ไหม?"

"ใช่ครับ"

ดิฉันจึงหันไปทางหญิงผู้นั้น พร้อมกับกล่าวว่า "วิญญาณของทหารที่มาที่นี่เมื่อครู่นี้นั้น มีหญิงผู้เคยดำเนินงานในด้านนี้ครั้งหนึ่งติดตามมาด้วย บัดนี้เธอ (คือวิญญาณของหญิงผู้นั้น) อยู่ที่นี่แล้ว เธอกล่าวว่าเธอรู้จักคุณ ดีก่อนที่ จะประสบ อุบัติเหตุที่ สนาม แข่งม้า เธอบอกกับดิฉันว่า คุณมีพี่ชายผู้ล่วงลับไปแล้วคนหนึ่ง หญิงผู้เป็นโอปปาติกะผู้นี้ชื่อ เอมิลี่ เธอได้ส่งข่าวมาถึงคุณว่า เธอได้ต่อสู้เพื่ออุดมการมาแล้ว ขอให้คุณจงต่อสู้ต่อไป เพราะมีเรื่องที่จะต้องดำเนินงานอีกมาก อ้อเดี๋ยวนี้เธอพูดถึงหญิงคนหนึ่งชื่อ มิสซิส เดสปาร์ด (Mrs. Despard) คุณรู้จักชื่อหญิงคนนี้ไหม?"

"ดิฉันสามารถนำข่าวคราวไปให้แก่คุณเดสปาร์ดได้ค่ะ" หญิงผู้นั้นตอบ

ดิฉันจึงส่งข้อความที่ได้รับมานั้น มอบฝากไปกับหญิงผู้นั้น และหญิงผู้นั้นก็ได้บอกแก่ดิฉันว่า สตรีผู้รับข่าวคราวชิ้นนี้คงจะเป็น ชาร์ลอตต์ เดสปาร์ด (Charlotte Despard) ผู้ห้าวหาญ ซึ่งเป็นวีระสตรีผู้หนึ่งในขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิของสตรี ผู้ซึ่งบัดนี้มีอายุได้ ๙๕ ปีแล้ว

เหตุการณ์ตอนนั้นก็ยุติลงเพียงนั้น ต่อมาดิฉันจึงได้ทราบข่าวว่าชายผู้ที่มากับหญิงผู้นั้น คือ ฮาโรลด์ ชาร์ป (Harold Sharp) ซึ่งเป็นคนทรงคนหนึ่งเหมือนกัน และเขาก็คือคนที่ดิฉันเคยนำข่าวคราวของ เอมิลี่ บอกให้เขาทราบเมื่อ ๙ ปีล่วงมาแล้ว ในวันทรงวิญญาณของเซอร์ อาเธอร์ โคแนนดอยล์นั่นเอง

บทที่ ๑๒

การกลับมาติดต่อ

เอ็ดก้าร์ วอลเลซ

เมื่อประมาณ ๒๕ ปีล่วงมาแล้ว ได้มีข่าวเกรียวกราวเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง ที่หนังสือพิมพ์ได้ลงเรื่องราวเกี่ยวกับวิญญาณศาสตร์เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเอ็ดก้าร์ วอลเลซ (Edgar Wallace) คือผู้เขียนในโลกนี้ได้ถูกดลใจให้เขียนไปตามคำบอกเล่าของวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว เรื่องที่เขียนออกไปนั้น ชื่อว่า My Life after Death คือ "ชีวิตของข้าพเจ้าหลังจากการตายแล้ว" วิญญาณที่มาติดต่อให้เขียนคือมิสเตอร์เอ็ดก้าร์ วอลเลซ นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงมากในครั้งกระนั้น ความจริงดิฉันเองไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องนี้มาแต่เดิม เพราะเรื่องนี้ได้ผ่านมาทางคนทรงผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในแคว้นเวลส์ แต่ต่อมาดิฉันก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยโดยไม่ได้ตั้งใจ

ในบั้นปลายของชีวิตของเขา มิสเตอร์เอ็ดก้าร์ วอลเลซ นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียง เป็นข่าวครึกโครมอยู่เสมอในฐานะที่เป็นนักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ และนักเขียนบทละคร สำหรับตัวเขาเองก็มีนิสัยส่วนตัวแปลก ๆ ซึ่งจะเป็นบังเอิญหรือจะเป็นโดยที่ตัวเองไม่ตั้งใจก็ไม่ทราบได้ แต่ปรากฏว่า เขาแสดงนิสัยตรงกับตัวละครในเรื่องที่เขาเขียนขึ้นมาอย่างใกล้ชิดมากทีเดียว ดังนั้น เอ็ดก้าร์ วอลเลซจึงเป็นผู้ที่ประชาชนรู้จักดีมาก และแม้ว่าเขาจะได้ล่วงลับไปแล้ว แต่ชื่อของเขาก็ได้เป็นที่ติดปากขึ้นใจของผู้ที่อยู่ข้างหลังอีกเป็นเวลานาน

ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าแปลกประหลาดใจว่า มิสเตอร์มอริส บาร์บาเนล ได้รับข้อเขียน ซึ่งผู้เขียนกล่าวว่าวิญญาณของเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ได้ดลใจให้เขาเขียนขึ้นนั้น มอริสบาร์บาเนล จึงต้องใช้วิจารณญาณและความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อจะสอบสวนให้รู้แน่ก่อนที่จะนำข้อความนั้นลงพิมพ์ว่า เป็นข้อความที่เอ็ดก้าร์ วอลเลซได้ดลใจให้เขียนขึ้นจริงหรือเปล่า บาร์บาเนล

รู้ดีว่าการตีพิมพ์เรื่องราวใด ๆ ลงไปนั้น ย่อมจะถูกวิพากษ์วิจารณ์จับผิดอย่างรุนแรงของผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้ โดยที่นักวิพากย์วิจารณ์ทั้งหลายจะต้องพยายามจ้องจับผิดในประเด็นโน้นประเด็นนี้ และในรายการปลีกย่อยต่าง ๆ อีกเหลือจะคณานับได้ ปัญหาจะมีขึ้นมาอีกว่าเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า เอ๊ดก้าร์ วอลเลซเป็นผู้ดลใจให้เขียนจริง ๆ

ดังนั้นบาร์บาเนล จึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษาแฮนเนน สว๊อฟเฟอร์ ซึ่งเป็นเพื่อนฝูงที่รู้จักคุ้นเคยกัน อย่างไรก็ตามมีข้อที่น่าระลึกไว้อย่างหนึ่งว่า แฮนเนนสว๊อฟเฟอร์ผู้นี้ เมื่อตอนที่เอ๊ดก้าร์ วอลเลซยังมีชีวิตอยู่นั้น ปรากฏว่ามีเรื่องขัดคอไม่ถูกกันมาบ้างเป็นครั้งคราวเหมือนกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็เป็นนักวิพากย์วิจารณ์บทละครและนักเขียนบทละครด้วยกัน ก็จำเป็นอยู่เองที่ในบางครั้งจะต้องมีความเห็นเป็นไปในทำนองตรงกันข้ามอยู่บ้าง เมื่อสว๊อฟเฟอร์ได้อ่านเรื่องราวเหล่านั้นดูแล้วก็มีความเห็นว่า เรื่องราวนั้นได้รับการเขียนขึ้นโดยผู้

สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ที่มีความชำนาญจริง ๆ ซึ่งคนทรงผู้นั้นจะทำการเขียนเองไม่ได้เป็นอันขาด เพราะว่าคนผู้นั้นไม่ได้มีลักษณะหรือความสามารถดังกล่าวนั้นมาก่อนเลย แต่สว๊อฟเฟอร์ก็ไม่สามารถจะยืนยันอย่างแน่ชัดว่าผู้เขียนนั้นจะเป็นเอ๊ดก้าร์วอลเลซ ผู้ล่วงลับไปแล้วโดยแท้จริงหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาจึงได้คิดขึ้นมาว่า เขาควรจะปรึกษาท่านเมฆแดงดู เขาจึงนำเรื่องนี้มาปรึกษาท่านเมฆแดงโดยการเข้าทรงในแบบการพูดของโอปปาติกะโดรตรงในครั้งต่อมา ท่านเมฆแดงได้ตอบว่า อย่าเพ่อให้บาร์บาเนลดำเนินการอย่างใดต่อไป จนกว่าท่านจะได้ปรึกษาเจ้าตัว คือเอ๊ดก้าร์วอลเลซดูเสียก่อน ต่อมาการเข้าทรงในครั้งต่อไปท่านเมฆแดงได้กล่าวว่าท่านได้ถามเอ๊ดก้าร์วอลเลซดูแล้ว เอ๊ดก้าร์วอลเลซได้กล่าวว่า เขาได้เป็นคนดลใจให้คนทรงผู้นั้นเขียนข้อความดังกล่าวแล้วจริง ๆ ดังนั้นบาร์บาเนลจึงสามารถจะนำข้อความนั้นลงพิมพ์ได้ โดยไม่ต้องหวั่นเกรงใคร ๆ ทั้งสิ้น

เป็นอันว่า บาร์บาเนล ได้นำข้อความเหล่านั้นไปลงพิมพ์โดยอ้างว่าวิญญาณของเอ็ดก้าร์ วอลเลซผู้ล่วงลับไปแล้วได้ดลใจให้เขียน และผลก็ปรากฏขึ้นดังที่บาร์บาเนลได้คาดหมายไว้ คือเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดความอึกทึกครึกโครมเกรียวกราวกันอย่างขนานใหญ่ ซึ่งในไม่ช้าก็ปรากฏว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เป็นประเด็นก่อให้เกิดความโกลาหลอลหม่านกันไปทั่ว มีการวิพากย์วิจารณ์เสียดสีกันอย่างรุนแรง ทั้งในด้านของผู้ที่เชื่อและทั้งในด้านของผู้ที่ไม่เชื่อ แม้ตัวโรเบิร์ตเคอติสเองซึ่งเป็นเลขานุการของเอ็ดก้าร์ วอลเลซเองมาเป็นเวลาถึง ๑๕ ปี ก็ไม่เชื่อในเรื่องนี้ และเป็นผู้ที่ทำการคัดค้านอย่างแข็งขัน โดยกล่าวประณามว่าการที่ข้อความเหล่านั้นจะเป็นของเอ็ดก้าร์ วอลเลซนั้น เป็นการโกหกและหลอกลวงอย่างรุนแรง ในขณะที่เรื่องนี้ได้ก่อให้เกิดเป็นชนวนที่ต้องโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนวุ่นวายนั้น เอ็ดก้าร์ วอลเลซ ก็ได้กลับมาร่วมวงการโกลาหลอลหม่านครั้งนี้ด้วยอีกครั้งหนึ่ง โดยการแสดงปาฏิหาริย์ทางวิญญาณ

ให้เห็นเป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชน ซึ่งก็ได้ผลคือทำให้ความชุลมุนวุ่นวายและการโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนนั้นทวีความเข้มข้นขึ้นไปอีก ทั้งนี้เพราะเอ็ดก้าร์ วอลเลซได้มาแสดงประจักษ์พยานให้เห็นโดยการทำให้รูปถ่ายของเขาปรากฏขึ้นในฟิล์มถ่ายรูป ซึ่งเขายินยอมให้มีการควบคุมกันอย่างเคร่งครัดทุกกระเบียดนิ้ว ต่อหน้าของบุคคลที่ไม่เชื่อทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม

ผลที่ปรากฏขึ้นก็คือ ผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณเหล่านี้ก็พากันเย้ยหยันและกล่าวหาการพิสูจน์นั้นอย่างหัวชนฝา ว่าเป็นเรื่องไม่มีความจริง และเป็นเรื่องหลอกลวงอยู่เช่นเดิม พวกนี้กล่าวว่าการถ่ายทำรูปปลอมนั้นเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปาก อันที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นความจริงอยู่เหมือนกันในข้อที่ว่า การถ่ายทำรูปปลอมนั้นสามารถจะกระทำได้ไม่ยากนัก แต่พวกที่ไม่เชื่อนี้ก็ทำเป็นลืมหรือความจริงก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นถึงความจริงในข้อหนึ่งที่ว่า การกระทำนี้ได้มีการทดลองกันภายใต้การควบคุมอย่างเข้มงวดทุกกระเบียดนิ้วก่อนที่จะได้มีการถ่ายรูปดังกล่าวเกิดขึ้น

ทั้งนี้ก็เพราะว่า พีล์มถ่ายรูปที่จะนำมาใช้ในการเข้าทรงวิญญาณนี้ได้มีสถาบันถ่ายรูป ฟลิต สทรีต เป็นผู้นำมาให้โดยตรงทีเดียว หลังจากที่ได้มีการทำเครื่องหมายรับรองไว้จากผู้แทนของสถาบันดังกล่าวแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดการปลอม แปลง เปลี่ยนพีล์ม ขึ้นมาได้ในภายหลัง นอกจากนั้นการนำพีล์มเข้ามาไว้ในกล้องถ่ายรูปนั้นก็ปรากฏว่าผู้แทนของสถาบันดังกล่าวเป็นผู้กระทำเองโดยตลอด โดยมีผู้แทนของสถาบันดังกล่าวรวม ๒ คน มาควบคุมเป็นประจักษ์พยานอยู่ด้วยตลอดเวลาที่ดำเนินการทดลองดังกล่าว ครั้นแล้วผู้แทน ๒ คนของสถาบันดังกล่าวก็เป็นผู้ถอดพีล์มออกจากกล้องถ่ายรูป และนำพีล์มเหล่านั้นไปดำเนินการล้างเองโดยตลอด โดยที่ตั้งแต่เริ่มต้นพิธีจนกระทั่งจบ นักทรงวิญญาณไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะนำพีล์มรูปถ่ายมาในการล้างหรือในการถ่ายแต่ประการใด นักทรงวิญญาณมีส่วนเกี่ยวข้องแต่เพียงว่าไปปรากฏในห้อง และคอยเวลาที่พีล์มจะถ่ายและเมื่อไรจะนำพีล์มออกมาล้างได้เท่านั้นเอง แต่แม้กระนั้นผู้ไม่ยอมเชื่อก็ปรากฏว่าไม่ยอมเชื่ออย่างชนิดหัวชนฝาอยู่เช่นเดิม

ฟิล์มถ่ายภาพของเอ๊ดก้าร์ วอลเลซ ซึ่งล้างออกมานั้นปรากฏว่าเหมือนตัวจริงอย่างที่สุด ทั้ง ๆ ที่มีการควบคุมการโกง หรือการหลอกลวงอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด และเป็นภาพที่ชัดอย่างยิ่ง และที่น่าสังเกตก็คือว่า ไม่เหมือนกับภาพถ่ายใด ๆ เมื่อครั้งเขายังอยู่ในโลกมนุษย์ แม้ผู้ที่ไม่เชื่อเองก็ไม่สามารถจะยืนยันได้ว่าเป็นภาพถ่ายที่เขาได้ลอกมาจากภาพที่ถ่ายไว้แต่เดิม ทางฝ่ายผู้ที่เชื่อในเรื่องนี้ก็ท้ายืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวให้ผู้ที่ไม่เชื่อไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม พิสูจน์ลบล้างหลักฐานเหล่านี้ให้ได้ แต่ปรากฏว่า ไม่มีผู้ที่ไม่เชื่อคนใดสามารถจะพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าเป็นของไม่จริงแต่ประการใด

ในขณะเดียวกันระหว่างที่มีการเข้าทรงโดยใช้เสียงพูดจากโอปปาติกะโดยตรงนั้น วิญญาณของวอลเลซก็เป็นผู้ร่วมเข้าทรงเป็นประจำ โดยพยายามจะพูดผ่านทางแตรให้ได้ แต่ในตอนแรก ๆ ท่านเมฆแดงได้ห้ามไว้ก่อน โดยกล่าวว่า วอลเลซไม่พร้อมที่จะพูด เพราะว่ายังไม่สามารถจะใช้อำนารควบคุมแตรนั้นได้ ท่านบอกว่า

ท่านไม่อยากจะให้วอลเลซมาทำอันตรายแก่คนทรงของท่าน ดังนั้นท่านจึงบอกให้เอ็ดก้าร์ วอลเลซรอไว้จนกว่าจะพร้อม ในระหว่างนั้นจะไม่ยอมให้เขาพูดเป็นอันขาด เพราะว่าเขายังมีอารมณ์รุนแรงมากเกินไป

ดังนั้น เราจึงต้องรออยู่เป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ครั้นแล้วเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ก็ปรากฏว่าเริ่มพูดได้ เมื่อพูดก็ปรากฏว่ายังมีนิสัยมุทะลุดุดัน มีความรุนแรงเหมือนเดิม โดยเขาได้พูดอย่างเอางานเอาการว่า เขาจะไม่ยอมเป็นตัวตลกของเจ้าพวกโง่ ๆ ที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เป็นอันขาด

"ฉันได้เขียนข้อความนั้นเอง" เขากล่าว "ฉันยังทำให้มันถ่ายรูปเอง แล้วเจ้าพวกนี้มันยังต้องการอะไรอีก ฉันรู้สึกว่ามันเป็นการยากเหลือเกินในการที่จะทำให้เจ้าพวกโง่บัดซบพวกนี้ เข้าใจเรื่องอย่างแท้จริงได้สักที พวกนี้ชอบแต่หัวเราะเยาะเย้ยอยู่ตลอดไป แต่นั่นแหละฉันจะต้องพยายามให้พวกนี้เห็นได้ว่า ฉันเป็นอย่างไร" เขาได้พูดทำนองนี้เป็นเวลาต่อไปอีกหลายนาที ในที่สุด

ก็กล่าวถึงความโง่เขลาของคนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ที่ยังไม่เชื่อเรื่องเช่นนี้ และได้กล่าวไปถึงเลขานุการของเขาเองที่ดื้อดึงไม่ยอมเชื่อความจริงในเรื่องนี้เสียเลย

"ช่วยบอกเจ้าบ๊อบเคอตีสด้วย" (คือเลขานุการของเขา) ว่า อย่าดื้อด้านไปนักเลย" เขาได้กล่าวด้วยความรู้สึกไม่พอใจ "เอาละฉันจะพยายามหาวิธีให้เจ้านี่เชื่อในทางนี้ให้ได้ คอยดูเถอะ ฉันจะต้องทำให้ได้ทีเดียว"

แล้วเอ็ดก้าร์ วอลเลสก็ทำจริง ๆ เหมือนกัน เขาอัดเสียงของเขาเอง ซึ่งเลขานุการของเขาจำเสียงได้อย่างแท้จริง จะเป็นเสียงอื่นไปไม่ได้ โดยได้อัดลงไปในเครื่องดิคเตโฟน คือเครื่องบันทึกเสียงสำหรับสั่งเลขานุการ เมื่อเลขานุการ คือเคอรตีส ได้ยินเสียงของเจ้านายของเขา เขาก็จำได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยน แต่เขาก็พยายามหาเหตุผลต่าง ๆ นานา โดยได้พยายามพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่า โดยได้เอาเครื่องนี้ไปพิสูจน์ที่บริษัทที่ทำเครื่องนี้ แต่ก็ไม่สามารถจะหาเหตุผลได้ว่า เสียงของนายเก่าของเขาซึ่งได้ล่วงลับไปแล้วมาปรากฏอยู่ในเทปใหม่นั้นได้

อย่างไร และไม่สามารถจะมีผู้ใดสามารถอธิบายได้เลย นอกจากจะมีเหตุผลเพียงประการเดียวว่า เอ๊ดก้าร์ วอลเลซเจ้านายเก่าของเขาแม้ว่าจะถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็ได้มาอัดเสียงให้เขาฟังอีกครั้งหนึ่ง

เดนนิส เนลสัน เทอรี่

เดนนิส เนลสัน เทอร์รี่ (Dennis Neilson-Terry) เป็นผู้จัดการและเป็นนักแสดงละคร ที่มีมันสมองฉลาดปราชญ์เปรื่องมาก เขาได้ถึงแก่กรรมไปไม่นาน ภรรยาของเขาคือ แมรี่ กลิน (Mary Glynne) และน้องสาวของเขาคือฟิลลิส (Phyllis) ก็มาร่วมวงเข้าทรงวิญญาณแบบโอปปาติกะพูดโดยตรงกับดิฉันเป็นประจำ ครั้งแรกได้ยินเสียงเดนนิสพูดเหมือนกัน แต่ว่าเบามาก โดยเพียงแต่เรียกชื่อภรรยาของเขา

"นี่คือ เดนนิส" เสียงนั้นพูดออกมา "เธอได้ยินฉันพูดไหม? ฉันยังไม่ใคร่คุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือชนิดนี้"

"ดิฉันได้ยินคุณค่ะ" ภรรยาของเขาตอบ พร้อมกับพูดให้กำลังใจ

ปรากฏว่าเสียงนั้นต้องใช้ความพยายามมาก กว่าจะพูดประโยคสั้น ๆ ได้ โดยได้ส่งข่าวไปถึงเพื่อนและญาติของเขา ครั้นแล้ว เสียงนั้นซึ่งเป็นเสียงเดนนิสผู้ล่วงลับไปแล้วได้กล่าวว่า "รู้สึกว่าในตอนนี้การใช้แตรยังยากสำหรับฉันมาก ไม่เป็นไรหรอก คราวหน้าฉันจะพยายามให้ได้ดีกว่านี้"

ในการเข้าทรงต่อมา ภรรยาและน้องสาวของเดนนิสก็ได้มาร่วมประชุมด้วยตามเดิม ทั้งสองมีความกระหายที่จะได้ติดต่อกับเดนนิสอีก และหวังว่าในคราวนี้เขาคงมีความสามารถในการใช้แตรดีขึ้นกว่าเดิม แต่เมื่อแตร ลอยมา อยู่ตรง หน้าแมรี่ กลินผู้ เป็น ภรรยา ของเขา ปรากฏว่าเสียงที่ลอยออกมาคราวนี้ไม่ใช่เสียงผู้ชาย แต่เป็นเสียงผู้หญิง แสดงความรื่นเริง เสียงนั้นทักว่า "นี่คือป้า ลอร่า (Laura)"

"โอตายจริง" แมรี่กลินกล่าวอย่างตกใจ "ดิฉันนึกไม่ถึงเลยว่าจะได้พูดกับคุณป้า"

"เดนนิส พาบ้ามาที่นี่ และเดี๋ยวนี้เขาก็อยู่กับบ้าที่นี่"

"อ้อ คุณบ้าลอร่า คะ" แมรี่กลินเอ่ยขึ้นพร้อมกับนึกอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง "เมื่อตอนต้นปีนี้เอง รู้ไหมว่าดิฉันคิดถึงเรื่องอะไร?"

"รู้ซีหลาน เมื่อตอนนั้นเจ้าอยู่ในอาฟริกาใต้ เจ้าไปที่ ปอร์ตเอลิซาเบท เพื่อที่จะหาหลุมฝังศพของบ้าว่าอยู่ที่ไหน แล้วตอนหลังเจ้ายังเอาดอกไม้ไปวางไว้บนหลุมฝังศพของบ้าเลย"

"จริงๆ แหละค่ะ เมื่อตะกี้คุณบ้าบอกว่า เดนนิสอยู่กับคุณบ้าด้วยหรือคะ?"

"เขาอยู่นี่แล้ว กำลังจะพูดกับเจ้าอยู่เดี๋ยวนี้แหละ ช่วยบอกแม่ของเจ้าด้วยนะว่า บ้ายังคิดถึงเขาอยู่เสมอ และบอกเขาด้วยว่า บ้าก็ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิมทุกอย่าง"

ต่อจากนั้นก็เป็นเสียงของเดนนิส แทรกขึ้นมาจนเกือบบั่จจุบันทันด่วนว่า "ฮัลโล ที่รัก" ครั้นแล้วก็มีการสนทนาอย่างเป็นกันเองระหว่างสองคน ด้วยเรื่องราวส่วนตัวภายในครอบครัวของเขาทั้งสอง เมื่อเสร็จแล้ว

ท่านเมฆแดงได้กล่าวกับแมรี่กลินว่า "เป็นไง สามีของเจ้ารู้สึกว่าจะคุ้นเคยกับการใช้เครื่องมือนี้ขึ้นทีเดียว แต่ว่าเขาก็มีความตึงเครียดอยู่บ้าง รับรองว่าเขาก็คงจะพูดได้ดีขึ้นเรื่อยๆ หรอก"

"ท่านเมฆแดงคะ" แมรี่กลินพูดขึ้น "ช่วยบอกดิฉันหน่อยว่า ทำไมท่านจึงนำบ้าลอร่ามาพูดที่นี่ด้วย"

"ก็เพื่อจะได้เป็นเครื่องพิสูจน์ดีขึ้นอย่างไรล่ะ" ท่านเมฆแดงตอบ "ทุกคนที่นี่รู้จักสามีของเจ้าดีทั้งนั้น แต่ไม่มีใครรู้จักบ้าลอร่าเลย ดังนั้นการที่นำคนที่ไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากเจ้านั้น จึงเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ดีขึ้นจริงไหม?"

ในครั้งต่อมา เดนนิส เนลสัน เทอรี่ ได้มาติดต่อกับภรรยาของเขาเช่นเคย และทุกคราวก็ปรากฏว่าเขาได้มีความสามารถในการใช้แตรติดต่อดีขึ้น จนกระทั่งสามารถที่จะสนทนากับเธอได้เป็นปกติดีเหมือนอย่างกับตอนที่เขายังเป็นมนุษย์อยู่ทุกประการ ในการสนทนานั้นเขาได้พูดประโยคหนึ่ง ซึ่งสำหรับคนภายนอกฟังดูแล้วเกือบจะไม่มีความหมายพิเศษอย่างใดเลย คือเขาได้กล่าวว่า "ฉันได้นำดอกไม้มาให้แก่เธอ"

หลังจากการเข้าทรงแล้ว หญิงผู้เป็นภรรยาของเดนนิสได้อธิบายถึงความหมายของคำที่เดนนิสกล่าวเมื่อตะกี้ว่า **"ฉันได้นำดอกไม้มาให้แก่เธอ"** โดยเธอได้กล่าวว่า ก่อนหน้าที่เธอจะมานี้เธอได้ไปหาคนทรงอีกคนหนึ่งเหมือนกัน ผู้ซึ่งเธอก็ได้รับข่าวคราวจากสามีของเธอจากคนทรงนี้โดยนัยเดียวกัน เธอตั้งใจจะหาข้อพิสูจน์ให้มีความแน่นอนยิ่งขึ้น เธอจึงได้ขอร้องในขณะที่เธอติดต่อกับเดนนิส โดยผ่านคนทรงอีกคนหนึ่งว่าเธออยากจะทดลองให้เป็นที่แน่นอน ดังนั้นถ้าเดนนิสมาปรากฏตัวติดต่อกับดิฉันอีกครั้งหนึ่ง ก็ขอให้เขาพูดคำที่เป็นระหัสอย่างใดอย่างหนึ่งให้ตรงกัน เพื่อที่เธอจะได้แน่ใจว่าเป็นสามีของเธอจริง ๆ มาติดต่อ โดยผ่านคนทรงนั้น และโดยผ่านดิฉันด้วย ซึ่งเดนนิสก็ตกลงและได้บอกว่าเขาจะใช้ระหัสเป็นประโยคที่ว่า **"ฉันได้นำดอกไม้มาให้แก่เธอ"**

ก็เป็นอันว่า ภรรยาของเดนนิสได้รับข้อพิสูจน์นี้ ๒ ชั้น จึงทำให้เธอเชื่อได้อย่างไม่มีผิดเพี้ยน ๑๐๐ เปอร์เซ็นส์ เต็มว่าต้องเป็นสามีของเธอมาติดต่อด้วยอย่างแน่นอน

เอมมา คันลิฟ โอเวน

มีสุภาพสตรีอีกผู้หนึ่ง ชื่อเอ็มมา คันลีฟ โอเวน (Emma CunLiffe Owen) เธอผู้นี้เป็นผู้มีอัธยาศรัยดีมากที่สุดผู้หนึ่งเท่าที่ดิฉันได้ทำความรู้จักคุ้นเคยมา เธอได้มาเข้าร่วมวงประชุมกับดิฉันเป็นเวลานานด้วยความสนใจอันที่จริงตัวเธอเองก็มีพรสวรรค์ในทางนี้อยู่เหมือนกัน ซึ่งถ้าหากเธอมีเวลาและมีการปลูกฝังจริง ๆ แล้ว เธอก็อาจเป็นคนทรงที่มีความสามารถมากผู้หนึ่งทีเดียว

ครั้งหนึ่งบิดาของเธอได้มาติดต่อขอพูดทางแตร ซึ่งก็ปรากฏว่า ท่านสามารถพูดด้วยเสียงของท่านเองทางแตรอย่างไม่ผิดเพี้ยน บิดาของเธอเป็นผู้มีอารมณ์ดี และได้ออกชื่อสมาชิกคนอื่นของครอบครัวของเธอ ผู้ซึ่งบัดนี้อยู่ล้อมรอบท่าน ท่านบอกว่า ในบรรดาบุคคลเหล่านั้นมีสามีของเธอเอง คือ เอ็ดเวิด (Edward) และปู่ชารลส์ (Charles) ด้วย นอกจากนั้นยังมีลูกหลานอีกหลายคนผู้ซึ่งได้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งสำหรับท่านแล้วรู้สึกว่าเป็นการปาร์ตีประชุมกันในระหว่างครอบครัวใหญ่ที

เดียว ท่านได้กล่าวถึงเรื่องราวของแต่ละคน คนละเล็ก คนละน้อย ครั้นแล้วก็กล่าวว่า "เอาละมีอีกคนหนึ่งซึ่งเจ้ารู้จักดีคือ ทอมมี่ ลิพตัน (Tommy Lipton) มาซิ ทอมมี่ มาพูดกับเอมมาเขาก็ได้"

ทันใดนั้นก็มีเสียงใหม่จากแตรดังขึ้นมา เป็นเสียงของเซอร์โทมัส ลิพตัน (Sir Thomas Lipton) ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของร้านขายเครื่องชำเป็นจำนวนมากมาย ซึ่งยังมีชื่อของท่านปรากฏอยู่ และยังเป็นผู้มีชื่อในการแข่งขันเรือยอร์ชแห่งอเมริกาอีกด้วย

"ฉันมีความยินดีที่ได้มีโอกาสมาขอบคุณเธอในการที่ยังไม่ลืมฉัน" เสียงท่านกล่าวขึ้น

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เป็นของเล็กน้อยเหลือเกิน"

"แต่มันก็มากพอดูอยู่ทีเดียวนะ" เสียงโทมัส ลิพตันกล่าว

ครั้นแล้วท่านก็พูดกับผู้ที่เข้าทรงอยู่โดยรอบว่า "คุณเอมมานี้ได้อุตส่าห์ประดับรถที่นำร่างผมกลับบ้านเสียสวยงามทีเดียว มีดอกไม้ต่างๆ สี สีม่วงก็มี สีเหลืองก็มี"

"แต่ท่านก็ทำประโยชน์ให้แก่คนอื่นมากเหมือนกันนะคะ" เสียงเอมมา กล่าวขึ้น "ดังนั้นก็ควรจะถึงวาระที่คนอื่นควรทำการตอบแทนบ้าง"

ทันใดนั้น แฮนเนน สว็อฟเฟอร์ซึ่งนั่งประชุมอยู่ด้วยก็สอดแทรกเข้ามาเบ็นทำนองล้อๆ ว่า "อ้าวผมก็ทำให้แก่ท่านเหมือนกันนะครับ ท่านเซอร์โทมัส ผมต้องลุกออกจากเตียงแต่ดึกมาเขียนคำไว้อาลัยให้ท่านในนามคณะกรรมการ ท่านรู้ไหมครับ?"

"จริงๆ นะหรือ" เสียงท่านเซอร์โทมัสลิพตัน "ก็ดีแล้วนี่ คุณก็จงบอกเขาต่อไปซีว่า ผมยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม ยังไม่ได้ตายดังที่เขาเข้าใจกันเลย"

ทันใดนั้นบิดาของเอมมา โอลีฟ โอเวน ก็สอดแทรกเสียงเข้ามาว่า "นี่แน่ะ หนูโดโรธี (Dorothy) ก็อยู่ที่นี่ด้วยนะ"

"คุณแม่ขา นี่โดโรธีค่ะ" เป็นเสียงของเด็กหญิงพูดออกมา

"จ๊ะ เป็นไงลูก"

"คุณแม่มีพรสวรรค์ในทางนี้อยู่ไม่น้อยนี่คะ ทำไมคุณแม่จึงไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์ล่ะ"

"มันยังไม่เพียงพอหรอกลูกรัก ยังมีเรื่องที่แม่ยังต้องเรียนรู้อีกมาก" ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งจากกันไปเป็นเวลานาน เป็นการสนทนาซึ่งไม่จำเป็นต้องบันทึกไว้ในที่นี้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม หลังจากการเข้าทรงแล้ว มิสซิสคันลีฟ โอเวน ได้กล่าวยอมรับว่า วันนั้นเป็นวันที่เธอมีความรู้สึกตื่นเต้นอย่างที่สุด ในชีวิตครั้งหนึ่งที่เดียว

ลอร์ด นอร์ธคลิฟ

ผู้นำแห่งวงการหนังสือพิมพ์อังกฤษ

หลังจากนั้นมาไม่นาน ลอร์ด นอร์ธคลิฟ (Lord Northcliffe) ผู้มีชื่อเสียงซึ่งรู้กันดีในประเทศอังกฤษ คือเป็นผู้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์เดลิเมล์ ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นบิดาของการหนังสือพิมพ์อังกฤษ ก็มาเยี่ยมเราโดยมาติด

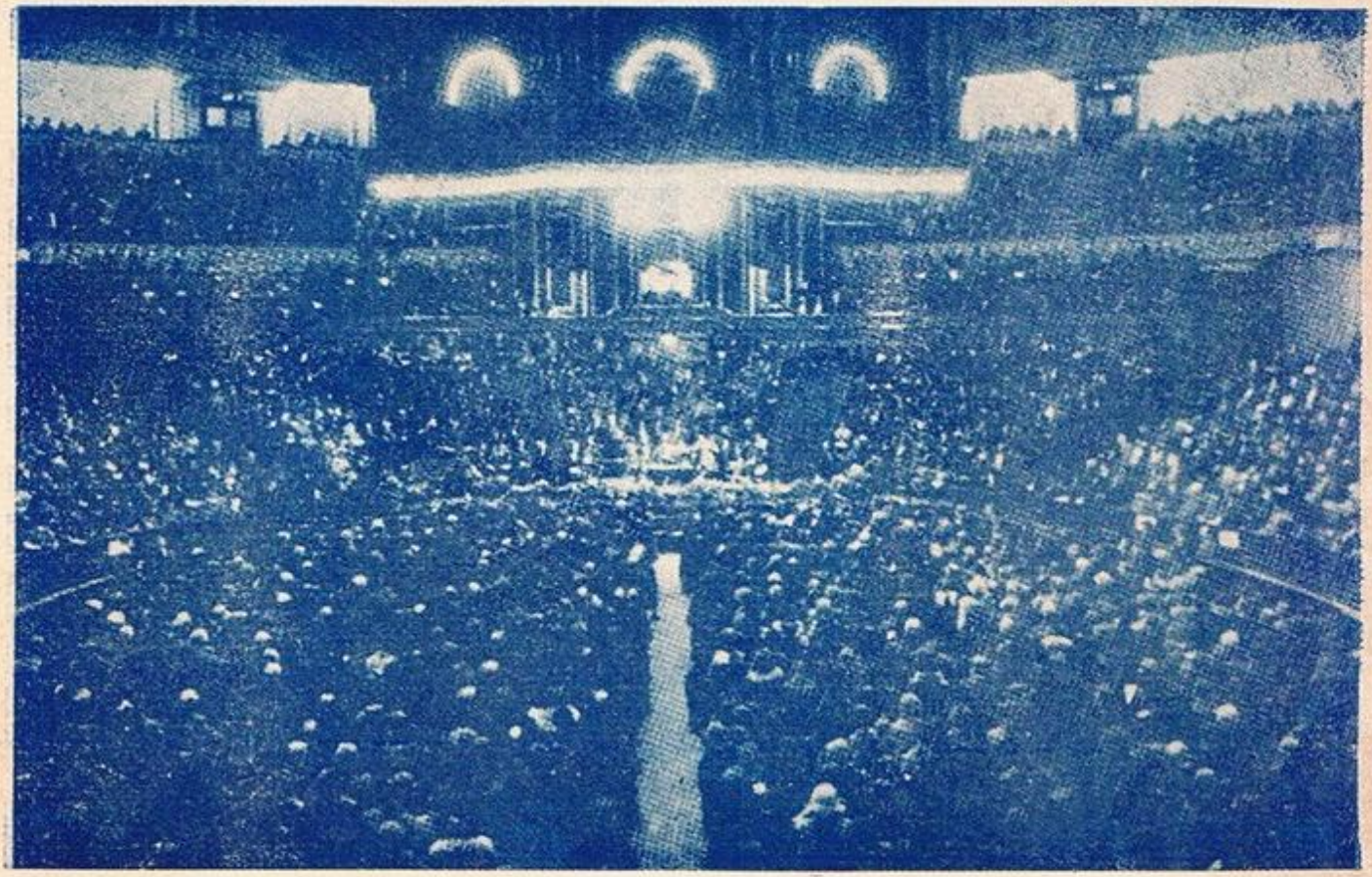

ภาพอีกมุมหนึ่งของรอยัลอัลเบิร์ตฮอลล์
ในระหว่างการแสดงต่อหน้าประชาชน
(ดูเล่ม ๑ หน้า ๒๑๖)

ต่อทางแตรพูดบ้าง ครั้งแรกท่านไม่ยอมบอบชื่อเสียงแต่ประการใด แม้ว่าท่านจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสและกระฉับกระเฉง ในตอนแรกก็ยังไม่มีใครนึกออกว่าเป็นเสียงของท่าน แต่ต่อมา หลุยส์ โอเวน (Louise Owen) ซึ่งเคยเป็นเลขานุการของท่านมาครั้งหนึ่งจำเสียงได้จึงทายถูก พอหลุยส์ โอเวน บอกชื่อเท่านั้น ทั้งแฮนเนน สว็อฟเฟอร์ และชอล์ เดสมอนด์ ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นด้วยก็รับรองว่าเป็นความจริงเช่นนั้น

"ท่านลอร์ด นอร์ธคลิฟ เองนั่นแหละ" หลุยส์ โอเวนกล่าวขึ้น โดยเรียกตามตำแหน่งซึ่งเคยชินมาตั้งแต่ดั้งเดิม

"เรียกกันว่า อัลเฟรด แฮมสเวิธ (Alfred Hamsworth) เถอะ" เสียงนั้นบอก "เวลานี้ไม่ต้องมาใช้ยศฐาบรรดาศักดิ์กันอีกต่อไปแล้ว"

"ผมก็นึกอยู่เหมือนกันครับว่าจะเป็นคุณ" เดสมอนด์กล่าว

"ก็แน่ละ เธอก็คงจะยังไม่แน่ใจนักในตอนแรก" เสียงลอร์ด นอร์ธคลิฟ พูดออกมา "ทำไมนะพวกมนุษย์จึงชอบทำอะไรยุ่ง ๆ ไม่เข้าเรื่องเลย ไม่เห็นมีอะไรนอกจากสงคราม แล้วก็การปล่อยให้เพื่อนมนุษย์อดตาย แล้วก็การทำอะไรอย่างโง่ ๆ ไร้สาระ ทำไมพวกคุณจึงไม่สามัคคีกันและทำอะไรให้สำเร็จขึ้นมาสักอย่างหนึ่งไม่ได้ทีเดียวหรือ"

สว็อฟเฟอร์ ซึ่งนั่งอยู่ด้วยก็ขัดขึ้นว่า "เป็นอันว่าท่านก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยนะครับ ยังเล็คเชอร์อยู่เช่นเคย และเราก็มานั่งฟังเล็คเชอร์กันอีกตามเคย"

เสียงท่านลอร์ดนอร์ธคลิฟกล่าวต่อไปโดยไม่แยแสต่อการขัดคอของสว็อฟเฟอร์ว่า "อันที่จริงชาวโลกทั้งหมดควรจะมาสามัคคีกันเพื่อจะหาทางหยุดยั้งสงครามเสียสักที การที่มาแตกแยกกันเป็นก๊กเป็นเหล่าแบบนี้มันเป็นการฆ่าตัวตายอย่างชัด ๆ ทีเดียว" ว่าแล้วท่านก็เทศนาต่อไปอีกเป็นเวลานาน โดยไม่แยแสต่อคำขัดคอและคำยั่วเย้าของสว็อฟเฟอร์และเดสมอนด์ ซึ่งคอยสอดแทรกเป็นระยะ ๆ

แคนอน เชพพาร์ด

มีเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง คือเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า แคนอน เชฟพาร์ด (Canon Sheppard) ซึ่งมีฉายาว่า "ดิค" ดิค เป็นนักบวชผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักกันดีในสมัยนั้น วันหนึ่งญาติหญิงผู้หนึ่งของท่านได้มาหาดิฉันเพื่อให้เข้าทรงเป็นการส่วนตัว ท่านดิคได้บอกกับญาติหญิงว่า "ฉันเองไม่รู้ตัวว่าจะตายในตอนนั้น พอฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะก็รู้สึกว่าเหนื่อยเล็กน้อย พอตื่นขึ้นก็ปรากฏว่ามาอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งแล้ว ฉันรู้สึกเสียใจมากในการที่ทำให้ผู้อื่นเสียใจในการที่ฉันได้จากมาอย่างไม่คาดฝันเช่นนี้"

ต่อมาท่านดิคผู้นี้ได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง และคราวนี้ได้ใช้เสียงพูดของท่านโดยตรง ครั้งแรกท่านไม่สามารถจะพูดได้ดีนัก การพูดจึงเต็มไปด้วยความลำบากมาก ท่านรู้สึกไม่ใคร่สบายใจ เพราะมีข้อกล่าวหาว่าท่านได้พูดโดยผ่านคนทรง คือไม่ได้พูดด้วยตนเอง ในการประชุมต่อหน้าประชาชนครั้งหนึ่ง ท่านได้กล่าวว่า

เรื่องนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้น และท่านได้บอกว่า ให้นำข่าวสารนี้ไปบอกแก่บุตรสาวของท่าน และให้บอกว่าให้บุตรสาวของท่านนั้นดำเนินแผนการตามที่ท่านได้บันทึกไว้ต่อไป และบอกชื่อบุคคลที่ได้ทำการขัดขวางไม่ยอมให้ท่านนำบทความลงพิมพ์ด้วย

ท่านได้ฝากความคิดถึงและความรักไปยัง ยอร์ช แลนสเบรี่ (George Lansbury) โดยกล่าวว่า ท่านและบุตรชายของแลนสเบรี่ เป็นเพื่อนสนิทกันมานาน ในที่สุดท่านก็จากไปโดยกล่าวว่า ขอพรของพระเจ้าจงประสิทธิ์ประสาธน์แก่ท่านทั้งปวง”

ในระยะแรก ๆ ท่านผู้นี้พูดด้วยความยากลำบากอยู่บ้าง แต่ต่อมาก็มีความชำนาญดีขึ้นเรื่อย ๆ อย่างน่าพอใจ

จิโน วัทกินส์กับรูปถ่ายวิญญาณ

เย็นวันหนึ่ง มีผู้เข้ามานั่งร่วมการเข้าทรงวิญญาณที่บ้านของดิฉันที่เท็ดดิงตันประมาณ ๒๐ คน ในบรรดาบุคคลเหล่านี้มีนักภูมิศาสตร์ที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ชื่อ อี.เอ.

รีฟส์ (E.A. Reeves) เป็นเวลากว่า ๕๐ ปี ที่มิสเตอร์ อี เอ รีฟส์ ผู้นี้เป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในสมาคมภูมิศาสตร์ของทางราชการ ดังนั้นส่วนใหญ่ของท่านจึงเป็นผู้สำรวจและทำแผนที่ให้แก่สมาคม โดยตำแหน่งนี้ ท่านจึงได้รู้จักกับบุคคลชั้นนำของนักสำรวจครั้งสำคัญ ๆ ที่เดินทางออกไปจากประเทศอังกฤษ ในระหว่างครึ่งแรกของศตวรรษ บุคคลต่าง ๆ เช่น สก๊อต (Scott) แชคเคิลตัน (Shackleton) ฟอเซท (Fawcett) และ วัทกินส์ (Watkins) ก็ดี ล้วนแต่เป็นเพื่อนของท่านทั้งนั้น และนอกจากนั้นก็ยังมีนักสำรวจนักวิทยาศาสตร์อีกมาก

มิสเตอร์ รีฟ ผู้นี้เคยมาร่วมการเข้าทรงกับดิฉันบ่อย ๆ เป็นผู้ที่ได้ใช้เวลาในการค้นคว้าเรื่องวิญญาณนี้มามากเหมือนกัน และก็ได้มีส่วนช่วยเหลือเราในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้น ในเย็นวันนั้น บังเอิญดิฉันนึกขึ้นได้ถึงน้องชายของเขาผู้หนึ่ง ซึ่งได้จมน้ำตายเมื่อประมาณ ๕๐ ปี มาแล้ว และก็กำลังพูดถึงเขาอยู่ ก็พอดีมีเสียงหนึ่งสอดแทรกเข้ามาในแตรว่า "นี่คือ วัทกินส์ มิสเตอร์ รีส จำผมได้ไหม?"

"จำได้ซี" มิสเตอร์รีฟ ตอบด้วยความตกตะลึง เมื่อมีเสียงดังมาจากบุคคลที่ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะได้พบหน้า "นี่รู้เรื่องราวดีแล้วไม่ใช่หรือ ผมจมน้ำตายในมหาสมุทรอาร์คติค ตอนนั้นผมกำลังล่าแมวน้ำอยู่ เรือล่มลงไปในทะเลน้ำแข็ง และผมก็จมน้ำตายตอนนั้นเอง โปรดบอกท่านเซอร์ วิลเลี่ยมด้วยว่าผมได้มาพูดกับคุณพี่แล้ว" (เซอร์วิลเลี่ยมนี้เป็นประธานในสมาคมภูมิศาสตร์ของทางราชการในตอนนั้น)

รีฟ รู้เรื่องนี้ดีเหมือนกัน คือ จิโน วัทกินส์ (Gino watkins) ได้นำคณะสำรวจไปยังกรีนส์แลนด์ และถึงแก่ความตายที่นั่นโดยประสบอุบัติเหตุ แต่การที่อุบัติเหตุเกิดขึ้นอย่างไรนั้นเขาก็ไม่รู้แน่นอน เท่าที่รู้ก็คือจิโน วัทกินส์ได้นั่งเรือแคนนูออกไปตามลำพัง และเรือลำเล็กนั้นต่อมาก็ปรากฏว่าคว่ำลง

เรื่องนี้ยังมีเรื่องต่ออีกเล็กน้อย ซึ่งไม่ได้คาดฝันคือว่า ต่อมาอีก ๒—๓ วัน หลังจากนั้น มิสเตอร์ รีฟ ขณะที่เดินอยู่ในไฮปาร์ค ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งขี่ม้าตรง

เข้ามาหาเขา เมื่อมาถึงเขาก็สังเกตว่าคนบนม้านั้นเป็นคนซึ่งเขารู้จักมาแล้ว และเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงไม่น้อยเหมือนกัน ในฐานะเป็นนักสำรวจมหาสมุทรอาร์คติค ทันใดนั้นชายผู้ขี่ม้าก็หยุดม้าลงและทักอย่างประหลาดใจว่า "รีฟ เรอะนั่น ผมกำลังมองหาคุณอยู่ทีเดียว ผมเข้าใจว่าคุณกำลังติดต่อกับ จิโน วัทกินส์ ผู้ล่วงลับไปแล้วใช่ไหมครับ?"

"จริงเช่นนั้นครับ แต่ว่าคุณรู้ได้อย่างไร?"

"จิโน วัทกินส์ เขาบอกผมเมื่อคืนนี้แหละครับ ผมฝันไป"

วัทกินส์เขาบอกคุณหรือเปล่าว่า "เกิดอะไรขึ้นเขาจึงได้ถึงแก่กรรม"

"เขาบอกว่าเรือล่มและเขาไปติดอยู่ใต้น้ำแข็ง"

"ถูกละครับ เขาก็บอกผมเช่นนั้น ชายผู้นั้นกล่าว "เรื่องเช่นนี้ก็เกือบจะเกิดขึ้นแก่ผมครั้งหนึ่งเหมือนกัน"

"ผมรู้สึกสนใจในความฝันของคุณมาก" รีฟกล่าว "คุณฝันอย่างนี้เสมอหรือเปล่า?"

"ก็เป็นครั้งเป็นคราวครับ ผมจะบอกให้คุณฟังถึงเรื่องอื่นอีกทีหลัง คือก่อนที่ผมจะออกจากบ้านเช้าวันนี้ ผมได้รู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้วว่า คุณจะกำลังเดินเล่นอยู่ในไฮปาร์คนี่เอง"

"งั้นก็ดีซีครับ ผมก็ดีใจที่ผมไม่ได้ทำให้คุณผิดหวัง" รีสกล่าวพร้อมกับยิ้ม "ผมก็ไม่ใคร่มาแถวนี้บ่อยนัก"

เรื่องราวของจิโน วัทกินส์ ไม่ได้จบลงเพียงแค่นี้ ต่อมาอีก ๒ ปี มิสเตอร์ ยอห์นไมเออร์ (John Myers) ผู้ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องในบทความเรื่องวิญญาณของเอ็ดก้าร์ วอลเลซ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้จัดให้มีการทรงวิญญาณขึ้นที่ บริติช คอลเลช แห่งสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ ปรากฏว่าในการถ่ายรูปครั้งหนึ่งนั้น มีภาพบุคคลปรากฏสอดแทรกเข้ามาในฟิล์มด้วย เป็นหน้าซึ่งมีเค้าหน้าคล้าย จิโน วัทกินส์มากทีเดียว จนกระทั่ง รีฟ และบุคคลอื่นที่ได้เห็นภาพนี้ ในที่สุดก็ได้ลงมติอย่างไม่มีข้อสงสัยว่าเป็นเค้าหน้าของจิโนวัทกินส์ผู้ล่วงลับไปแล้ว

รูปนี้เป็นรูปหญิงผู้ร่วมการทรงวิญญาณครั้งหนึ่งกับเอสเทลล์โรเบิรตส์ ในครั้งที่มีการให้โอปปาติกะที่มาติดต่อพูดออกมาโดยตรง แต่เมื่อล้างรูปถ่ายแล้วปรากฏว่าเห็นภาพหน้าของโอปปาติกะผู้หนึ่งอย่างชัดเจน รูปนี้ต้องใช้ความพิจารณา

แน่ ต่อมาอีก ๒ — ๓ เดือน รีฟ ได้มาที่บ้านของดิฉัน นำเอาบุตรชายคนเล็กของเขา (คือของรีฟ) ซึ่งกลับจากการเดินทางไปต่างประเทศมาด้วย ในระหว่างการเข้าทรงนั้น บุตรชายคนเล็กของเขาได้เข้ามาสนทนากันอย่างสนุกสนานกับพี่ชายของเขาผู้ซึ่งล่วงลับไปแล้ว และการสนทนานั้นได้จบลงโดยการที่พี่ชายของเขา ผู้ล่วงลับไปแล้วได้กล่าวว่า "บอกคุณพ่อด้วยนะว่า คุณอาวัทกินส์ได้ถ่ายรูปสำเร็จแล้ว"

นักสำรวจ ฟอเซ็ท
ผู้ถอดกายทิพย์จากกายเนื้อได้

มีคดีลึกลับมากที่สุดของโลกอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นคดีที่ยังแก้กันไม่ตกแม้กระทั่งบัจจุบันนี้ ทั้งนี้หมายความว่ายังไม่มีหลักฐานในทางวัตถุมาแก้ความลึกลับอันนี้ได้ เรื่องนี้เกี่ยวกับการหายตัวไปอย่างลึกลับของนักสำรวจผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่งคือ นายพันเอก พี. เอช. ฟอเซ็ท (Colonel P.H. Fawcett) ซึ่งได้หายไปป่าทึบของอเมริกา

ใต้ ได้มีผู้นำคณะออกเดินทางไปค้นหาตัวท่านหลายครั้งด้วยกัน และก็มีผู้เขียนหนังสือไว้หลายเล่มเหมือนกัน และนักสำรวจก็ได้อภิปรายกันถึงเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้อย่างถ่องแท้จน ไม่มีผู้อื่นสงสัยว่าเรื่องราวของตนเป็นความจริง แต่ในการพิสูจน์ทางวิญญาณในเรื่องนี้ ดิฉันขอกล่าวว่าเรามีข้อพิสูจน์มากกว่าแน่ และเราสามารถจะพูดด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง โดยไม่ต้องใช้การเดาเช่นผู้ที่ค้นคว้าทางวัตถุแต่อย่างใดเลย

พันเอก ฟอเซ็ท ผู้นี้เป็นบุคคลที่มีบุคคลิกลักษณะเด่นมากผู้หนึ่ง ท่านเคยเป็นทหาร เป็นนักสำรวจที่กล้าหาญไม่หวั่นหวาดต่ออันตรายแต่อย่างใดเลย นอกจากนั้นท่านยังมีพรสวรรค์ในทางวิชาลึกลับหรือในทางจิต-ศาสตร์อย่างสูงอีกด้วย การสำรวจของท่านเริ่มแต่ปี ๑๙๒๕ ในตอนนั้นท่านพร้อมด้วยมิตรสหายและบุตรชายคนเล็กได้เข้าไปในป่าทึบ ในใจกลางของประเทศบราซิล และจากนั้นก็ไม่ได้มีผู้ใดเห็นท่านอีกเลย

มีนักสำรวจต่อมาอีกหลายคนอ้างว่า ได้พบท่านพันเอกผู้นี้ และได้พบร่องรอยด้วย แต่ก็ปรากฏว่ายังไม่มีผู้ใดเชื่อสนิทนัก เพราะยังไม่มีพยานหลักฐานอย่างแน่นอนให้เชื่อได้อย่างแท้จริง หลายปีผ่านไป มีผู้ลงความเห็นเป็นอย่างเดียวกันว่า พันเอก ฟอเซ็ท คงจะได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ในป่าทึบนั่นเอง แต่ว่า ท่านจะถึงแก่กรรมในวันเดือนปีใด และอาการอย่างไรนั้น ก็ยังไม่มีผู้ใดจะกล่าวให้ถ่องแท้แน่นอนลงไปได้เลย

มิสเตอร์ อี. เอ. รีฟ ที่ได้กล่าวนามมาแล้วนั้นก็เป็นเพื่อนผู้หนึ่งของพันเอกฟอเซ็ท บุคคลทั้งสองนี้มีอะไรบางอย่างเหมือนกัน ซึ่งในบรรดาลักษณะเหล่านั้นก็ได้แก่นิสัยที่ชอบค้นคว้าในทางวิญญาณนี้ด้วย เมื่อมีข่าวรายงานว่า พันเอกฟอเซ็ทหายไปอย่างลึกลับ รีฟก็นึกอยู่ในใจว่า พันเอกฟอเซ็ทคงจะหาโอกาสติดต่อกับเขาในวิธีใดวิธีหนึ่งเป็นแน่นอกจากวิธีทางวัตถุธรรมดา แต่ก็ปรากฏว่า เขาไม่ได้รับข่าวสารอย่างใดเลยต่อมาอีกนาน

ดังนั้น รีฟเองจึงได้ลงมติเหมือนกับที่ชาวโลกทั่วไปคิดว่าเพื่อนของเขาคือพันเอกฟอเซ็ทผู้นี้ คงจะได้ถึงแก่ความตายไปอย่างแน่นอนแล้ว

บังเอิญวันหนึ่งเขานึกขึ้นมาได้ว่า ในกระเป๋าของเขามี ปรอท อเนรอยด์ (aneroid barometer) อยู่อันหนึ่ง ซึ่งฟอเซทเคยใช้เมื่อคราวไปสำรวจบ่าบราซิลครั้งที่แล้ว และซึ่งคราวนี้ ท่านพันเอกฟอเซ็ท ฝากให้เขาเก็บไว้ คือไม่ได้เอาติดตัวไปด้วย รีฟ จึงคิดว่า วัตถุชิ้นนี้อาจจะเป็นประโยชน์ในการทดลองได้ ดังนั้นคราวต่อมาที่เขามาบ้านของดิฉัน เขาจึงเอาวัตถุชิ้นนี้พร้อมทั้งวัตถุชิ้นอื่นรวมมาด้วยให้ดิฉันสำรวจดู โดยไม่ได้บอกเหตุผลและไม่ได้บอกว่าวัตถุชิ้นนั้นเป็นอะไรแต่อย่างใดเลย จากการทดลองทางไซโครเมตรี คือการพยากรณ์บุคคลโดยจับต้องวัตถุ ที่ดิฉันได้กล่าวไว้ในบทที่ ๔ นั้น ปรากฏว่าในครั้งแรกเมื่อดิฉันหยิบวัตถุนี้ขึ้นมานั้น ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไรกันแน่และไม่ทราบว่ามาจากไหน เพราะเป็นธรรมดาอยู่อย่างหนึ่งว่าในการจับต้องวัตถุเพื่อที่จะ

หาถึงเจ้าของนั้น ดิฉันไม่ใคร่จะได้สังเกตว่าเป็นอะไร เพราะตามปกติเราจะไม่คิดถึงเรื่องนี้นัก นอกจากจะคิดถึงเรื่อง Vibration หรือความสั่นสะเทือนที่วัตถุนั้นส่งออกมาถึงเราเท่านั้น จากรูปร่างภายนอกซึ่งอยู่ในซองหนังเล็กๆ ดิฉันก็นึกเอาเองว่าคงจะเป็นนาฬิกาสำหรับนักเดินทางกระมัง แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ดิฉันจะคาดผิดในเรื่องวัตถุ แต่ก็ไม่ผิดในเรื่องการรับรู้ความสั่นสะเทือนของคลื่นที่ส่งออกมาของดิฉันแต่อย่างใด พอจับขึ้นมาดิฉันก็กล่าวให้เขาฟังทันที ถึงเรื่องเขาเดินทางไปในที่ไกล ผ่านป่าที่ชื้นแฉะและมีคนป่าเป็นจำนวนมากที่เปลือยกายวิ่งไปมาล้อมรอบผู้เป็นเจ้าของนี้อยู่ ดิฉันสามารถเห็นชายผู้หนึ่งสวมหมวกปีกกว้าง และรอบสะเอวของเขาก็มีเข็มขัดซึ่งมี "นาฬิกา" ชนิดเดียวกันนี้แขวนอยู่ ดิฉันพูดเช่นนั้นเพราะรู้สึกว่ามีพลังทางวิญญาณแรงมากที่ส่งออกมาจากนาฬิกาเรือนนั้น ทำให้ดิฉันเชื่อว่าผู้เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้คงจะได้ตายเสียแล้ว

เมื่อกล่าวจบลงแล้ว ดิฉันได้ถามว่า ผู้เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้เป็นใคร "ผมเองครับ" รีฟกล่าว

แต่ดิฉันได้กล่าวว่า บุคคลที่เป็นเจ้าของนาฬิกาเรือนนี้แต่เดิมนั้นกำลังส่งข่าวมาให้คุณทราบ เขาถามว่าคุณจำได้ไหมถึงเรื่องขาของเขาที่ได้รับบาดเจ็บ และเขาต้องการจะส่งข่าวให้คุณทราบว่าเดี๋ยวนี้เขาสบายดีแล้ว"

"เอ แต่ผมนึกไม่ออกนะครับว่า ขาของเขาบาดเจ็บเมื่อไร" เขากล่าวอย่างครุ่นคิด "เมื่อก็คุณกล่าวว่าเจ้าของนาฬิกาคนเดิมนี้ตายเสียแล้วหรือครับ?"

"ดิฉันคิดว่าคงจะเป็นเช่นนั้นค่ะ เพราะพลังทางวิญญาณที่ส่งออกมานั้นแรงเหลือเกิน เจ้าของผู้นี้เป็นใครนะ? ดิฉันรู้จักเขาหรือเปล่า?"

"พันเอก ฟอเซ็ท ครับ" เขาตอบ

ในการที่ดิฉันกล่าวว่า ดิฉันคิดว่า พันเอกฟอเซ็ทตายนั้น ครั้งนี้ดิฉันทายผิด เพราะปรากฏว่า ๒—๓ อาทิตย์ต่อมา ในขณะที่ท่านเมฆแดงได้กำลังกล่าวปราศรัยในที่ประชุมทรงวิญญาณอยู่นั้น ลงท้ายท่านได้พูด

ถึง พันเอกฟอเซ็ทด้วย ท่านบอกเขาว่า พันเอกฟอเซ็ท ขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ โดยกล่าวว่า การที่พลังทางจิตของฟอเซ็ทรุนแรงมากนั้น เพราะว่าเขาได้สั่งสมกำลังจิตไว้เป็นจำนวนมาก จนเขาสามารถจะส่งกายทิพย์ออกมา และเดินทางไปในที่ไกลได้ โดยยังไม่ต้องถึงแก่ความตาย ดังนั้นในตอนที่ดิฉันจับต้องนาฬิกาของเขาในการพยากรณ์นั้น ดิฉันจึงได้รับพลังรุนแรงมากจนคิดว่าเขาได้ตายเสียแล้ว ถ้อยคำของท่านเมฆแดงปรากฏว่าได้ทำให้รีฟบังเกิดความประทับใจมาก ทั้งนี้เพราะรีฟรู้ดีว่าพันเอกฟอเซ็ทเป็นผู้ที่มีพลังจิตแข็งกล้ามากผู้หนึ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดิฉันกล่าวถึงขาที่ได้รับบาดเจ็บของเขาในตอนนั้น รีฟ ยังนึกไม่ออก แต่ต่อมาเขาก็นึกขึ้นได้ว่า ฟอเซ็ทได้กล่าวกับเขาก่อนที่จะเดินทางไปอเมริกาใต้ว่า ม้าของเขาได้ล้มลงและในครั้งนั้นทำให้ขาของเขาได้รับบาดเจ็บ

ต่อมาหลังจากที่ท่านเมฆแดงได้แจ้งข้อความอันนี้ให้เราทราบหลังจากนั้นเป็นเวลา ๑๒ เดือน มิสเตอร์รีฟ

ก็ได้นำท่านสุภาพสตรีผู้หนึ่งมาหาดิฉัน ในการนี้เราก็ได้ทำตามกฎที่เราวางไว้ตามปกติ คือไม่มีการแนะนำชื่อหรือเหตุผลของผู้ที่มาหาใหม่เลยแต่ประการใด เรา ๓ คนได้เข้านั่งร่วมวงกัน ซึ่งก็ไม่ต้องรอนานนัก เพราะต่อมาท่านเมฆแดงก็ได้ทักสุภาพสตรีผู้มาใหม่โดยออกชื่อว่าคุณนายฟอเซ็ท ซึ่งดิฉันก็ทราบดีว่าเป็นภรรยาของพันเอกฟอเซ็ทที่หายไปนั่นเอง ท่านเมฆแดงได้บอกกับคุณนายฟอเซ็ทว่า มีชายหนุ่ม ๒ คน ได้ติดตามท่านพันเอกฟอเซ็ทไปยังอเมริกาใต้ และ ๒ คนนี้ก็ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว เพราะความไข้ แต่ว่าสามีของเธอในตอนนั้นยังมีชีวิตอยู่ ท่านเมฆแดงได้บรรยายถึงลักษณะของท่านพันเอกฟอเซ็ทว่า เป็นผู้มีกำลังจิตสูงมาก และได้เรียนรู้ทางวิชาลึกลับก้าวหน้าไปมาก ความรู้ของพันเอกฟอเซ็ทนั้น มีค่าควรเมืองหรือมีค่าควรแก่อาณาจักรทั้งอาณาจักรทีเดียว กล่าวได้ว่า ถ้าพันเอกฟอเซ็ทนำความรู้นั้นออกใช้ให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนหมู่มากแล้วเชื่อว่า

ผู้มีอำนาจทั้งหลาย คงจะยินดีถวายอาณาจักรทั้งอาณาจักรทีเดียวเพื่อแลกกับความรู้ที่พันเอกฟอเซ็ทมีอยู่นั้น

(Men would give kingdoms for the knowledge that is now his)

ท่านเมฆแดงได้กล่าวถึงสร้อยคอที่ท่านพันเอกฟอเซ็ทได้ให้แก่ภรรยาของตนไว้ และได้บอกกับคุณนายฟอเซ็ทว่า การแสวงหาพันเอกฟอเซ็ทนั้นไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้ว (นับตั้งแต่ตอนที่ได้เริ่มทำการสำรวจในครั้งนั้นมาจนถึงเวลาที่ได้ติดต่อกับท่านเมฆแดงนี้ ก็เป็นเวลา ๙ ปี แล้ว) ท่านเมฆแดงได้รับรองว่าชายผิวขาวที่เป็นนักสำรวจชาวสวิส ชื่อ สเตแฟน รัตติน (Stephan Rattin) ได้กล่าวว่าเขาได้พบพันเอกฟอเซ็ทในหมู่บ้านชาวพื้นเมืองเมื่อ๒ ปีมาแล้วนั้น เป็นพันเอกฟอเซ็ทจริงๆ อันนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะนักสำรวจชาวสวิสผู้นั้น ในตอนนั้น เคยกล่าวอ้างมาก่อนเช่นนี้เหมือนกัน แต่ไม่มีใครเชื่อถือคำกล่าวนั้น

ระหว่าง ๓ ปี ต่อมา มิสเตอร์ รีฟ ได้เข้ามาร่วมวงกับดิฉันเป็นประจำ ครั้นแล้วในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๑๙๓๖ ท่านเมฆแดงก็ได้กล่าวว่า "บัดนี้เรามีบางสิ่งบางอย่างจะบอกแก่เจ้า หวังว่าคงจะเป็นที่สนใจแก่เจ้า เพื่อนของเจ้าคือพันเอกฟอเซ็ทนั้น เวลานี้ได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์นี้แล้ว" ท่านเมฆแดงไม่ได้ระบุถึงวันที่ให้แน่นอนลงไป อาจจะเป็นว่าเท่าที่เราทราบวันเดือนปีนั้นดูจะไม่มีความหมายอย่างใดเลยในโลกทิพย์

กรณีของพันเอกฟอเซ็ทนี้ อาจจะจบลงในตอนนี้ก็ได้ สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับดิฉัน แต่สำหรับมอรีส บาร์บาเนลนั้น ยังติดตามข่าวนี้อยู่ตลอดมา มิสเตอร์รีฟได้ติดต่อกับบาร์บาเนลอย่างใกล้ชิด บาร์บาเนลในฐานะที่เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ก็สนใจในเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง เมื่อเกิดปัญหาขึ้น บาร์บาเนลได้มาเข้าทรงวิญญาณในเรื่องนี้โดยเฉพาะ โดยหวังว่าท่านเมฆแดงคงจะให้ความกระจ่างในกรณีของฟอเซ็ทบ้าง และท่านเมฆแดงก็ไม่ได้ทำให้เขาผิดหวังแต่ประการใด

เลย ท่านได้บรรยายว่า พันเอกฟอเซ็ทได้มีชีวิตอยู่ในป่าทึบของอเมริกาใต้ ซึ่งเต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บอย่างร้ายแรง ท่านได้ถูกกักตัวไว้เป็นนักโทษอยู่ในหมู่บ้านของชาวพื้นเมือง แต่ที่นั่นเองท่านก็ได้เรียนรู้คาถาอาคมจากพวกชาวพื้นเมืองนั้นด้วย และในขณะเดียวกันท่านก็ได้อบรมความสามารถที่มีอยู่ในตัวของท่านเองให้ก้าวหน้าไปได้อีกมาก และในที่สุดจากการเป็นไข้ป่าอย่างแรง ท่านก็ถึงแก่กรรมลงในป่านั้นเอง

"คุณฟอเซ็ทได้ถึงแก่กรรมนานเท่าไรแล้วครับ?" บาร์บาเนลถามขึ้น

"เรื่องเวลาในโลกมนุษย์นี้ เราตอบยากมาก" ท่านเมฆแดงได้ตอบ "เราจะบอกเจ้าได้ว่า มันเป็นเวลาระหว่างที่เขาแสดงภาพถ่ายของท่านพันเอกนี้"

คำของท่านเมฆแดงนี้ ทำให้เราสามารถจะกะเวลาประมาณที่ท่านพันเอกฟอเซ็ทถึงแก่กรรมลงได้อย่างใกล้ชิดเป็นระยะเวลาเพียงไม่กี่วันทีเดียว ทั้งนี้เพราะในระหว่างฤดูร้อนของปีที่แล้วนั้น ยอห์น ไมเออร์ ได้กำลัง

ทำการทดลองเกี่ยวกับการถ่ายรูปวิญญาณตามวิธีของเขาอยู่ และในบรรดาภาพถ่ายที่ได้รับโดยบังเอิญที่เขามีอยู่นั้น ปรากฏว่าภาพหนึ่งเป็นภาพของฟอเซ็ท ความจริงเรื่องนี้ก็มีว่า ท่านฟอเซ็ทได้ถึงแก่กรรมในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งในระหว่างต้นฤดูร้อนของปี ๑๙๓๕ นั้นเอง ซึ่งต่อมาบาร์บาเนลก็รู้ว่าเป็นความจริงดังนั้น โดยได้รับคำยืนยันจากคนทรงคนอื่นอีก ๒ คน ซึ่งดิฉันไม่ได้มีส่วนรู้ในเรื่องนี้แต่อย่างใด

อาจเป็นไปได้ที่ว่า เรื่องราวเกี่ยวกับการหายไปของท่านพันเอกฟอเซ็ท และมรณะกรรมของท่านผู้นี้จะปรากฏแก่สายตาของชาวโลกได้ โดยปรากฏหลักฐานเป็นประจักษ์พยานเป็นที่เชื่อถือได้อย่างแน่นอน ถ้าหากวันนั้นมาถึง ข้อเท็จจริงก็คงจะเป็นไปดังที่ท่านเมฆแดงได้เล่าไว้ให้แก่เราก่อนแล้วนั่นนั่นเอง

ปาฏิหาริย์ที่น่าขบขัน

มีเรื่องทำนองปาฏิหาริย์เกิดขึ้นครั้งหนึ่งแก่ดิฉันเอง คือในเย็นวันหนึ่งขณะที่เรากำลังนั่งทรงวิญญาณชนิดที่ให้โอปปาติกะพูดด้วยเสียงของเขาเองอยู่นั้น ใน

ระหว่างผู้ที่เข้าร่วมประชุมด้วยนั้น มีสตรีผู้หนึ่งชื่อว่า มิสซิส ฮัดจินสัน (Hutchinson) สามีและบุตรของมิสซิส ฮัดจินสันผู้นี้ ก่อนที่จะล่วงลับไป ทั้งคู่ได้เป็นนายแพทย์อยู่ในโลกนี้ มิสซิสฮัดจินสันผู้นี้ ความจริงไม่ได้เป็นแขกแปลกหน้าสำหรับเรื่องราวทางวิญญาณนี้เลย เธอได้เคยสนทนากับสามีและบุตรชายที่ได้ล่วงลับไปแล้วมาหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน โดยเฉพาะบุตรชายของเธอผู้นี้ซึ่งได้ประสบอุบัติเหตุโดยรถยนต์ ในเย็นวันที่เกิดเหตุพิเศษนี้ เธอได้นำเอาห่อของเล็ก ๆ เป็นทำนองของขวัญ ห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลและก็มีเชือกติดตัวมาด้วย เธอได้นำห่อกระดาษพร้อมทั้งมีเชือกคาดนี้มาในห้องทรงวิญญาณด้วย และเธอก็วางห่อนี้ไว้บนตักของเธอ และในขณะเดียวกัน เธอก็เอามือทั้งสองข้างเกี่ยวก้อยกับผู้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ทั้งสองของเธอทั้งซ้ายและขวา ในระหว่างการเข้าทรงนั้น เธอก็ได้สนทนาตามเคยกับบุตรชายของเธอ และก็ไม่ปรากฏว่าเธอได้เอ่ยถึงห่อของขวัญที่อยู่บนตักของเธอเลย

ครั้นเมื่อการทรงวิญญาณจบลงแล้ว ในขณะที่ดิฉันออกมาจากภาวะ Trance คือการลืมตัว ดิฉันก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างทับอยู่บนศีรษะของฉัน ดิฉันจึงร้องออกมาว่า "เอ๊ะ นี่อะไรกัน" แล้วดิฉันก็ยื่นมือออกไปคลำดู ในขณะนั้นเองเมื่อไฟในห้องค่อยสว่างขึ้น ก็ปรากฏว่า มีผ้าคลุมไหล่แบบสเปญสวยงามผืนหนึ่งคลุมตัวดิฉันอยู่

มิสซิส ฮัดจินสัน เมื่อเห็นเช่นนี้ ก็มองดูห่อของที่ตกของเธอทันที แต่กระดาษห่อของที่ตกก็ยังพับอยู่อย่างแน่นหนามากทีเดียว และเชือกก็ยังพันรอบอยู่โดยไม่มีอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งผิดปกติ เธอจึงได้แก้ห่อของนั้นออกมา ก็ปรากฏว่า ในห่อของที่เธอนำติดตัวมานั้นว่างเปล่าไม่มีอะไรเลยแม้แต่น้อย

"เอ มันเป็นยังไงกันคะ ดิฉันไม่เข้าใจเลย" เธอได้กล่าวขึ้น "ดิฉันตั้งใจนำผ้าคลุมนี้มาให้เป็นของขวัญแก่คุณเอสเทลล์โรเบิรตส์จริง ๆ แต่คิดว่าจะให้แก่คุณในตอนหลัง ของขวัญนี้เป็นของที่บุตรชายของดิฉันได้

ให้แก่ดิฉัน เนื่องจากคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ได้นำความผาสุกมาให้แก่ดิฉันและลูกชายของดิฉันมาก ฉะนั้นดิฉันจึงเชื่อว่า เขาคงจะต้องการในดิฉันนำของนี้มาให้คุณ

"ถ้าเช่นนั้นอาจจะเป็นเพราะว่า บุตรชายของคุณนายรู้เรื่องนี้มาแต่ก่อน เลยต้องการจะมอบให้ดิฉันด้วยตนเองกระมัง" ดิฉันกล่าวขึ้น

และก็ดูเหมือนว่าคำพูดของดิฉันเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดเท่าที่ดิฉันคิดได้ในขณะนั้น ทั้งนี้เพราะว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะมีใครคนหนึ่งที่ร่วมวงอยู่ในขณะนั้นนำผ้าห่มผืนนั้นมาคลุมศีรษะดิฉันไว้ เพราะทุกคนต่างก็นั่งเกี่ยวก้อยกันอยู่ทั้งสองมือ ดังนั้นจึงเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะลุกไปกระทำกิจการดังว่านั้น เป็นอันว่าเรื่องนี้ก็ต้องเป็นปาฏิหาริย์อย่างไม่ต้องสงสัย

ปาฏิหาริย์ทายใจและเหตุการณ์ล่วงหน้า

ชาร์ลส์ (Charles) สามีของดิฉันก็เป็นผู้หนึ่งที่เชี่ยวชาญในการรักษาโรคด้วยกำลังจิตคนหนึ่งเหมือนกัน โดยได้ทำการรักษาโรคเป็นผลสำเร็จมาหลายราย จากการ

แนะนำช่วยเหลือผีกหัดของท่านเมฆแดง ชาร์ลส์มีความฉงนสนเท่ห์เป็นอันมากเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเย็นวันหนึ่งในการเข้าทรงชนิดที่โอปปาติกะจะมาพูดด้วยเสียงของตนเอง ในตอนเช้าวันนั้นชาร์ลส์ได้ให้การรักษาแก่หญิงผู้หนึ่งที่ได้มารับการรักษาอาทิตย์ละ ๒ ครั้งเป็นเวลานานมาแล้ว ต่อมาคนไข้รายนี้ก็ค่อยยังชั่วขึ้น เธอมีความยินดีมาก จึงบอกแก่ชาร์ลส์ว่า "ต่อไปเธอคิดว่าจะมาเพียงอาทิตย์ละครั้งเดียว เพื่อว่าชาร์ลส์จะได้มีโอกาสรักษาคนไข้รายอื่นมากขึ้น ชาร์ลส์ก็ตอบว่าเรื่องนี้ต้องแล้วแต่ท่านเมฆแดง

เย็นวันนั้นเอง ชาร์ลส์นึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ จึงบอกกับท่านเมฆแดงว่า เขาอยากจะถามปัญหาอะไรสักเรื่องหนึ่ง "ไม่เป็นไรหรอก เราจะตอบคำถามเจ้าก่อนที่เจ้าจะถามก็ได้" ท่านเมฆแดงตอบ พร้อมกับหัวเราะหึๆ "หญิงผู้นั้นต้องการจะมาอาทิตย์ละครั้งใช่ไหม? เป็นยังไง ที่เราพูดนี้ถูกหรือไม่ ซี.บี.ดี? (Zebedee)"

ซิบิดี เป็นชื่อที่ท่านเมฆแดงเรียกชาร์ลส์สามีของดิฉัน ความจริงท่านเมฆแดงก็มักจะตั้งชื่อเป็นพิเศษให้แก่ผู้ที่คุ้นเคยกับท่านเสมอ ในขณะที่ท่านพูดเช่นนี้ ท่านก็ใช้แตรแตะที่หัวเข่าของชาร์ลส์เบา ๆ เป็นที่น่าสังเกตว่า เหตุการณ์ที่ชาร์ลส์จะถามนี้ไม่มีใครรู้มาก่อนเลย นอกจากชาร์ลส์เองกับคนไข้ของเขาเท่านั้น

"อ้อเจ้าซิบิดี" ท่านเมฆแดงได้พูดต่อไป "จงบอกคนทรงผู้นี้ด้วยว่าเจ้าแม็คเคนน่าน้อยจะมาหาเย็นวันนี้ เขาจะนำรูปของปู่ของเขามามาให้แก่คนทรงผู้นี้ด้วย"

คำของท่านเมฆแดงนี้ปรากฏว่าทำให้ทุกคนประหลาดใจมาก แม็คเคนน่าที่ท่านเอ่ยถึงนั้น คือเทเรนซ์ แม็คเคนน่า (Terence Mckenna) ซึ่งเป็นหลานปู่ของเซอร์มอเร็ล แม็คเคนซี่ (Sir Morrell Mackenzie) ผู้ล่วงลับไปแล้ว และบัดนี้ได้เป็นนายแพทย์โอปปาติกะอยู่ในคณะของท่านเมฆแดงด้วย เมื่อในสมัยที่ท่านยังมีชื่อเสียงอยู่นั้น ท่านแม็คเคนน่าได้เป็นนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงอยู่มากผู้หนึ่ง อันที่จริง เทเรนส์ผู้เป็นหลานก็ไม่

ได้บอกล่วงหน้าเลยว่าเขาจะมาเยี่ยมเราในวันนั้น ดังนั้น ทุกคนจึงพากันตกตลึงและพากันตั้งใจว่า เหตุการณ์จะเป็นไปดังที่ท่านเมฆแดงได้กล่าวไว้หรือไม่?

แต่เราก็ไม่ต้องได้รับการประหลาดใจนาน เพราะปรากฏว่า แม็คเคนน่าน้อย คือ เทเรนซ์แม็คเคนน่า ผู้เป็นหลานได้มาหาชาร์ลส์จริงๆ โดยหนีบเอาห่อของแบนๆ มากับตัวด้วย ฝ่ายสมาชิกที่เข้ามาร่วมประชุมอยู่ ซึ่งคอยอยู่ก่อนแล้วก็กล่าวว่า "ฉันรู้แล้วละว่า คุณถืออะไรไว้ที่นั่น"

เทเรนซ์ ตกตลึง จึงตอบว่า "ท่านรู้จริงๆ หรือถ้าเช่นนั้นท่านลองทายซิว่า ที่ผมถือมานี้คืออะไร?"

"ก็เป็นรูปถ่ายของคุณปู่ของท่านน่ะซี คุณได้นำเอามาให้เป็นของขวัญแก่คุณเอสเทลล์ใช่ไหมล่ะ"

ชั่วขณะหนึ่งที่ปรากฏว่า เทเรนซ์พูดไม่ออก ครั้นแล้วเขาก็กล่าวว่า "เอ้อ อันที่จริงผมก็เห็นจะไม่ต้องถามละนะว่ารู้ได้ยังไง น่ากลัวจะเป็นท่านเมฆแดงอีกตามเคยน่ะแหละ"

"ถูกแล้ว ท่านเมฆแดงได้บอกเราให้ทราบในเรื่องนี้มาก่อน"

"แต่ว่าผมไม่เข้าใจเลยนะครับว่า ท่านเมฆแดงรู้เรื่องนี้มาก่อนได้อย่างไรกัน ผมเพิ่งตั้งใจว่าจะมาที่นี่เมื่อกี้นี้เอง คือไม่ได้ตั้งใจล่วงหน้าว่าจะมาที่นี่ก่อนเป็นเวลานานเลย ผมเพิ่งคิดขึ้นมาโดยบังจุบันทันด่วนว่าคุณเอสเทลล์อาจจะชอบภาพนี้ก็ได้"

และเขาก็พูดถูกจริง ๆ คือดิฉันชอบภาพนี้มาก

ความช่วยเหลือของโอปปาติกะ

ดังที่ดิฉันได้เคยบอกไว้แต่ก่อนแล้ว ชอว์เดสมอนด์เป็นคนชอบค้นคว้าสืบสวนเรื่องราวต่าง ๆ เป็นพิเศษ เขาจะไม่ยอมเชื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งง่าย ๆ เป็นอันขาด ถ้าหากว่ายังมีร่องรอยเหลืออยู่ที่ทำให้สงสัย และจะต้องค้นคว้าต่อไปให้ได้อีก ดังนั้นชอร์เดสมอนด์จึงเป็นบุคคลที่สมควรในการที่เราจะไว้วางใจในการที่จะให้ค้นคว้าเรื่องที่เรายังสงสัย และต้องค้นหารายละเอียดให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ท่านเมฆแดงครั้งหนึ่งได้บอกแก่สมาชิก ๒๐ คน ในการประชุมครั้งหนึ่งที่บ้านของดิฉันว่า ท่านกำลังเป็นห่วงชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งที่กำลังอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อ ยอร์คเชอร์ (Yorkshire) ซึ่งอยู่ในหมู่บ้านซึ่งท่านได้บอกให้เราทราบอย่างละเอียด ท่านกล่าวว่าผัวเมียคู่นี้ได้ใช้เวลาในการทำพิธีส่วนตัว เพื่อเป็นการระลึกถึงบุตรชายของตนผู้ซึ่งล่วงลับไปแล้วเป็นปกติเสมอ เด็กชายผู้นี้มีชื่อเรียกเล่น ๆ ว่าอย่างหนึ่ง และเขาได้เรียกพ่อของเขาด้วยชื่อเล่นอย่างหนึ่งเหมือนกัน ท่านเมฆแดงได้บอกชื่อทั้งสองนั้นโดยละเอียด ไม่มีใครผู้อยู่ร่วมวงใน วันนั้นได้ทราบถึงเรื่องราวส่วนตัวของสองสามีภรรยาชาวชนบทผู้นั้นเลย ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่ามารดาของเด็กชายผู้นี้กำลังมีโรคภายในอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถจะรักษาได้และควรจะรักษาได้ด้วย

ในตอนนี้ ท่านเมฆแดงได้กล่าวต่อไป “หญิงคนนั้นกำลังเขียนจดหมายมาถึงเดสมอนด์ จดหมายจะมาถึงเดสมอนด์ในเวลา ๒ วัน ในจดหมายนั้นจะบอกให้

เจ้าทราบถึงสิ่งที่เราได้บอกให้เจ้าทราบแล้ว และเขาจะขอให้เดสมอนด์ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเดสมอนด์ก็ยินดีให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี”

๒ วันต่อมา จดหมายนั้นก็มาถึง ชื่อของผู้เขียนก็ดี ตำบลบ้านของผู้เขียนก็ดี และชื่อที่เรียกกันในระหว่าง ๒ พ่อลูกก็ดี ก็เป็นไปตามที่ท่านเมฆแดงได้บรรยายไว้โดยละเอียดถูกต้องทุกประการ หญิงผู้เขียนจดหมายนั้นยังได้กล่าวถึงโรคภัยไข้เจ็บซึ่งตนกำลังได้รับอยู่นั้น เรื่องนี้จึงเป็นประจักษ์พยานที่น่าอัศจรรย์ใจและไม่มีข้อโต้แย้ง ซึ่งเดสมอนด์ผู้มีนิสัยชอบการสอบสวนอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ไม่สามารถจะคัดค้านแต่ประการใด และดังนั้นเขาเองก็ยินดีจะให้ความ ช่วยเหลือแก่ ผัวเมียคู่ นั้นที่มา ขอความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ จากปรากฏการณ์ของเรื่องนี้ทำให้ดิฉันเองคิดอยู่เสมอว่า เรื่องนี้เป็นตัวอย่างอันดีที่แสดงว่า บุคคลผู้ที่เราทั้งหลายคิดว่าตายไปแล้วนั้น ได้เฝ้าดูพวกเราที่กำลังมีชีวิตอยู่เสมอ พร้อมที่จะช่วยเหลือแนะนำพวกเรา ว่าทำอย่างไรดีจึงจะต่อสู้กับความ

ลำบากที่แวดล้อมเราอยู่ และเมื่อเหตุการณ์ถึงขั้นร้ายแรงถึงขนาดที่เราไม่สามารถจะแก้ไขด้วยตนเองได้แล้ว ท่านก็สามารถจะช่วยเหลือแนะนำเราด้วยว่า ควรจะไปขอความช่วยเหลือจากที่ใด (This (is) a remarkable instance of the so-called dead Watching over the living, instructing them how best to meet the troubles that beset them, and where to turn for help when the burden becomes too great)

เสียงอิสระ

มีปรากฏการณ์ประหลาดอีกเรื่องหนึ่งในทางวิญญาณ ชนิดที่ดิฉันจะขอเรียกว่า Independent Voice คือแปลตรง ๆ ตัวว่า "เสียงอิสระ" ดิฉันได้มีประสพการณ์นี้มาประมาณ ๓—๔ ครั้ง คำว่า "เสียงอิสระ" นั้นหมายถึงเสียงของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งเราสามารถจะได้ยินได้โดยไม่ต้องผ่านแตร และโดยไม่ต้องผ่านปากของ

คนทรงเลย เสียงนี้ดูเหมือนว่าจะเปล่งออกมาจากอากาศกลางแจ้งฉะนั้นเอง บางครั้งก็อยู่ไกลมากจากที่คนทรงนั่งอยู่ ที่แปลกประหลาดก็คือ ปรากฏการณ์ที่หาได้ยากนี้เกิดขึ้นแก่บุคคลคนเดียวกัน ผู้เข้ามาถามปัญหาดิฉันอยู่ถึง ๒ ครั้ง แต่ว่าต่างวาระกัน เรื่องนั้นมีดังต่อไปนี้

บุคคลผู้ที่กล่าวถึงนี้ เป็นชายผู้หนึ่งซึ่งมีนามว่า ซัมป์เตอร์ (Sumpter) ซึ่งได้มาหาดิฉันและขอให้ดิฉันเข้าทรงเป็นพิเศษเกี่ยวกับการแสดงอำนาจทางตาทิพย์ เรากำลังนั่งอยู่ด้วยกันในเวลากลางวันแสก ๆ นั่นเอง ดิฉันกำลังถ่ายทอดข่าวสารทางโลกทิพย์ให้เขาทราบ ก็พอดีมีเสียงดังเสียงหนึ่งขัดจังหวะขึ้นในทันทีทันใด เสียงนั้นดังมาจากเพดานไกลจากมุมห้องไปมากที่เดียว เราทุกคนพากันตกตลึง จึงพากันนั่งฟังอยู่ แต่ปรากฏว่าเสียงนั้นก็หายไปทันทีเช่นเดียวกับที่ปรากฏขึ้นมาทันทีเหมือนกัน แต่มิสเตอร์ซัมป์เตอร์ พูดว่า “นั่นเป็นเสียงของพี่ชายของผมเอง”

ต่อมาอีกเป็นเวลา ๑๕ นาที เราได้สนทนากันถึงสิ่งที่เราได้ยินขึ้น ดิฉันเองก็ไม่เคยมีประสพการณ์เกี่ยวกับเสียงอิสระที่สามารถจะเกิดขึ้นได้ในเวลากลางวันแสกๆ ในที่แจ้งเช่นนี้เลย ดังนั้นดิฉันจึงแนะนำมิสเตอร์ซัมป์เตอร์ให้นำภรรยาของเขามาด้วยเมื่อมาหาดิฉันในคราวหน้า ด้วยหวังว่าเสียงนี้ถ้าเกิดขึ้นอีกจะได้เป็นเครื่องยืนยันว่า หูของเขาไม่ได้ฝาดไปเอง

ดิฉันได้บอกเขาล่วงหน้าด้วยว่า ที่ทำเช่นนี้ก็อย่าเพิ่งหวังมากนักว่าจะมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำอีก แต่ว่าอย่างไรก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่เราควรจะลองดู เพื่อให้เห็นข้อเท็จจริงโดยแน่ชัด

๒—๓ วันต่อมา มิสเตอร์ซัมป์เตอร์ ได้นำภรรยาของเขามาด้วย และเหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นเหมือนครั้งที่แล้ว คล้ายๆ กับปาฏิหาริย์ ปรากฏว่าเสียงดังอันประหลาดนั้นดังมาจากมุมของห้องที่เดิม ฟังดูคล้ายๆ กับว่าเป็นบุคคลมีตัวตนกำลังพูดอยู่จริงๆ และเสียงนั้นเรา ๓ คนก็ได้ยินอย่างถนัดชัดเจนอย่างไม่มีข้อสงสัย เราได้พยายามเช่นนี้กันอีกต่อมาหลายครั้งหลายคราว

แต่ปรากฏว่าเสียงนั้นไม่ได้มีพูดซ้ำให้เราได้ยินอีกเลย เป็นอันว่าเสียงอิสระที่เราได้ยินในเวลากลางวันแสก ๆ และในที่กลางแจ้งนั้น จบลงแค่นั้นเอง

อันที่จริงถ้าเสียงนั้นจะปรากฏในห้องมืดที่เราใช้เข้าทรงวิญญาณ ก็รู้สึกว่าจะหาไม่ยากนัก เพราะดิฉันพอสามารถได้ยินบ้าง ตัวอย่างเช่นครั้งหนึ่งซึ่งดิฉันฟังดูเหมือนกับว่ามีเสียงดังมาจากสะเอวของดิฉันเอง และบ่อยครั้งทีเดียวเวลาที่ท่านเมฆแดงพูด ท่านก็ไม่ต้องการจะใช้เปล่งเสียงจากแตร แต่ได้พูดออกมาโดยตรงทีเดียว ดังนั้นเราจึงสามารถจะได้ยินเสียงท่านเมฆแดงดังออกมาไกลจากแตรที่มีอยู่นั้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่ท่านกำลังแนะนำโอปปาติกะผู้กำลังใช้แตรแต่ยังไม่ชำนาญ ซึ่งกำลังมาติดต่อกับโลกมนุษย์ใหม่ให้มีความชำนาญในการใช้แตรเพื่อจะติดต่อกับญาติพี่น้องในโลกมนุษย์ ในกรณีเช่นนี้ท่านก็มักจะพูดด้วยเสียงของตนเอง ห่างออกไปจากแตรนั้น

บทที่ ๑๓

สงคราม

ไม่มีพรหมลิขิต (Destiny)

ตามปกติท่านเมฆแดงไม่ใช่หมอดู ท่านไม่นิยมในการทำนายอนาคตนัก ครั้งหนึ่งในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๘ ท่านเมฆแดงได้พยากรณ์อนาคตครั้งหนึ่ง ซึ่งก็เป็นการพยากรณ์ที่ผิด คือท่านบอกว่าจะไม่มีสงครามโลกเกิดขึ้น แต่แล้วก็ปรากฏว่าสงครามโลกได้เกิดขึ้นจนได้ ในเรื่องนี้มีผู้ถามดิฉันบ่อย ๆ ว่า เหตุใดท่านเมฆแดงจึงทายผิดไปเช่นนั้น และดิฉันก็ได้ตอบให้เป็นที่เข้าใจและเป็นที่พอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย อันที่จริงคำตอบของปัญหาเรื่องนี้เราจะหาได้จากคำตอบของท่านเมฆแดงเอง ท่านได้สอนให้ทราบอยู่เสมอว่า ชะตาชีวิตที่ได้กำหนดชีวิต ของ มนุษย์ได้ อย่างแน่ นอนคือ พรหม ลิขิต หรือ

Destiny นั้นไม่มี คือหมายความว่าอนาคตของเขาจะเป็นอย่างไรนั้น ไม่ได้สุดแล้วแต่พระพรหมลิขิตมา (There is no such thing as destiny, that nothing in this life is pre-ordained) ดังนั้นจึงหมายความว่าในเรื่องเกี่ยวกับอนาคตนี้ คำทำนายอนาคตใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์นั้น เป็นเรื่องที่คาดคะเนเอาว่า น่าจะเป็นไปได้เช่นนั้นมากกว่าที่จะยืนยันไปได้อย่างแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์ (It therefore follows that any prophecy that is dependent on the actions of men for its fulfilment must be an expression of probability rather than certainty) เรื่องนี้ย่อมเป็นเช่นนั้นจริง เพราะว่าในโลกเรานี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวพันกับมนุษย์ และมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงสร้างสรรค์ให้เป็นไปอย่างใดก็ได้อยู่ทุกขณะและทุกวันที่ผ่านไป

คนเราทุกคนมีเสรีอย่างเต็มที่ในการที่จะตั้งใจอย่างไร และจะทำอย่างไรลงไป และความตั้งใจตลอดไปจนถึงการกระทำที่เกิดจากความตั้งใจของเขานั่นเอง

ก็จะกำหนดอนาคตของตัวของเขาเอง และของสังคม และในที่สุดก็กำหนดอนาคตของชาติทั้งหลายด้วยเหมือนกัน ดังนั้น จึงไม่มีมนุษย์ผู้ใดหรือเทพยดาผู้ใดกล้าวได้โดยเด็ดขาดว่า ในวันที่เท่านั้น เดือนเท่านั้น ปีเท่านั้น สิ่งนั้น ๆ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เพราะว่าอนาคตทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่ต้องขึ้นอยู่กับมนุษย์เท่านั้น และไม่มีใครรู้ล่วงหน้าว่ามนุษย์จะใช้เจตจำนงอันเป็นสิทธิเสรีของเขาไปในทางใด (Neither man nor spirit can say with certainty that on a given date certain things will come to pass, because the future is dependent on man and the exercising of his free will is always an unknown factor) เราอาจจะเห็นบุคคลบางคนเคยกระทำการเช่นนั้นในสถานะการณ์แวดล้อมอย่างนั้นซ้ำ ๆ กันมาแล้ว ๙๙ ครั้ง แต่เราก็ไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าในครั้งที่ ๑๐๐ เขาจะต้องกระทำเช่นนั้นอีกอย่างแน่นอน เพราะว่าบางทีอาจจะมีเหตุผล

อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือบางทีไม่มีเหตุผลอย่างใดเลยก็ได้ พอมาถึงครั้งที่ ๑๐๐ เข้า เขาอาจจะไม่แสดงกิริยาหรือตั้งใจเช่นนั้นเลยก็เป็นได้เหมือนกัน

ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ ท่านเมฆแดงจึงไม่ค่อยนิยมการเป็นหมอดูทำนายเหตุการณ์ในอนาคตนัก ท่านเคยอธิบายให้เราฟังว่า ท่านสามารถจะมองเห็นเหตุการณ์ในอนาคตโดยที่มีเหตุการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นหลาย ๆ อย่างด้วยกัน คล้าย ๆ เหมือนกับท่านกำลังมองดูภาพทิวทัศน์ของธรรมชาติที่อยู่รอบตัวฉะนั้น ท่านอุปมาเรื่องนี้เหมือนกับบุคคลผู้ที่นั่งอยู่บนยอดเขา ก็สามารถจะมองลงมาเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหุบเขาฉะนั้น ในหุบเขาเบื้องล่างนั้นมีถนนสายหนึ่งซึ่งคดไปเคี้ยวมา และนำไปสู่หมู่บ้านได้ แต่ในระหว่างทางที่จะนำไปสู่หมู่บ้านนั้นก็มีทางแยกออกไปจากถนนนั้นเป็นระยะ ๆ ซึ่งทางแยกนี้ตัวผู้เดินทางเองอาจจะยังไม่เห็นล่วงหน้าไปได้ แต่ท่านเมฆแดงสามารถจะเห็นได้อย่างถนัด เพราะว่าท่านมองดูจากที่สูง ดังนั้นท่านเมฆแดง จึงสามารถเห็นได้ว่าผู้

เดินทางผู้นั้นจะเดินตรงไปบนถนนสายใหญ่หรือไม่ ซึ่งถ้าหากเขาเดินทางไปตามถนนสายใหญ่โดยไม่แวะเวียนลงไป ก็เป็นอันว่าเขาจะถึงจุดหมายปลายทางคือหมู่บ้านได้ แต่ถ้าพอไปถึงตอนที่เป็นทางแยกซึ่งเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาออกไป เขาอาจจะถูกสิ่งยั่วยุซึ่งอยู่ที่ทางแยกนั้นทำให้เขาไม่เดินทางไปตามถนนสายใหญ่เสียก็ได้ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เขาก็อาจจะไปไม่ถึงจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไว้แต่เดิม เพราะต้องแวะเวียนหรือเสียเวลาไปในการเดินทางเลี้ยวไปเลี้ยวมา อยู่เป็นเวลานาน และในที่สุดก็อาจจะไปถึงจุดหมายปลายทางที่ต่างไปจากที่ตนตั้งใจไว้แต่เดิมก็เป็นได้

ดังนั้นการที่ผู้เดินทางคนหนึ่งคนใดจะตัดสินใจว่าเขาควรจะเดินทางตรงไปดีหรือว่าจะเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาดีเพื่อไปดูอะไรหรือชมอะไรเสียก่อนนั้น เป็นเรื่องของแต่ละบุคคลจริง ๆ ไม่ได้มีพลังที่มองไม่เห็นตัว (เช่นพวกโอปปาติกะเป็นต้น) มาบังคับเขาหรือมาทำให้เขาต้องดำเนินไปโดยผืนใจของเขาเองแต่อย่างใด นอกจากว่า

เขาจะยอมแพ้แก่เครื่องย้วยวนกิเลสอันเกิดแต่ความเกียจคร้าน ความโลภ ความกระหายอำนาจ และสิ่งอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่จะมายั่วยวนใจ ทำให้เขาต้องแวะเวียนเสียก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทางที่ตั้งใจไว้แต่เดิม การตัดสินใจดังกล่าวเป็นของแต่ละคน ไม่ใช่ของผู้อื่น และดังนั้นจึงไม่มีใครแม้แต่ตัวของบุคคลแต่ละคนเองที่จะรู้ล่วงหน้าว่า เหตุการณ์ในอนาคตของเขาจะเป็นเช่นใด ตัวเขาเองก็ไม่สามารถจะทราบได้แน่นอนว่า เมื่อถึงทางแยกแล้ว เขาจะเดินตรงไปหรือแวะเวียนลงเสียข้างทาง ดังนั้นผู้ทำนายอนาคตนั้นจะสามารถทำนายได้ ก็เพียงแต่อนุมานเอาจากอุปนิสัยของคน ๆ นั้นเท่าที่เห็นในอดีต และแล้วก็คาดคะเนเอาจากประมวลความจริงที่ได้รับมาเท่านั้นเอง การที่จะกล่าวลงไปแน่นอนให้ได้ผลทุกคราวนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุผลดังกล่าวไว้แล้ว

ด้วยเหตุนี้เองท่านเมฆแดงจึงได้พยากรณ์เรื่องสงครามไว้ในเดือนตุลาคม ปี ๑๙๓๘ อันที่จริงท่านก็เห็นภาพของมนุษย์ว่ากำลังจะเดินไปทิศใด ท่านเห็นทั้ง

สิ่งยั่วยวนอารมณ์และอันตรายอันจะมาสู่มนุษย์ แต่ท่านก็ยังมีความเชื่ออยู่ว่า มนุษย์คงจะไม่ยอมแพ้แก่อำนาจกิเลส และคงจะไม่ก่อสงครามให้เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจก็เป็นเรื่องของมนุษย์แต่ลำพัง และก็น่าเสียใจที่ว่าเขาเลือกตัดสินใจไปในทางผิด ๆ เสียด้วย ผลที่เกิดขึ้นก็ปรากฏว่า ๑๑ เดือนต่อมา ยุโรปก็ลุกเป็นไฟขึ้นทุกหนทุกแห่ง ซึ่งเป็นไฟที่เกิดจากการตัดสินใจของมนุษย์เอง และในที่สุดไฟสงครามนี้ก็ลุกลามแผ่ขยายไปทั่วโลก หลังจากสงครามได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านเมฆแดงได้กล่าวกับเราว่า อันที่จริงไม่น่าจะมีสงครามเลย ถ้าหากว่าพวกเราแต่ละคนรู้จักรับผิดชอบในภาระของเราแต่ละคนบ้าง สงครามเกิดขึ้นเพราะว่าคนเราแต่ละคนไม่สามารถจะทนอำนาจของกิเลสได้ และยอมปล่อยตัวให้เป็นไปตามอำนาจของความกลัว แทนที่จะระลึกถึงความดีหรือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแฝงอยู่ในตัวของตัวเอง เรากล่าวว่า จะไม่เกิด สงครามก็เพราะว่า มันไม่น่าจะเกิดจริง ๆ และถ้าหากว่าเราจะพยากรณ์ไปในด้านอื่น ก็

หมายความว่า เรามองเหตุการณ์ไปในด้านร้ายเกินไป จนไม่มีความหวังเหลืออยู่เสียเลย มีหลักความจริงอยู่ว่า "จิตใจเป็นผู้หล่อหลอมให้วัตถุเกิดขึ้นมา ไม่ใช่วัตถุเป็นผู้หล่อหลอมให้จิตใจเกิดขึ้นมา คนทุกคนจะต้องทำความพยายามเพื่อความหลุดพ้นของตัวเอง เราเป็นแต่เพียงผู้ชี้ทางให้แก่เจ้าทั้งหลาย และจะต้องทำการระมัดระวังตัว คุมสติเฝ้าประตูใจของเจ้าไว้ให้ดี"

(Mind moulds matter—matter does not mould the mind. man alone must work out his own salvation. I can but show the way and bid you keep ever watchful at the door of your mind)

ต่อมาแม้ว่าสงครามจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นก็ตาม การงานของดิฉันในเรื่องการทรงวิญญาณก็ไม่ได้ลดน้อยลงไป ในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ดิฉันได้สมรสกับ ชาร์ล ทิลสัน เชาว์นี่ (Charles Tilson Chowne) ต่อมาไม่ช้าบ้านของเราก็ถูกลูกระเบิด และเราได้ย้ายไปอยู่ที่อ็อกสฟอร์ด ซึ่งเป็นที่ที่ดิฉันได้ทำการเข้าทรงต่อมาทั้งต่อหน้าประชา-

ชนเป็นการสาธารณะและเป็นการส่วนตัวด้วย เราได้กลับไปกรุงลอนดอนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ ๑๒ เดือนล่วงไปแล้ว ในตอนนี้งานของดิฉันได้เพิ่มขึ้นมากทุกที เพราะมีผู้ที่ได้เสียบุตรหลานและญาติพี่น้องจากภัยสงครามมากขึ้น ได้มาหาดิฉันเพื่อติดต่อกับผู้ที่เป็นที่รักของตนผู้ล่วงลับไปแล้ว

โอปปาติกะผู้ประสบภัยจากสงคราม

ในบรรดาบุคคลเหล่านี้ได้มีชาย ๔ คนซึ่งได้ถึงแก่กรรมในขณะปฏิบัติหน้าที่ ชาย ๔ คนนั้นได้แก่ เดวิด ไวท์ (David White) และอาเธอร์ ฮีธ (Arther Heath) แห่งราชนาวี ต่อมาก็เป็น บิล คาสเทลโล (Bill Castello) และ คลิฟ วิลสัน (Clive Wilson) แห่งกองทัพอากาศ เด็กหนุ่ม ๔ คนนี้หลังจากที่ได้พิสูจน์ต่อญาติพี่น้องของตนว่า ตนยังมีชีวิตอยู่หลังจากตายแล้วนั้น ก็มีความตั้งใจมุ่งมั่นว่าจะช่วยเหลือผู้อื่นให้ได้รับความสำเร็จแบบเดียวกันอีก จากการที่เด็กหนุ่มทั้ง ๔ นี้มี

ความมุ่งมั่นดังกล่าวมา เราจึงได้เข้าทรงกันเป็นการส่วนตัว เพื่อหาทางให้โอปปาติกะมาพูดโดยใช้เสียงของตนเองต่อไป สมาชิกใหม่ของเราในตอนนี้ก็ได้แก่ บิดามารดาของเด็กหนุ่มทั้ง ๔ ตลอดจนถึงเพื่อนและญาติของเด็กหนุ่มทั้ง ๔ คน ผู้ล่วงลับไปแล้วด้วย ท่านทั้งหมดนี้ได้มาทำการพิสูจน์หลักฐานว่าตนยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม แม้ว่าจะได้ถึงแก่กรรมไปแล้วก็ตาม การเข้าทรงวิญญาณดังกล่าวแล้วนั้น เราไม่ได้เก็บค่าธรรมเนียมแต่อย่างใดสำหรับผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมด้วยเลย

ในบรรดาแขกผู้มีเกียรติผู้มาร่วมกับเราในการเข้าประชุมระยะนี้ ก็ได้แก่จอมพลอากาศ ลอร์ด ดาวดิ้ง (Air Chief Marshal Lord Dowding) ผู้เป็นหัวหน้ากองบินขับไล่ (Head of the Fighter Command) ครั้งแรก ท่านได้เข้ามาร่วมประชุมกับเราในเดือนตุลาคม ปี ๑๙๔๓ โดยคำเชื้อเชิญของวิญญาณของผู้จากไปทั้ง ๔ ที่ดิฉันได้กล่าวนามมาแล้วข้างต้นนั้น การทรงวิญญาณเริ่มขึ้นโดย

แตรได้เคาะออกเป็นสัญญาณระหัสมอส (Morse code) เป็นตัวอักษร v (วี) บนพื้น ครั้นแล้วก็มีเสียงเด็กผู้หญิงกล่าวออกมาอย่างร่าเริงผ่านทางแตรนั้นออกมาว่า "ขอให้สุภาพสตรีก่อนเถอะค่ะ" ทั้งนี้พวกเราที่เข้าทรงวิญญาณอยู่ก็พอจะเดาได้ว่า วิญญาณของผู้ล่วงลับไปแล้วพากันแย่งอยากจะติดต่อกับญาติพี่น้องของตนผู้ยังเป็นมนุษย์อยู่ เสียงเด็กหญิงผู้นั้นพูดอยู่ไม่นานก็ได้ยินเสียงคลิฟ วิลสัน นักบินของกองทัพอากาศผู้ล่วงลับไปแล้วพูดสนทนากับบิดามารดาของเขาอย่างร่าเริง หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คลิฟ ก็กล่าวว่า "ช่วยกรุณาแนะนำตัวผมให้ผู้บังคับบัญชาการรู้จักด้วยซีครับ"

เมื่อมีการแนะนำตัวกันแล้ว คลิฟ ได้กล่าวว่า "ผมกำลังบินลาดตระเวนอยู่ ก็พอดี โดนเข้าถนัดใจเรือบินตกไปในทะเล และต่อมาร่างของผมก็ถูกซัดขึ้นมาบนชายหาด แต่ว่าท่านก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือครับว่าผมก็ยังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิมนั่นเอง"

"ฉันเข้าใจว่าเธอมีฉายาที่แปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่งในกองทัพอากาศ" ท่านจอมพลดาวดิ้งกล่าวกับเขา "ลองบอกฉันหน่อยซิว่าเขาเรียกเธอว่าอะไร"

"บิคพีท (Big Feet) แปลว่าเจ้าตีนโตครับ" ปรากฏว่ามีเสียงตอบมาอย่างไม่ได้รั้งรอ "ท่านอาจจะลองสอบสวนดูกับบรรดาเพื่อนผมดูก็ได้ อ้อท่านผู้บัญชาการครับ กระผมและพวกเพื่อน ๆ กระผมต้องการจะขอบคุณในการที่ท่านผู้บัญชาการได้ส่งข่าวไปให้ญาติและบิดามารดาของพวกกระผมทราบ ซึ่งทำให้พวกเหล่านั้นโล่งใจไปกันเป็นอันมาก"

"ไม่เป็นไรหรอก ฉันยินดีจะช่วยเท่าที่จะทำได้" ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศดาวดิ้งตอบ

ในระยะนี้ก็มีเสียงคัดค้านอย่างอารมณ์ดีสอดแทรกขึ้นมาจากแตรนั้น ซึ่งแสดงว่ามีวิญญาณอื่นที่มีความกระหายจะติดต่อกับญาติพี่น้องของตนด้วยเหมือนกัน ต่อมาจึงเป็นวาระของ เดวิด ไวท์ ซึ่งเป็นนักบินแห่งราชนาวี ได้มีโอกาสพูด เดวิด ไวท์ แห่งราชนาวีได้ถึง

แก่กรรมเมื่ออายุ ๒๒ ปี ในตอนนั้น เรือใต้น้ำ โอลิมปัส (Olympus) ได้ประสบอุบัทวเหตุที่มอลต้า ครั้งแรก เขาได้พูดกับมารดาของเขาโดยเขาสั่งไปถึงสมาชิกอื่นของครอบครัว และเขาได้กล่าวว่า "คุณพ่อก็อยู่กับผมด้วยครับ" ทั้งนี้เขาหมายถึงบิดาซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปหลังจากที่เขาได้ถึงแก่กรรมไปได้เมื่อสองสามเดือน

"แหม ที่ผมได้พูดนี่ รู้สึกดีใจจริงๆ" เดวิดกล่าวด้วยความตื่นเต้นตามประสาคนหนุ่ม พร้อมกับถามทุกคนที่อยู่ในห้องนั้นว่า "ท่านทั้งหลายได้ยินผมพูดไหมครับ?"

"ได้ยินจ้ะ" ทุกๆ คนที่นั่งตอบประสานเสียงออกมาพร้อมกัน

"แหม วิเศษจริง กระผมทราบว่าท่านผู้บัญชาการทหารอากาศก็มาอยู่ที่นี่ด้วยใช่ไหมครับ? และนอกจากนั้นก็ยังมีใครอีกคนหนึ่งซึ่งสามารถจะเป็นประโยชน์ต่อเราไม่ใช่น้อยเหมือนกัน คือคุณแฮนเนน สว็อฟเฟอร์

นั่นเอง อ้อ คุณแฮนเนนสว็อฟเฟอร์ ผมได้พบกับเพื่อนของคุณที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์เมื่อไม่นานนัก"

ในตอนนี้ท่านเมฆแดงได้กล่าวสอดแทรกออกมาว่า "มิสเตอร์ เอ. บี. อ๊อสติน (A. B. Austin) นั่นเอง เขาถึงแก่กรรมในอิตาลี"

"เขาเป็นเพื่อนของผมด้วยเหมือนกันนะ" ท่านผู้บัญชาการทหารอากาศดาวดึงกล่าวขึ้น "เขาเป็นผู้สื่อข่าวสงครามและอยู่ในคณะของผม เขาเคยเป็นนายทหารที่ดีมากทีเดียว"

ตอนนี้ท่านเมฆแดงได้กล่าวแก้คำพูดของท่านผู้บัญชาการทหารยากาศอย่างอารมณ์ดีว่า "ไม่ใช่เคยเป็นหรอก เดี๋ยวนี้เขาก็ยังเป็นทหารที่ดีมากอยู่เช่นเดิมด้วยเดี๋ยว รอก่อน มีใครอีกคนหนึ่งกำลังจะมาแล้ว"

ทันใดนั้นก็มีเสียงกล่าวขึ้นว่า "ผมชื่อ เจนกินส์ (Jenkins) ครับ คุณพ่ออยู่นั่นหรือเปล่า?"

"อยู่ พ่ออยู่ที่นี่"

"พ่อ จงเลิกวิตกกังวลกับผมเสียทีเถิดครับ อย่าไปรบกวนกองทัพอากาศเกี่ยวกับรายการปลีกย่อยเลย ทางกองทัพก็ได้บอกคุณพ่อแล้วเท่าที่เขาสามารถจะบอกได้ ไม่ใช่ความผิดของใครหรอกครับในการที่เรือบินลำเก่าของเราเกิดอุบัทวเหตุแตกกลางอากาศเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อย ในเมื่อเราจำเป็นจะต้องใช้เครื่องบินที่เรามีอยู่ทุกเครื่องแล้ว บางครั้งก็จำเป็นต้องมีอุบัติเหตุเช่นนี้เกิดขึ้น เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้จริงๆ"

"พ่อยังเก็บเศษเครื่องบินที่แตกกลางอากาศไว้เลย"

"ครับผมรู้แล้ว ชิ้นที่คุณพ่อเก็บไว้เป็นที่อยู่ทางข้างหางนั่นยังไงล่ะ อ้อ คุณพ่อครับ กรุณาบอกคุณแม่ด้วยนะครับว่า ผมยังไม่ได้ตายเลย บอกคุณแม่ด้วยว่าที่นี่มีพวกเราเยอะแยะหลายพันคนทีเดียว และเราทุกคนก็ยังเป็นลูกของคุณแม่ของตนอยู่ตามเดิม ผมมีความสบายดีเสมอ ขออย่าให้คุณแม่มีความเศร้าโศกเพราะผมก็แล้วกัน"

ต่อมาก็มีเสียงสอดแทรกขึ้นมาอีกว่า "นี่คืออาเธอร์ฮีธ แห่งราชนาวี ผมเสียชีวิตในเรือพิฆาตที่เกาะครีส (Creete) แต่บัดนี้ผมสบายดี ผมได้ไปหาน้องชายที่ปาเลสไตน์ และพบน้องชายของผมแล้ว"

"และน้องชายของลูกเชื่อเรื่องตายไปแล้วไม่สูญหรือเปล่า" มารดาของอาเธอร์ฮีธ ได้ถามขึ้น

"ยังครับ ตอนนี้เขายังไม่เชื่อหรอก แต่ว่าต่อไปภายหน้าเขาก็ต้องรู้ความจริง เขาคิดว่าผมตายแล้ว อันที่จริงการที่ผมได้ตายจากโลกมนุษย์ ก็ดูไม่เห็นว่าจะแปลกประหลาดอะไร เพราะการที่ผมได้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็เหมือนกับผมมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์เหมือนกัน"

"เจ้าก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยนะ" มารดาของเขากล่าวขึ้น "รู้สึกว่าเจ้าก็ยังเหมือนเดิมนั่นเอง แม่เคยเห็นเจ้าสวมเครื่องแบบรู้สึกว่าเจ้ากระทัดรัดดีเหลือเกิน"

"เอ แล้วเดี๋ยวนี้ผมก็ยังสวมเครื่องแบบและก็ยังมีท่าทางดีเหมือนเดิมนะครับ" เป็นเสียงกล่าวแก้จากอาเธอร์ ฮีธ ผู้ล่วงลับไปแล้ว

ในตอนนี้ท่านเมฆแดงได้กล่าวสอดแทรกเข้ามาเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ร่วมเข้าประชุมให้ส่งพลังจิตมาช่วยผู้ที่จะมาพูดคนต่อไปโดยผ่านแตร เพราะคนผู้นี้เพิ่งจะมาพูดเป็นครั้งแรก ยังไม่ชำนาญนัก ดังนั้นจึงเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วก็มีเสียงผ่านแตรออกมาว่า "นี่คือ ดิค สตีเวนส์ (Dick Stevens) ผมอยากจะพูดกับภรรยาของผม"

ผู้ที่กล่าวนั้นคือ เรืออากาศโทดิค สตีเวนส์นั่นเอง ก่อนหน้าการเข้าทรง มิสซิส ดิค สตีเวนส์ ได้มาหาดิฉันเป็นส่วนตัว เพื่อขอให้เข้าทรงวิญญาณเกี่ยวกับอำนาจทางทิพยจักษุ สามีผู้ล่วงลับไปแล้วของเธอก่อนนี้ได้มาหา ดิฉันและ พิสูจน์ตัว เองโดยอ้าง ถึงเหตุการณ์ เล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตประจำวันของเขา และบอกข่าวอย่างหนึ่งซึ่งทำให้เธอประหลาดใจมาก โดยกล่าวว่าในเวลาไม่ช้า มิสซิส สตีเวนส์ ผู้เป็นภรรยานั้น จะต้องไปที่พระราชวังบัคกิ้งแฮม โดยเขาได้กล่าวว่า "ไปเอาเหรียญให้ฉันสักอันหนึ่ง" ซึ่งปรากฏว่าเขาก็ได้พูดถูก เพราะ

ปรากฏว่า ๒—๓ วันต่อมา มิสซิส สตีเวนส์ ผู้เป็นภรรยาก็ได้รับเชิญจากทางการให้ไปที่พระราชวังบัคกิ้งแฮม ให้ไปรับเหรียญ บี.เอฟ.โอ. (B.F.O.) ซึ่งสามีของเธอได้รับพระราชทานก่อนหน้าที่เครื่องบินของเขาจะตกและถึงแก่กรรมไม่นาน ตัวเธอเองไม่ได้รู้เรื่องเกี่ยวกับเรื่องรับเหรียญนี้เลย ก่อนที่จะได้รับการบอกเล่าโดยผ่านการเข้าทรงของดิฉัน เรื่องนี้เองทำให้ดิฉันมีความปลาบปลื้มใจอย่างบอกไม่ถูก ในเมื่อวันหนึ่งมิสซิส สตีเวนส์ ได้กล่าวแก่เพื่อนผู้หนึ่งว่า “ดิฉันเองน่ากลัวจะต้องเป็นบ้าไปแล้วอย่างแน่นอน ถ้าไม่ได้การทรงวิญญาณช่วยเอาไว้ ในตอนนั้นดิฉันรู้สึกหมดหวังในชีวิต รู้สึกว่าตัวเองไม่มีความหมายอะไรเลย หลังจากที่ดิฉันไปหาคุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์แล้ว ดิฉันรู้สึกสบายใจขึ้นมากทีเดียว”

ในตอนนี้สามีของเธอคือดิค กำลังพูดด้วยเสียงของเขาเองทางแตรเป็นครั้งแรก ดิคได้กล่าวด้วยความห่วงใยบุตรสาวของเขา คือ ฟรานซิส (Frances) ผู้ซึ่ง

เมื่อตอนที่อายุได้ ๒ ขวบนั้น ได้รับอันตรายจากการโจมตีทางอากาศ ภรรยาของเขาได้กล่าวถึงลูกชายของเขาคือ จอห์น (John) ซึ่งจอห์นกับฟรานซิสนั้นเป็นลูกแฝดกัน สตีเวนส์ได้หัวเราะและได้บอกว่า "ไอ้เจ้าคนที่เอาดินสอเขียนกำแพงเรื่อยใช่ไหม? เธออย่าตามใจมันนักซี"

"มันก็เป็นเรื่องชั่วคราวเท่านั้นเองแหละค่ะ" ภรรยาของเขาตอบ "ไม่ช้าพอโตขึ้นแกก็เลิกไปเอง"

"ก็น่ากลัวจะจริง นี่แหละเป็นเรื่องที่น่าประหลาดอัศจรรย์ไม่ใช่น้อยทีเดียวละ ที่เราสามารถมาพูดกันได้เช่นนี้ ฉันอยากจะพูดกับท่านผู้บัญชาการทหารอากาศสักหน่อยหนึ่ง ท่านยังจำผมได้ไหมครับท่านผู้บัญชาการ?"

"จำได้ซี ฉันยังจำเธอได้แน่" ท่านผู้บัญชาการดาวดิ้งตอบ และต่อจากนั้นสองคนก็สนทนากันในเรื่องการงานอยู่ระยะหนึ่ง ก่อนที่จะมีเสียงใหม่พูดผ่านแตรมาอีกครั้งหนึ่ง

"นี่คือ ลินด์เซ่ (Lindsay) พูด" เสียงใหม่ที่มานั้นกล่าวแนะนำตัวเอง แล้วแตรนั้นก็เคลื่อนไปที่นายทหารอากาศ ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในที่แห่งหนึ่งในวงของเราวันนั้น "เป็นไงเพื่อน นานมาแล้วนะที่เราได้อ่านหนังสือมาด้วยกัน แกยังจำได้ไหมในตอนที่เราตื่นแต่เช้าตรู่ แล้วก็สนทนากันถึงเรื่องปรัชญาของนิชเช่ (Nietzsche) และโชเปนเฮาเวอร์ (Schopenhauer) คิดแล้วมันดูเป็นเรื่องไม่เป็นแก่นสารเลย นี่แหละคือปรัชญาที่แท้จริงที่กันกำลังได้ผลอยู่ คือความจริงที่ว่า คนเราตายไปแล้ว ยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม ความตายไม่ใช่ที่สุดของชีวิตเลย ความตายทำให้เราเป็นคนขึ้นมาได้อีก"

แล้วแตรนั้นก็หันไปที่ ลอร์ดดาวดิ้ง และมีเสียงพูดขึ้นอีกว่า "ท่านครับ ผมเคยเป็นคนโง่บัดซบคนหนึ่งที่เคยเข้าใจว่า หลังจากตายแล้วก็สูญสิ้นกันหมด ตอนนั้นท่านจะเรียกผมว่าเป็นคอมมูนิสต์ เป็นสาวกของคาร์ลมากซ์ก็ได้ ต่อเมื่อเครื่องบินของผมตกทะเลไปแล้วนั่นซี ผมจึงได้รู้ว่าผมโง่ไปถนัดใจ" เสียงนั้นหยุดโดยฉับพลัน

แล้วจากนั้นมา ก็มีเสียง ท่านเมฆแดงกล่าว อ้างถ้อยคำในพระคัมภีร์ว่า “บุคคลที่ยอมเสียสละชีวิตเพื่อเพื่อนของเขานั้น ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความรักอย่างสูงสุด” (Greater love hath no man than this that a man lay down his life for his friends)

ผู้ที่มาติดต่อเป็นคนที่สี่ คือเรืออากาศโท บิล คาสเทลโล (Bill Castello) เมื่อมีชีวิตอยู่ เขาเป็นนักแข่งรถจักรยานที่มีชื่อเสียงมาก ในระหว่างสงครามเขาได้ไปโจมตีทิ้งระเบิดเยอรมันที่ฝรั่งเศส ลิบยา อัลบาเนีย อีรัคตลอดจนถึงกรีกด้วย ซึ่งตอนนั้นเยอรมันยึดครองอยู่ เขาได้ปฏิบัติการบินเช่นนี้เป็นเวลาถึงกว่า ๕๐ ครั้ง และได้รับชื่อเสียงว่าเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญในหน้าที่มาก ต่อมาครั้งสุดท้ายหลังจากการโจมตีทางอากาศที่แฮมเบริก์ในเยอรมันแล้ว ก็ปรากฏว่าเขาได้หายสาปสูญไป ผู้ปกครองของเขาจึงได้มาขอทราบข่าวคราวที่สถานีการบิน ณ ที่นั้นท่านทั้งสองก็ได้รับซองจดหมายซึ่งมีเขียนไว้ที่มุมซองว่า “กรุณาส่งจดหมายนี้ให้แก่บิดามารดาของผม

ด้วย ถ้าหากผมไม่กลับมา” ในจดหมายนั้นเป็นจดหมายเขียนลา มีเนื้อความน่าจับใจมาก ท้ายที่สุดนั้นก็มีประโยคหนึ่งซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของ บิล คาสเทลโล กล่าวว่า “ขอให้ธงคาสเทลโล จงโบกสบัดอยู่ตลอดไป”

ต่อมาไม่นานหลังจากที่เครื่องบินของเขาได้ถูกยิงตกลงแล้ว มิสซิส คาสเทลโล (มารดาของเขา) ผู้ซึ่งโดยปกติเป็นผู้ที่มีนัยตาเป็นสีอ่อยู่โดยธรรมชาติแล้ว ก็ได้เห็นเขาเดินเข้ามาในห้องของเธอที่บ้าน และนั่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้ามกับเธอ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกของเธอที่ได้มีประสพการณ์ทางวิญญาณเช่นนี้ และย่อมเป็นธรรมดาอยู่เองที่เธอรู้สึกมีความประทับใจมาก เธอรู้ดีว่าสามีของเธอไม่ใคร่จะสนใจในเรื่องนี้ เพราะเขาคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ดังนั้นเธอจึงได้ไปหาเพื่อนผู้หนึ่งซึ่งในตอนนั้นแม้ว่า เธอจะไม่รู้จักดี แต่ก็เป็นผู้ที่มีความสนใจในเรื่องวิญญาณศาสตร์อยู่เป็นเวลานาน เมื่อเพื่อนผู้นั้นทราบเรื่องดีแล้ว เธอจึงพามาหาดิฉัน

บิล คาสเทลโล มีความต้องการอย่างแน่วแน่ที่จะติดต่อกับบิดามารดาของเขาให้ได้ เพราะในขณะที่

เพื่อนของมารดาของเขาเข้ามาในห้องของดิฉันนั้น ก็ปรากฏว่าเขาได้ติดตามเธอเข้ามาด้วย ดิฉันได้บรรยายลักษณะของเขาให้เธอฟังอย่างละเอียดและกล่าวว่า "เขาได้บอกว่ามารดาของเขามาหาคุณ เพราะว่า มารดาของเขาเห็นเขานั่งอยู่ตรงข้ามกับเธอในบ้านของเธอ"

ก่อนที่จะจากไปในวันนั้น เพื่อนของมิสซิสคาส-เทลโล ได้นัดหมายให้ดิฉันทราบว่า มิสซิสคาสเทลโลเองจะมาหาเขาในสัปดาห์ต่อไป แต่เมื่อถึงวันกำหนดนัดปรากฏว่ามิสซิสคาสเทลโลไม่ได้มา แต่มีพันเอกคาส-เทลโลผู้เป็นสามีมาแทน จากท่าทางของนายพันเอกทำให้ดิฉัน พอจะอนุมานได้ว่าเขาไม่ใคร่จะเต็มใจมาแทนนัก เขาได้บอกว่าเขาตกลงมา เพราะว่าภรรยาของเขาให้มาเนื่อง จากว่าเธอจำเป็นจะต้องเข้าโรงพยาบาลโดยด่วนเพื่อทำการผ่าตัดเป็นการฉุกเฉิน พันเอกคาสเทลโลได้นำเอาปากกาซึ่งบุตรชายของเขาได้เขียนจดหมายครั้งสุดท้ายมาให้แก่ดิฉัน ซึ่งดิฉันเชื่อว่าเขาคงจะกำลังท้าดิฉันอยู่ในใจว่า ในครั้งนี้ดิฉันคงจะต้องหมดท่าอย่างแน่นอน

ดิฉันไม่ได้เอาใจใส่ต่อความรู้สึกของพันเอกคาส-เทลโลนัก แต่ได้รับปากกานั้นมา และในทันใดนั้นก็ปรากฏว่า มีความสั่นสะเทือน อย่างรุนแรง ปรากฏออกมาจากปากกานั้น ดิฉันจึงบอกพันเอกคาสเทลโลว่า "ท่านมี สมุดบันทึก รายวัน ของ บุตร ชาย ของ ท่านไว้ใน ความครอบครองมิใช่หรือ? ในระหว่างหน้าของสมุดบันทึกนั้น ในหน้าหนึ่งมีดอกไม้ดอกหนึ่งถูกกดทับอยู่ ถ้าคุณตรวจดูรายการในสมุดบันทึกตอนที่มีดอกไว้ถูกกดทับอยู่นั้น คุณจะพบว่า มีข้อความบ่งถึง วันที่บุตรชายของคุณถูกส่งไปที่ประเทศกรีซ บุตรชายของคุณกล่าวว่า ดอกไม้ดอกนี้หญิงชราคนหนึ่งให้เขาในวันหนึ่ง ตอนที่เขาไปชมสวนของเธอที่อโครโปลิส (Acropolis)

"บุตรชายของคุณเป็นช่างเครื่องยนต์สมัครเล่นที่เก่งมาก เมื่อตอนที่เกิดสงครามขึ้นนั้น เขากำลังทำงานเกี่ยวกับการสร้างรถสปอร์ตคันหนึ่ง ซึ่งเขาออกแบบสร้างขึ้นเองจากส่วนต่างๆ ซึ่งเขาได้ซื้อชิ้นส่วนมาจากแหล่งต่างๆ กัน เขาได้กล่าวว่า ถ้าไม่มีแบบพิมพ์เขียว

เป็นแนวทางละก็ เขาจะประกอบส่วนต่างๆ ให้สำเร็จได้ยากเต็มที่ ดังนั้นเขาขอให้ท่านไปหาสมุดพกปกสีแดงซึ่งเขาได้ จดแผนการที่จะมาประกอบรถนั้นไว้โดยละเอียดทีเดียว”

แม้จะไม่เชื่อนัก พันเอกคาสเทลโล ก็รู้สึกว่ามีความสนใจขึ้น เขายอมรับความจริงเกี่ยวกับบันทึกรายวันของบุตรชายของเขา และรับรองว่ามีดอกไม้ดอกหนึ่งถูกกดทับอยู่ในหน้าหนังสือนั้น แต่เขายังไม่สามารถจะบอกได้โดยฉับพลันทันทีว่า ข้อความในหนังสือนั้นมีเรื่องราว ที่เกี่ยวกับบุตรชายของเขาถูกส่งไปที่ประเทศกรีซหรือไม่ แต่ต่อมาก็ปรากฏว่าเรื่องนี้เป็นความจริง ในเมื่อ ท่าน พันเอกได้ กลับไปดูเมื่อ กลับไป ยัง บ้าน แล้ว สำหรับการสร้างรถยนต์นั้นท่านพันเอกรู้ดี แต่ท่านก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสมุดพกปกสีแดงเลย และหลังจากที่ได้ทำการค้นคว้าต่อมาเป็นเวลา ๒—๓ สัปดาห์ก็ยังไม่สามารถจะหาสมุดพกปกสีแดงนั้นพบ แต่ในตอนท้ายสมุดพกปกสีแดงนี้เอง ก็ทำให้ท่านพันเอกเชื่อแน่เรื่องการตายไป

แล้วไม่สูญ และทำให้ท่านเชื่อได้ว่า ความเชื่อนี้ไม่ใช่เป็นความเชื่ออันอ่อนแอหรือเป็นมโนภาพของผู้หญิงเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะว่าหลายเดือนต่อมา หลังจากที่ท่านได้มาหาดิฉันแล้วก็ปรากฏว่า ท่านได้ไปพบหนังสือเล่มนั้นเข้าโดยบังเอิญในลิ้นชักซึ่งไม่ใคร่จะได้ใช้กันนัก ในหนังสือเล่มนั้นมีแผนการ และรายละเอียดทุกประการสำหรับการประกอบส่วนต่างๆ เข้าเป็นรถยนต์ สมจริงดังที่บุตรชายของเขาผู้ล่วงลับไปแล้วได้บรรยายไว้ทุกประการ

นับตั้งแต่นั้นมา ทั้งพันเอกผู้นั้นและภรรยาของเขาก็ปรากฏ ว่าเป็นแขกประจำของวงการเข้าทรงของเรา และปรากฏว่าท่านทั้งสองได้สนทนากับบุตรชายของท่านอย่างมีความผาสุกเป็นที่ยิ่ง และบิลผู้ล่วงลับไปแล้วก็รู้สึกว่า มีความดีใจ เป็นอันมาก ที่พิสูจน์ให้บิดามารดาของเขาเห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่เช่นเดิม เขาได้พยายามหาหลักฐานต่างๆ นานามาพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่า ครั้งหนึ่งเขาได้บอกบิดาของเขาว่า ในตอนเช้าวันนั้นบิดาของเขาได้หยิบเอาเครื่องมือสองชิ้นออกมาจากลิ้นชัก และเครื่อง

มือชิ้นหนึ่งที่เขาหยิบออกมานั้น ก็ยังอยู่ในกระเป๋าของบิดาของเขา ต่อมาเมื่อเสร็จจากการเข้าทรงแล้วท่านพันเอกคาสเทลโล ได้ล้วงกระเป๋าและหยิบเอาเครื่องมือที่บุตรชายของเขากล่าวนั้นมาให้เราทุกคนดูเป็นประจักษ์พยาน แสดงว่าบุตรชายของเขาได้พูดความจริงทุกประการ

มีลักษณะประจำตัวของบิลคาสเทลโล อย่างหนึ่งคือหลังจากที่สนทนากับบิดามารดาของเขาแล้ว เขาจะพูดก่อนที่จะลาไปเสมอว่า "ขอให้ธงคาสเทลโลจงโบกสบัดตลอดไป"

เป็นอันว่าพันเอกคาสเทลโลได้เปลี่ยนใจจากที่ไม่ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาดในเรื่องการทรงวิญญาณนั้น มาเป็นเชื่ออย่างแน่นแฟ้นในเรื่องนี้ ท่านได้เขียนความจริงใจของท่านไว้ ดังต่อไปนี้ว่า "บุตรชายของข้าพเจ้าได้แสดง หลักฐาน นานาประการ ซึ่งทำให้ ข้าพเจ้า ต้องเปลี่ยนความเชื่อถือของข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง อันที่จริงข้าพเจ้าได้เคยเดินทางไปอาศัยอยู่ในส่วนต่างๆ ของโลก

และได้คบหาสมาคมกับคนทุกๆ ศาสนา ตลอดจนถึงผู้ที่นับถือพระเจ้าแบบคนป่าเถื่อนนั้นด้วย แต่แล้วก็ปรากฏว่าบุคคลเหล่านั้นไม่สามารถ จะแนะนำทางถูกต้องให้แก่ข้าพเจ้าได้เลย นอกจากบิลลูกชายของข้าพเจ้าเท่านั้นเป็นอันว่าในขณะที่บิลยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้นั้น ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของเขา แต่บัดนี้เมื่อเขาล่วงลับไปแล้ว เขากลับมาเป็นผู้นำของข้าพเจ้า"

ในการทรงวิญญาณโดยที่โอปปาติกะใช้เสียงพูดโดยตรงนี้ มีกฎของท่านเมฆแดงอยู่อย่างหนึ่งว่า ผู้มาติดต่อนี้ถ้าเป็น คน ที่มี ชื่อเสียง เมื่อครั้งยังเป็น มนุษย์ อยู่ นั้น ท่าน จะยังไม่ให้พูดขึ้นก่อนจนกว่าจะมีเพื่อนหรือผู้รู้จักมานั่งในที่ประชุมนั้น ดังนั้นครั้งหนึ่งพวกเราจึงมีความประหลาดใจมากเมื่อท่านเมฆแดงประกาศว่า "ระวังให้ดี ต่อไปนี้จะมีผู้มาใหม่ ซึ่งยังไม่เคยมาในที่นี้เลย และผู้ซึ่ง ท่านทั้งหลาย ที่อยู่ในที่นี้จะยังไม่รู้จักกับเขาเป็นส่วนตัวเลย"

ครั้นแล้วก็ปรากฏเป็นเสียงเด็กๆ พูดผ่านแตรออกมา รู้สึกว่าจะมีเสียงอีกอักอยู่บ้างว่า “ฮัลโหลท่านได้ยินเสียงผมไหมครับ? ผมคือ คอบเบอร์เคน” (Cobber Kain)

ทุกคนในที่นั้นรู้จักดีว่า คอบเบอร์เคน เป็นใคร ถึงแม้จะไม่รู้จักเขาเป็นส่วนตัวก็ตาม คือคอบเบอร์เคนนี้เป็นเด็กหนุ่มชาวนิวซีแลนด์ ซึ่งได้เป็นนักบินอยู่ในกองทัพอากาศ และเขาได้ยิงเรือบินเยอรมันตกเสียหลายเครื่อง เขาเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าเสียใจว่า เขาเกือบจะได้ลาพักอยู่แล้วทีเดียว ก็บังเอิญประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกถึงแก่ความตายเสียก่อน

“เราทุกคนได้ยินเธอจ้ะ คอบเบอร์” ผู้เข้าประชุมทั้งหมดในวันนั้นตอบพร้อมกัน

เสียงนั้นพูดต่อไปว่า “ท่านซีเกรฟ นำผมมาที่นี้ครับ ท่านบอกผมว่าผมสามารถจะติดต่อที่นี่ได้ ผมอยากจะส่งข่าวไปถึงมารดาของผมและคู่หมั้นของผมด้วย ช่วยบอกเขาว่า ผมได้กลับมาแล้ว และขอส่งความคิดถึงไปยังเขา และบัดนี้ผมอยู่สุขสบายดี”

ครั้นแล้วก็ปรากฏว่า แตรกลับวางลงยังพื้นเช่นเดิม ตอนนี้ไอรีสบุตรสาวของดิฉันได้ถามท่านเมฆแดงว่า เหตุใดท่านจึงยินยอมให้ผู้ที่มีชื่อเสียงพูดในที่ประชุม ในเมื่อในตอนนี้ยังไม่มีผู้ที่รู้จักเขาเป็นส่วนตัวในวงของเราเลย

"ทั้งนี้เพราะเขาเป็นคนที่กล้าหาญมากคนหนึ่ง" ท่านเมฆแดงตอบ "และเขารู้สึกกระหายอย่างเหลือเกินที่จะส่งข่าวคราวมาให้มนุษย์ทราบ"

ก็เป็นอันว่าข่าวของเด็กหนุ่มผู้นั้นก็ได้รับการส่งต่อไปยังที่เขาต้องการ และผู้ที่ได้รับข่าวคราวนั้นก็ได้แสดงความขอบคุณเราอย่างลึกซึ้ง

เมื่อสงครามดำเนินไปรุนแรงยิ่งขึ้น นับจากวันเป็นสัปดาห์ และเดือนแล้วเดือนเล่า ก็มีเรื่องเศร้าโศกปรากฏมากขึ้นทุกที เพราะทุกวันจะปรากฏว่ามีบิดา มารดา, สามี, ภรรยา, หรือบุตรชายหญิงของผู้นั้นผู้นี้ได้รับรายงานว่าหายไปหรือถึงแก่กรรมแล้ว มาหาดิฉันอยู่เสมอ ดิฉันรับทราบข่าวคราวเหล่านี้ด้วยความเศร้าสลด

ใจ และด้วยความกระวนกระวายใจแทนบิดามารดาผู้ที่สิ้นชีวิตไปนั้นเป็นอย่างยิ่ง และรู้สึกเห็นใจในข้อที่ว่า บุคคลเหล่านั้นต้องกระวนกระวายใจในการที่ต้องรอคอยข่าวอันเป็นทางการอยู่เป็นเวลานาน เพราะในระหว่างนี้เขาจะยังไม่ทราบว่าผู้ที่หายสาปสูญไปนั้นยังคงมีชีวิตหรือว่าสิ้นชีวิตไปแล้ว ด้วยความกระวนกระวายในเหตุการณ์ที่ยังไม่ทราบแน่นอนนั้น บุคคลเหล่านั้นจึงมาหาดิฉันเพื่อขอความช่วยเหลือให้ดิฉันบอกเป็นที่แน่นอนลงไปว่าจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง

ดังนั้นจึงมีสตรีสาวผู้น่ารักผู้หนึ่งมาหาดิฉัน โดยมีผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์มาด้วย ดิฉันไม่ได้รับการบอกถึงชื่อของเธอหรือความเป็นมาของเธอเลย ซึ่งปกติก็เป็นกฎของเราที่จะต้องทำเช่นนั้น นอกจากนั้นเธอก็ไม่ได้แต่งกายหรือติดเครื่องหมายเป็นพิเศษแต่อย่างใด เพื่อเป็นที่ทำให้ดิฉันคาดคะเนความประสงค์ของเธอได้ เธอคงจะได้รับการบอกเล่าในเรื่องนี้มาเป็นอย่างดี เพราะ

ปรากฏว่าตลอดเวลานอกจากทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว เธอก็ไม่ได้พูดมากมายนักนอกจากผงกศีรษะเป็นครั้งคราว

เมื่อเราสามคนนั่งลงด้วยกัน เธอได้ส่งซองเล็กๆ มาให้ดิฉัน เธอบอกว่า ในจำนวนนั้นมีเน็คไทของสามีของเธออยู่ด้วย เมื่อดิฉันรับมาถือไว้ก็ปรากฏว่า รังสีหรือความสั่นสะเทือนที่แผ่ซ่านออกมาแรงมาก ทำให้ดิฉันเกิดความประทับใจ จะว่าโดยทางนัยตาหรือทางหูก็ไม่ใช่ หรือจะเป็นไปในทางร่างกายหรือจิตใจก็ไม่เชิง แต่แม้กระนั้น ดิฉันก็เชื่อว่าข้อความที่ดิฉันได้รับมานั้นถูกต้อง ดิฉันจึงกล่าวกับเธอว่า

"ดิฉันแห็นอักษรย่อว่า บี. เอน. (B. N.) อ้อบัดนี้ดิฉันรู้ชื่อแล้วละ เขาชื่อนิคอลส์ (Nicholls) เขาเป็นสามีของคุณ คุณคือมิสซิสนิคอลส์ใช่ไหมคะ อ้อ บัดนี้ดิฉันรู้ชื่ออีกชื่อหนึ่งแล้ว คือ "นิคกี้" (Nicky) สามีของคุณเรียกคุณด้วยชื่อเล่นๆ ว่านิคกี้"

"ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันใช่แน่นอน" สุภาพสตรีสาวผู้นั้นพูดขึ้น แล้วพูดต่อไปคล้าย ๆ กับจะพูดกับตัวเองว่า "ถ้าอย่างนั้นเขาคงจะถึงแก่ความตายเสียแล้ว"

"เรื่องนี้เกิดขึ้นในเรือดังเกิร์ค" (Dunkirk) ดิฉันกล่าวต่อไป "เรือได้ถูกลูกระเบิดจมลง และเขาก็ได้เป็นผู้หนึ่งในอีกหลายคนที่ไม่สามารถจะว่ายน้ำไปถึงเรือช่วยชีวิตได้ อ้อ ยังมีอีกเรื่องหนึ่งน่ะ เป็นความพิการส่วนตัวของสามีของคุณ คือเขาเดินเขยกไปเล็กน้อย อันเป็นผลเนื่องมาจากการที่เขาได้รับบาดเจ็บในการเล่นฟุตบอลล์ เมื่อคืนนี้คุณยังพูดถึงเขาใช่ไหม โดยพูดออกมาดัง ๆ ว่า นี่แนะบัดดี้ (Buddy) ถ้าคุณตายจริง ๆ แล้ว พรุ่งนี้คุณจะต้องมาพิสูจน์ให้ดิฉันเห็นจริง ๆ นะคะ"

"จริงค่ะ ดิฉันพูดเช่นนั้นจริง ๆ" สตรีผู้มาหากล่าวทั้งน้ำตา "เมื่อก่อนนี้ที่ดิฉันจะนอนดิฉันได้กล่าวคำนี้ออกมาดัง ๆ เป็นคำอธิษฐาน"

"แล้วหลักฐานอื่น ๆ เป็นความจริงหรือไม่" ดิฉันได้ถามเธอ

"เท่าที่ดิฉันรู้ก็เป็นความจริงโดยตลอดค่ะ ดิฉันเรียกสามีของดิฉันว่า บัดดี้ และสามีของดิฉันก็เรียกดิฉันว่านิคกี้ ชื่อทั้งสองนี้เป็นชื่อเรียกเล่น ๆ ระหว่างเราทั้งสอง"

"อ้อยังมีข่าวติดตามมาด้วย" ดิฉันกล่าวเสริมต่อไป "เขาได้บอกแก่คุณว่า อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลย เขาจะมาหาคุณในร่างของวิญญาณอีก"

"ตกลงค่ะ ดิฉันรู้สึกโล่งใจแล้วที่ได้รู้แน่เสียที เมื่อก่อนนี้ดิฉันต้องทรมานใจมาก เพราะไม่รู้แน่ว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว"

ผู้หลงทางในโลกโอปปาติกะ

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งของบุคคลที่ได้ถูกรายงานจากทางการว่าได้หายไป และเชื่อแน่ว่าตายเสียแล้วนั้น เป็นชายหนุ่มที่เป็นนักบินคนหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้เป็นบุตรชายของชายผู้หนึ่งซึ่งมีความเชื่อในเรื่องวิญญาณศาสตร์

อย่างมั่นคงมาก ในทันทีทันใดที่ได้รับทราบข่าวจากทางการ บิดามารดาของเขาได้มาหาดิฉันขอให้ช่วยสืบข่าวทางโลกทิพย์ให้ด้วย ครั้งแรกดิฉันได้ติดต่อกับบุตรสาวของเขาและสมาชิกครอบครัวของเขาที่ล่วงลับไปสู่โลกทิพย์แล้วก่อน แต่ทั้งหมดก็ได้กล่าวว่า เขายังไม่ได้เห็นนักบินหนุ่มที่ได้หายไปนั้นในโลกทิพย์เลย ท่านโอปปาติกะเหล่านั้นรู้เรื่องแต่เพียงว่า เครื่องบินของเขาได้ตกทะเล แต่นับตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ทราบข่าวคราวของเขาอีกเลย

เรื่องนี้จึงตกเป็นภาระหนักของท่านเมฆแดง ซึ่งท่านก็รับคำว่ายินดีจะช่วยอย่างอารมณ์ดี ท่านกล่าวว่าน่ากลัวว่านักบินหนุ่มผู้นี้คงจะหลงทางอยู่ในระหว่างโลกทั้งสอง คือในระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์ และท่านบอกว่าท่านจะลองใช้วิธีการค้นหาแบบใหม่ เป็นวิธีการที่ท่านเรียกว่า Lower the Vibration คือจะลองลดอัตราความถี่ (แห่งช่วงคลื่น) ของท่านเองลงไปค้นหาเขาในภูมิต่ำลงไป

ในการเข้าทรงครั้งต่อมา ซึ่งเกิดขึ้นในสองวันต่อมานั้น ท่านเมฆแดงได้บอกว่า ท่านต้องการจะสะกดจิตดิฉันให้ตกภวังค์ ดิฉันจึงทำตามและท่านเมฆแดงได้อธิบายให้บิดามารดาของเขาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่เครื่องบินได้ตกแล้ว คือปรากฏว่าบุตรชายผู้เป็นนักบินหนุ่มของเขานั้น ยังไม่รู้ตัวว่าตนเองได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว วิญญาณของเขาจึงได้กลับมายังฐานทัพอากาศอีกโดยมีความประสงค์ที่จะทำหน้าที่เหมือนอย่างที่เขาเคยทำต่อไปเมื่อครั้งเป็นมนุษย์

ในตอนนั้นท่านเมฆแดงจึงไปติดต่อกับเขา และอธิบายให้เขาทราบถึงสภาวะที่แท้จริง แต่เขาก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะว่าเขายังไม่รู้จริง ๆ ว่า เขาไม่สามารถจะทำอะไรเหมือนเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ได้อีกแล้ว แต่ในที่สุดท่านเมฆแดงก็ได้ชักชวนให้เขามาจนได้ โดยสัญญาว่าเขาจะได้มีโอกาสพูดกับบิดามารดาของเขาอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากการออกจากภวังค์ และได้ทราบเรื่องที่เกิดขึ้นโดยตลอดแล้ว ดิฉันก็ให้ความเห็นว่า ดูออกจะ

เป็นเรื่องที่แปลกมากในการที่ทั้งๆ ที่บิดามารดาของชายหนุ่มผู้นี้ก็มีความเชื่อมั่นในวิญญาณศาสตร์ แต่แล้วกลับปรากฏว่าบุตรชายของเขาเองกลับไม่ยอมเชื่อในเรื่องนี้และยังไม่สามารถทราบว่าตัวเองได้ตายไปแล้ว ทั้งๆ ที่ตัวเองได้ตายไปแล้วจริงๆ บิดามารดาของเขาก็ยอมรับความจริงข้อนี้ และกล่าวว่าบุตรชายเป็นบุคคลคนเดียวที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องวิญญาณศาสตร์เลย ทั้งๆ ที่บิดามารดาของตนและบุคคลอื่นๆ ในครอบครัวก็เชื่อในเรื่องนี้อย่างแน่นแฟ้น

ต่อมาโดยความช่วยเหลือของท่านเมฆแดง ชายหนุ่มผู้นี้ได้มาทำการติดต่อโดยใช้เสียงพูดของตนโดยตรงและได้แสดงตนเองโดยให้หลักฐานนานาๆ ประการซึ่งทำให้บิดามารดาของเขาเชื่อมั่นว่า เป็นตัวของเขามาติดต่อเองอย่างแน่นอน หลักฐานต่างๆ นั้นได้แก่เอกสารที่เกี่ยวกับตัวเขาเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์และข้อความที่เกี่ยวกับครอบครัวของเขาเป็นส่วนตัว เรื่องนี้ก็เป็นอันว่าจบลงด้วยดี โดยต่างก็ได้รับความพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ลักษณะน้ำเสียง
และลีลาการพูดของแต่ละคน

การเข้าทรงวิญญาณโดยให้โอปปาดิกะพูดโดยตรง ในระหว่างสงครามนั้น ปรากฏว่าผู้ที่มาติดต่อมักจะเป็นคนหนุ่มสาวทั้งสิ้น ดังนั้นบ่อยครั้งที่เดียวที่พ่อแม่พี่น้องหรือว่าเพื่อนฝูงไม่อาจจะ จับเสียง ของคน หนึ่งได้ ว่าแตกต่างจากเสียงของอีกคนหนึ่งอย่างไร เพราะว่าโดยมากบุคคลเหล่านั้นก็มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน คือถึงแก่กรรมไปในระหว่าง สงครามในขณะ ปฏิบัติหน้าที่การงาน แต่ก็มีลักษณะอย่างหนึ่งที่ผู้รู้จักจะจำได้อย่างดีคือ **สำเนียงท้องถิ่น** ซึ่งเป็นลักษณะประจำของบุคคลแต่ละคนไม่เหมือนกันทุกคนไป ยกตัวอย่างเช่น เสียงพูดอย่างเบาๆ ถูกต้องตามอักขระวิธีของ สเตเฟน โคเฮน (Stephen Cohen) ก็ปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจน สเตเฟนผู้นี้ได้ถึงแก่กรรมในโรงพยาบาลในอินเดีย และเมื่อเขามาติดต่อกับมารดา เขาบอกแสดงความเสียใจว่า เขาต้องประสบโรคร้ายจึงได้จากโลกมาด้วยวิธีแบบนั้น เขากล่าว

ด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างจะเสียใจว่า การตายแบบนี้ดูไม่ใช่เป็นการตายแบบทหารเสียเลย

อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ รายของ ไมเกิล ฮิวส์ (Michael Hughes) ซึ่งเป็นชาวไอริส ดังนั้นเวลาพูดจึงมีสำเนียงเป็นชาวไอริสอย่างชัดเจน ซึ่งทุกคนจำได้โดยไม่ผิด นอกจากนั้นเขายังได้กล่าวเป็นเชิงล้อ ๆ กับมารดาของเขาว่า มารดาของเขามักจะชอบแปลงผมให้เขาเสมอ ทั้ง ๆ ที่เขาก็โตพอที่จะแปลงผมได้เองแล้ว อีกรายหนึ่งก็ได้แก่ สแตนเลย์ เบอร์เกสส์ (Stanley Burgess) ซึ่งพูดเป็นสำเนียงของคนในประเทศตอนเหนือแปร่ง ๆ อย่างเห็นได้ชัด สแตนเลย์ผู้นี้เป็นทหารหนุ่มมีอายุ ๒๓ ปี เป็นผู้ที่ได้หายสาปสูญไปในปี ๑๙๔๑ สำหรับรายสแตนเลย์ผู้นี้ปรากฏว่าเขาไม่มีชื่อเสียงเป็นเด่นแต่ประการใดนัก แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ได้อุทิศชีวิตของความเป็นทหารให้แก่ประเทศชาติเช่นเดียวกับทหารคนอื่น ๆ จำนวนพันจำนวนหมื่น เช่นเดียวกัน

ครั้งแรกที่เขาจะมาปรากฏตัวในการเข้าทรงวิญญาณของเรานั้น มีเรื่องคล้าย ๆ กับรายของเบสซี่แมนนิ่ง ที่ดิฉันได้กล่าวไว้ในบทก่อน ๆ เมื่อ ๒ – ๓ ปีล่วงมาแล้ว ในตอนนั้นเป็นเดือนธันวาคม ปี ๑๙๔๓ (หลังจากได้ตายมาได้ ๒ ปี) ท่านเมฆแดงได้กล่าวประกาศว่า "บัดนี้มีชายหนุ่มคน หนึ่งผู้ ซึ่งยังไม่มี บิดามารดาหรือเพื่อนฝูงของเขามาอยู่ ณ ที่นี้เลย เขาต้องการจะติดต่อกับบิดา-มารดาของเขา ขอให้พวกเราช่วยเหลือ เพราะว่ามารดาของเขาไม่ใช่หญิงที่ร่ำรวยอะไรนัก จึงไม่สามารถจะเดินทางมายังที่นี้ได้ ระวังนะ ต่อจากนั้นก็มีการหยุดพักและเงียบกันไปครู่หนึ่ง และต่อจากนั้นก็มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากแตรว่า "ผมคือสแตนเลย์ เบอร์เกสส์ ผมเป็นผู้หนึ่งที่ถึงแก่กรรมที่เกาะครีต มารดาของผมเศร้าโศกเสียใจเหลือเกิน เอาแต่ร้องไห้ท่าเดียว ท่านได้อ่านหนังสือพิมพ์ทราบ เรื่อง เกี่ยวกับการ ติดต่อทาง วิญญ ณ และผมก็ ได้ ยินท่าน กล่าว วิงวอน ต่อผมว่า ขอให้ผมพยายามมาติดต่อให้ ได้ และผมก็ได้พยายามแล้ว แต่ก็ไม่สามารถจะติดต่อกับมารดาโดยตรงได้ ผมขอให้ช่วย

ส่งข่าวให้มารดาของผมได้ทราบว่าผมสุขสบายดี และกำลังช่วยเหลือน้องชายของผมที่ทำงานอยู่ในกองทัพเรืออยู่"

มอริส บาร์บาเนล ซึ่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับทางวิญญาณ จึงได้ถามขึ้นว่า "เรายินดีจะช่วยเหลือเธอ แต่ต้องบอกว่า มารดาของเธออยู่ที่ไหน"

ปรากฏเสียงตอบออกมาด้วยความยากลำบากว่าท่านอยู่ที่ถนนเกรนจ์ รัดฮีธ (Grange Road Rudheath) เสียงนั้นหยุดไปครู่หนึ่งแล้วก็พูดต่อมาอีกว่า นอร์ธวิช-ชีเชอร์ (NorthWich Cheshire) บอกท่านด้วยว่าขออย่าได้เศร้าโศกเสียใจนัก และอย่าลืมบอกท่านด้วยนะครับว่า ถ้าท่านมีความสุขผมก็จะมีความสุขด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังทุก ๆ คน"

เช้าวันต่อมา มอริสบาร์บาเนลได้ส่งโทรเลขไปถึงมิสซิสเบอร์เกสส์ แจ้งให้ทราบโดยย่อถึงข้อเท็จจริงที่ได้เกิดขึ้น และบอกว่าเขาจะส่งจดหมายแจ้งรายละเอียดตามไปทีหลัง เขาได้รับโทรเลขตอบแสดงความขอบคุณ

และต่อมาอีก ๒ — ๓ วันก็ได้รับจดหมายยืนยันข้อความที่เราได้ทราบมานั้นว่าตรงตามความเป็นจริงทุกประการ

เธอได้เขียนมาว่า "ดิฉันไม่ทราบว่าจะขอบคุณท่านทั้งหลายอย่างไรดี เป็นเรื่องที่อัศจรรย์ใจเหลือเกิน การที่แต่ก่อน ดิฉันไม่ทราบ ข่าวที่แน่นอน ว่าเขาอยู่หรือตายนั้นทำให้ดิฉันได้รับความทรมานใจมาก บัดนี้ดิฉันโล่งอกไปแล้ว เขาคงจะได้เห็นดิฉันร้องไห้และพูดกับรูปถ่ายของเขาอย่างแน่นอน เรามีอยู่ด้วยกันเพียง ๒ คนแม่ลูกเท่านั้น และดิฉันได้สวดมนต์วิงวอน อธิษฐานอยู่ตลอดมา ขอให้ดิฉันได้รู้แน่นอนว่า เขาอยู่ที่ไหน ดิฉันก็ได้รู้แล้วว่า เขาจากโลกนี้ไปแล้ว ดิฉันไม่เศร้าโศกเสียใจอีกต่อไป เพราะดิฉันต้องการให้เขาเป็นสุข"

เมื่อได้รับจดหมายฉบับนี้ มอริสบาร์บาเนล จึงได้เอื้อเฟื้อพา มิสซิสเบอร์เกสส์มากรุงลอนดอน โดยได้นำมาหาดิฉันและบุตรชายของเขาก็ได้พูดติดต่อกับเธอโดยทางเสียงโดยตรง เสียงของเขาแปร่งแบบชาวนอร์ธคันทรี่ (North Country) อย่างเห็นได้ชัด เขากล่าวว่า

"คุณแม่ ผมรู้สึกยินดีเหลือเกินที่ได้มีโอกาสพูดกับคุณแม่" คุณแม่คงจะเห็นแล้วซินะครับว่า ผมไม่ได้ตายเลย และอันที่จริงก็ไม่มีใครในพวกเราถึงแก่ความตายเลย (None of us die)" แล้วเขาก็กล่าวต่อไปโดยบอกให้เธอทราบถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาต้องจากโลกนี้มา วิธีการเล่าของเขานั้นไม่ได้เป็นไปในทำนองเศร้าโศกเสียใจแต่ประการใด แต่เป็นเรื่องที่คล้าย ๆ กับว่าเป็นเรื่องที่น่ารื่นเริงเรื่องหนึ่งฉะนั้น เมื่อเรื่องนี้จบลงแล้ว มิสซิสเบอร์เกสส์ได้กล่าวว่า "ดิฉันจะไม่ลืมเหตุการณ์วันนี้เลยจนตลอดที่ดิฉันยังมีชีวิตอยู่ นับตั้งแต่วันนี้ไป ดิฉันจะเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุดคนหนึ่งในโลกทีเดียว" อันที่จริงเรื่องนี้ก็ทำให้ดิฉันมีความสุขที่สุดไปด้วยคนหนึ่งเหมือนกัน

สัญญาณเคาะประตู

ครั้งหนึ่งในระหว่างสงครามโลกได้มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งซึ่งได้ตายไปแล้วได้มาหาดิฉันในสภาพของกายทิพย์ ซึ่งในขณะนั้นได้มีชายผู้หนึ่งซึ่งดิฉันไม่รู้จักมา

เยี่ยมดิฉัน และได้ นำกล้องยาสูบมาวางไว้ในมือ ของดิฉัน ดิฉันกล่าวว่ากระแสคลื่นที่ออกมาจากกล้องยาสูบแรง และแจ่มชัดเหลือเกิน ผู้เป็นเจ้าของกล้องนี้ได้ผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์โดยบังจุบันทันด่วนและโดยไม่คาดฝัน เขาได้ส่งข่าวมาโดยกล่าวว่า "เรากำลังอยู่ด้วยกัน ๒ คน เวลานี้ อย่าเศร้าโศกเสียใจสำหรับเราเลย เมื่อตอนที่วาระสุดท้ายมาถึงนั้น มันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกินเหมือนกับดีดนิ้วมือ (พร้อมกันนี้ดิฉันก็ดีดนิ้วดังเปาะ) เรารู้ตัวว่ามันมาถึงเรา แต่ไม่ทันรู้สึกเลย และบัดนี้เรารู้สึกยินดีที่เราทั้งสองคนได้มาอยู่ด้วยกันแล้ว"

ต่อจากนั้นก็มีการสนทนากันเป็นส่วนตัว ซึ่งดิฉันทราบว่าผู้ที่มาหาดิฉัน นั้นเป็นบุตรชายของวิญญาณที่มาติดต่อด้วย ดิฉันได้ถามผู้ที่เป็นบุตรชายว่า "เขาแสดงภาพภูเขาให้ดิฉันเห็นทำไมน่ะ?" (คนที่ตายแสดงให้เห็นไม่ใช่ลูกชายแสดง) แต่ครั้นแล้วก่อนที่ผู้ตายจะตอบดิฉันก็รู้คำตอบขึ้นมาโดยทันทีโดยกล่าวว่า

"อ้อนึกได้แล้ว เขาอยู่ในเรือบิน เรือบินนั้นได้ไปชนข้างภูเขา เขาไปกับคุณแม่ของคุณด้วย เขาไม่ได้บอกชื่อเสียงให้ดิฉันรู้หรอก แต่ดิฉันคิดว่าเขาเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง และเขาบอกดิฉันว่า เมื่อตอนเป็นมนุษย์ นั้นเขามีความสนใจ อยู่บ้างเหมือนกันในเรื่องวิญญาณศาสตร์นี้ อ้อ เขาได้ส่งข่าวคราวมาให้อีกแล้ว เขาบอกว่า เขาต้องการจะให้คุณรู้ว่าเขาและมารดาของคุณพยายามจะมาส่งข่าวให้คุณทราบเหมือนกัน แต่แล้วก็ไม่ประสบความสำเร็จ"

"อ้า ท่านพยายามโดยแบบไหนล่ะครับ?" เสียงบุตรชายถาม

"โดยการเคาะน่ะซี" ดิฉันตอบ "ท่านได้พยายามเคาะที่บานประตูหน้าห้องนั่นแหละ"

"เมื่อไรครับ?"

"ก็หลังจาก ที่ท่านได้ถึงแก่กรรม แล้ว ประมาณ ๑ วันหรือ ๒ วันนั่นเอง"

ตอนนี้ ชายหนุ่ม ผู้ที่มาหา ดิฉันก็ได้ผงกศีรษะรับเป็นเชิงเห็นด้วย

"จริงครับ มีเสียงเคาะจริงๆ คือผมอยู่ในแฟล็ท และก่อนที่หนังสือพิมพ์จะลงข่าวการถึงแก่กรรมของบิดามารดาของผมนั้น ปรากฏว่า มีเสียงเคาะที่ประตูของผมติดๆ กันเรื่อยทีเดียว ผมลุกออกไปเพื่อที่จะดูทีหรือว่าใครอยู่ที่นั่น แต่ก็ไม่สามารถเห็นใครเลย ท่านกล่าวหรือเปล่าครับว่า ท่านได้ขึ้นเรือบินไปไหน?"

"ท่านกำลังจะไปดำเนินงานใหม่" ดิฉันตอบ "คือต้อง การจะไป รับตำแหน่งใหม่ ยังต่างประเทศ อ้อ แต่ตอนนี้มีข่าวสารมาถึงลอร์ดดาวดิ้ง ผู้บัญชาการกองทัพอากาศด้วย ในข่าวนั้นบอกว่า บิดาของคุณต้องการจะพูดกับผู้บัญชาการโดยใช้เสียงของท่านโดยตรงทีเดียว"

"ดีครับ ผมจะไปบอกท่านผู้บัญชาการทหารอากาศให้ทราบเรื่องนี้" เขากล่าวรับคำ

"และ ต่อจาก นี้ก็มีข่าวส่ง มาจาก มารดาของชายหนุ่มผู้นั้นอีก" เธอกล่าวว่า "ขอฝากความรักไปยังเด็กหญิงน้อย ของท่านด้วยใน วันครบรอบ ปีของวันตายของเรา เราจะมาพูดกันอีกครั้งหนึ่ง"

หลังจากการเข้าทรงแล้ว ดิฉันจึงได้รู้จักว่า เขาเป็นใคร บุคคลผู้นั้นคือ โทมัส เลย์แมลลอรี่ (Thomas-Laigh Mallory) ผู้เป็นบุตรของจอมพลอากาศ คือท่านเซอร์แทรฟฟอร์ด เลย์ แมลลอรี่ ผู้บัญชาการกองทัพสัมพันธมิตร ภายใต้ความควบคุมของจอมพลไอเซ็นเฮาว์ในการยุทธที่นอมังดีนั่นเอง ต่อมาท่านเซอร์ผู้นี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ บัญชาการ กองกำลัง ทัพอากาศ ของกองทัพสัมพันธมิตร ในภาคพื้นอาเซียอาคเนย์ ภายใต้การบังคับบัญชาของ ลอร์ดหลุยส์เม้าน์แบตเต้น (Lord Louis Mountbatten) และตอนนั้นท่านกำลังจะเดินทางไปอินเดียเพื่อจะรับตำแหน่งใหม่ ก็พอดีเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินชนภูเขาแอลป์ในประเทศฝรั่งเศสเสียก่อนดิฉันมีความสนใจเป็นพิเศษ ในเรื่องที่เกี่ยวกับเซอร์แทรฟ-ฟอร์ด อ้างอิงถึงการที่ท่านได้ทดลองในเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ และก็ได้รับความบอกเล่าว่า เมื่อก่อนหน้านี้ประมาณ ๒๐ ปี ท่านได้ไปหาคนทรงคนหนึ่งมาแล้วเพื่อจะติดต่อกับน้องชายของท่าน ซึ่งได้หายสาปสูญไปในพายุหิมะ ในตอนที่เขาพยายามจะปีนขึ้นไปบนยอดภูเขาเอเวเรสท์

โทมัส เลย์ แมลลอรี่ บุตรของท่านเซอร์ได้เขียนรายงานการเข้าทรงกับดิฉันไว้ ซึ่งเขาได้ประมวลสรุปข้อความนั้นไว้ดังต่อไปนี้

"ข้าพเจ้าเชื่ออย่างแน่ใจแล้วว่า การที่คนเรายังมีชีวิตอยู่หลังจากการตายของกายเนื้อแล้วนั้น เป็นความจริงอย่างที่สุด และไม่ใช่เรื่องโกหกพกลมอย่างที่คนส่วนมากคิดกันเลย (Suavival after death is an accomplished fact and not a fallacy as so many people believe) ข้าพเจ้ามีประจักษ์พยานอย่างแจ่มแจ้งที่สุดว่า บิดามารดาของข้าพเจ้าผู้ล่วงลับไปจากโลกนี้แล้ว ยังมีชีวิตอยู่เช่นเดิมในโลกอื่น และยังอยู่ในสภาวะเช่นเดียวกันกับในปัจจุบันนี้ ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเราเป็นมนุษย์ด้วยกัน

สองพี่น้องเหยื่อสงคราม

อันที่จริงตลอดระยะเวลาอันยาวนาน ที่ดิฉันยังเป็นคนทรงอยู่นั้น มีข้อพิสูจน์มากมายหลายอย่างหลายประการเหลือเกิน อันเป็นเครื่องแสดงว่า หลังจากที่

คนเราได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่เหมือนเดิมในโลกอื่น ในการรวบรวมเรื่องราวเรื่องนี้เขียนเป็นหนังสือเล่มหนึ่งนั้น ความยากก็อยู่ที่ว่า เราจะลงเรื่องไหนเป็นตัวอย่างดี และเรื่องไหนควรจะงดไว้ดี เพราะแต่ละรายก็เป็นตัวอย่างอันเป็นความจริงที่ไม่ตายแล้วทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม มีอีกตัวอย่างหนึ่งที่เราไม่อาจงดเว้นไว้ได้ คือว่านอกจากจะเป็นประจักษ์พยานในเรื่องนี้แล้ว ยังเป็นการบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแจ่มแจ้งดีกว่าที่คำพูดใด ๆ ของดิฉันจะสามารถอธิบายได้ ในเรื่องนี้ดิฉันขอขอบคุณคุณบาร์บารา คาร์ทแลนด์ (Barbara Cartland) ผู้มีชื่อเสียง ที่ได้อนุญาตให้นำเรื่องนี้มาลง คุณบาร์บาราคาร์ทแลนด์ผู้นี้ได้เขียนชีวประวัติอันน่าตื่นใจซึ่งให้ชื่อว่า "พอลลี่มารดาผู้น่าอัศจรรย์ของข้าพเจ้า" ในหนังสือเล่มนี้คุณบาร์บาราผู้แต่ง ได้เล่าถึงการที่ครั้งหนึ่งมารดาของเธอได้มาหาดิฉันที่ เอสเชอร์ (Esher) ในระหว่างสงคราม ดิฉันยังจำเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นได้ดี แม้ว่าในตอนนั้นดิฉันจะยังไม่ทราบว่า ผู้มาหาดิฉันจะเป็นใครก็ตาม

เมื่อดิฉันมองย้อนกลับไป ดิฉันก็รู้ดีถึงความเศร้าสลดที่พอลลี่ได้รับนั้นจะมีมากมายใหญ่หลวงเพียงใด ทั้งนี้เพราะบุตรของเธอที่ชื่อโรนัลด์ (Ronald) เป็นเด็กหนุ่มที่มีอนาคตสดใส มีหวังว่าต่อไปจะมีความก้าวหน้าในทางการเมือง ได้ถึงแก่กรรมในขณะปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนั้นต่อมาลูกคนเล็กของเธอเองคือ โทนี่ (Tony) ก็หายสาปสูญไปด้วย อย่างไรก็ตามมีเหตุผลพอที่จะเชื่อได้หลายประการว่า โทนี่ บุตรชายของเธอนั้นอาจจะยังไม่ถึงแก่กรรม แต่ว่าอาจจะถูกจับไว้เป็นเชลยศึกในที่แห่งใดแห่งหนึ่ง และดังนั้นรายนี้ก็เช่นเดียวกันกับบิดามารดาทั้งหลายที่พยายามปลอบใจตัวเองว่าบุตรของตนจะยังไม่ตายอย่างแน่นอน

ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ที่พอลลี่มาหาดิฉัน แต่สำหรับเหตุการณ์ในวันเข้าทรงนั้น ดิฉันขออ้างคำของคุณบาร์บารา คาร์ทแลนด์ ดังต่อไปนี้

"ยังไม่มีข่าวของโทนี่เลย คุณแม่ได้เขียนไปถึงทุก ๆ คนที่อยู่ในตำบลลิงคอล์นเชอร์ (Lincolnshire) ซึ่งเคยเป็นเชลยศึกมาก่อน ท่านพยายามติดต่ออยู่เสมอกับ

สภากาชาด และจิม โทมัส ที่สำนักข่าวสงครามก็พยายามติดต่อถาม แต่ก็ไม่สามารถจะได้ทราบข่าวที่แน่นอน ถึงอย่างไรก็ตามก็ยังหวังกันเรื่อย ๆ ไป เพราะอันที่จริงมีบุคคลหลายคนได้เขียนมาว่า เขาได้ทราบข่าวว่า กัปตันโทนี่ คาร์ทแลนด์ ซึ่งเป็นบุตรของท่านนั้นได้ถูกจับเป็นเชลยศึกอยู่

คุณแม่ จึงคิดว่า บางที โทนี่บุตรชายของท่านอาจจะกำลังได้รับบาดเจ็บ จนไม่สามารถจะเขียนจดหมายได้ ดังนั้นทุก ๆ คืนที่ได้ยินเสียงคำรามของเครื่องบินบินอยู่เหนือศีรษะ ท่านก็มักจะนอนลืมตาโพลงและพยายามคิดปลอบใจนึกเห็นภาพโทนี่อยู่ในโรงพยาบาล และแล้วก็เห็นภาพโทนี่กำลังได้รับการทรมาน และนึกเห็นภาพโทนี่กำลังได้รับทุกข์ลำบากยากเข็นนานาประการ ซึ่งเป็นเครื่องทรมานใจตนเองอยู่ตลอดมา

“ดิฉันได้ขอร้องให้คุณแม่ไปหาผู้ที่มีนัยน์ตาทิพย์ที่สามารถทำนายทายทักในเรื่องนี้ได้ ท่านได้เคยไปหาคนทรงมาแล้วครั้งหนึ่ง และคนทรงผู้นั้นได้บอกว่า เขาแน่ใจว่าโทนี่ยังอยู่ในโลกนี้ และหญิงผู้เป็นคนทรงก็ได้

กล่าวว่า “โทนี่ได้เข้ารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเยอรมัน แต่ว่าคุณควรจะไปหาเขาเอง เพราะว่าคุณเป็นมารดาของเขาเรื่องจะได้ง่ายเข้า”

ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจ คุณแม่จึงได้รับการขอร้องให้ไปหาคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์อีก เพราะเป็นคนทรงที่มีชื่อเสียง ผู้ซึ่งได้ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้พากันตื่นเต้นแปลกประหลาดใจในอำนาจอันมหัศจรรย์ของเธอมาหลายต่อหลายรายแล้ว คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์อาศัยอยู่ที่เอชเชอร์ วันที่มาคุณแม่ก็ไม่ได้บอกชื่อเสียงให้คุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ทราบ เพียงแต่นัดหมายไว้ว่าให้รู้จักในฐานะชื่อมิสซิสแฮมิงตัน เท่านั้น คุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ได้ต้อนรับท่านในห้องนั่งเล่นที่ประดับประดาไว้อย่างสวยงาม มีดอกไม้ประดับ มีหน้าต่างเปิดออกไปสวนภายนอก ทั้งสองได้นั่งลงสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องดินฟ้าอากาศ และเรื่องการเดินทางมายังกรุงลอนดอนอยู่พักหนึ่ง ทันใดนั้นคุณเอสเทลล์ โรเบิรตส์ก็ได้กล่าวว่า “คุณนายคงจะมาหาดิฉันเกี่ยวกับจะปรึกษาเรื่องบุตรของคุณนายใช่ไหมคะ บุตรทั้งสองคนของคุณนายอยู่ที่นี่ข้าง ๆ ดิฉันแล้ว”

"เห็นจะไม่จริงละค่ะ" คุณแม่กล่าวค้านอย่างรวดเร็ว "เพราะว่าคนหนึ่งยังเป็นเชลยอยู่"

"แต่เอสเทลล์โรเบิรตส์ สันศีรษะพร้อมกับกล่าวว่า ไม่ใช่แน่ค่ะ ทั้งสองคนบัดนี้อยู่ด้วยกันแล้ว คนน้องเสียบดอกไม้ที่รังดุมเสื้อ เขาถูกฆ่าตายก่อนพี่ชายของเขาวันหนึ่ง บัดนี้เขากำลังคุยอยู่ด้วยกันถึงเรื่องที่เขาต้องการจะติดต่อกับคุณนายมากที่เดียว

"แต่คุณแม่ไม่ยอมฟังเสียง ท่านเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่โทนี่จะตายแล้ว ในเมื่อทุกคนแน่ใจว่าเขายังถูกคุมขังเป็นเชลยอยู่ ดังนั้นคุณแม่จึงคิดว่าคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ได้ทำนายผิดอย่างแน่นอนแน่แล้ว คิดแล้วก็เสียใจที่ได้มาหาคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ ดังนั้นท่านจึงกลับไปบ้าน พร้อมกับโกรธเคือง ว่ามาหาเสียเวลาเปล่า แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าหดหู่ใจเป็นอันมากเหมือนกัน

"ที่บ้านของท่านที่ลิตเติลวู้ดนั้น คุณแม่รู้สึกว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องกระทำมาก ซึ่งนำความกระทบกระเทือนใจมาสู่ท่านจนแทบจะทนไม่ได้ ท่านจะต้องเก็บ

เสื้อผ้าของบุตรชายของท่านให้เรียบร้อย เสื้อชุดดำที่มีลายขาวซึ่งเขาใส่อยู่เสมอ เสื้อสักกะหลาดที่เขาสวมใส่เวลาที่เขาทำสวน ต่อจากนั้นก็มีรองเท้าซึ่งเขาขัดไว้สะอาดเสมอ เพราะว่าเขาชอบขัดรองเท้าด้วยตนเอง นอกจากนั้นก็มีรถยนต์ซึ่งเขาได้ทาสีขาว ซึ่งเขาบอกว่าจะได้เป็นที่แลเห็นเด่นในตำบลนั้น เพราะเขาบอกว่าประชาชนจะได้จำรถของเขาได้ และจะได้รู้จักว่าเขาได้มาอยู่ในระหว่างพวกประชาชนแล้ว ในขณะที่เขาขับรถไปตามถนน บุตรชายของคุณแม่มีความภูมิใจในรถของเขามาก วันนี้ก็เป็นอันว่าท่านจะต้องขายรถคันนี้ไปแล้ว ท่านจึงจ้างช่างทาสีมาให้เปลี่ยนสีเสียเล็กน้อย ก่อนที่ท่านจะขายมันไป ระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้ คุณแม่ได้รวบรวมรูปถ่ายและตัดไว้รวมเป็นเล่มทีเดียว ท่านจัดรูปถ่ายลำดับเหตุการณ์ของบุตรชายของท่านไว้คนละเล่ม ต่อมาเมื่อโรนัลด์และโทนี่มีชื่อเสียงมากขน ก็มีความจำเป็นต้องตัดภาพหนังสือพิมพ์มากขึ้น ท่านก็มีงานในด้านนี้มากขึ้น ดังนั้นหลังจากการรบที่ดังเคิร์กแล้ว ท่าน

ก็ต้องลำดับภาพจัดเป็นหนังสือเล่มใหม่อีกเล่มหนึ่ง ท่านคิดว่าถ้าหากว่าบุตรชายของท่านเป็นนักโทษจริง ไม่ช้าเขาก็คงกลับมาเห็นภาพข่าวหนังสือพิมพ์ได้ ถ้าเขามีโอกาศได้กลับมาจริง เขาคงอยากจะเห็นภาพของเขาในขณะที่เขาไม่อยู่เป็นอย่างมากทีเดียว เขามีความสนใจทั้งในทางสงครามและเหตุการณ์ทางการเมืองทั้งสองประการ

"ทุกๆวันแม้ว่าคุณแม่จะมีงานยุ่งสักเพียงใด คุณแม่ก็พยายามตัดข่าวที่น่าสนใจ และเก็บไว้ในหนังสือของท่านที่ชื่อว่า วอร์บุค (War Book) แปลว่าหนังสือสงครามเสมอ เมื่อท่านทราบว่าบุตรชายคนโตคือโรนัลด์ถูกฆ่าตายแล้ว ท่านจึงมีเรื่องทำให้แก่บุตรชายคนเล็กคนเดียว แต่ในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๔๒ ท่านต้องหยุดตัดเพราะท่านรู้สึกว่า ท่านคงจะไม่มีความหวังอะไรอีกต่อไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะว่า จิมโทมัสแห่งสำนักสื่อข่าวสงครามได้ส่งข่าวมาจากสำนักสื่อข่าวอเมริกันว่า โทนี่ได้ถูกฝังเสียแล้ว ที่ซูอิทโชท์ (Zuidschote) ทางเหนือของ

อีปรีส์ (Ypres) และจดหมายฉบับหนึ่งจากเชลยศึกก็ได้เล่าถึงเรื่องลายละเอียดให้ท่านทราบเกี่ยวกับมรณกรรมของเขาอย่างชัดเจน

"จดหมายนั้นบรรยายว่า เขาได้ถูกสั่งให้เป็นคนระวังหลัง และในที่สุดก็ได้ถูกล้อมและเพื่อนของเขาบางคนก็ได้ถูกฆ่าตาย นายทหารเยอรมันได้ขอร้องให้พวกที่มีชีวิตอยู่ยอมแพ้เสียโดยดี แต่โทนี่ไม่ยอม เขากลับหยิบปืนเบี่ดฉากต่อสู้ทันที ต่อมาเขาจึงได้รับบาดเจ็บและก็ได้รับคำขอร้องให้ยอมแพ้แต่โดยดีอีก แต่เขากลับตอบว่าเขาจะต่อสู้เป็นคนสุดท้าย และจะสู้จนกระสุนนัดสุดท้ายด้วย เขาได้ทำเช่นนั้นจริง ๆ และในที่สุดเขาก็ได้ถึงแก่ความตายภายในเวลาไม่ช้าต่อมา

"เป็นอันว่า คุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ พูดถูกทุกประการ เพราะเหตุว่า โทนี่ได้ถูกฆ่าตายในวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ก่อนหน้า โรนัลด์ พี่ชายของเขาเพียง ๑ วันเท่านั้นเอง"

บทที่ ๑๔

ความเห็นของบุคคลภายนอก

เท่าที่ได้บรรยายตั้งแต่ต้นมานั้น ดิฉันได้พยายามจะบรรยายให้เห็นในทางปฏิบัติของคนทรงว่ามีความเป็นมาอย่างไร ในเรื่องเกี่ยวกับการบรรยายของดิฉันนี้ ดิฉันใคร่จะขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบเสียด้วยว่า ข้อความทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ มีน้อยเหลือเกินที่ได้เขียนขึ้นจากความจำส่วนตัวของดิฉันเอง ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ดิฉันได้กล่าวมาแล้ว คือว่า ดิฉันไม่มีความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ ในระหว่างที่อยู่ในสภาวะจิตตกภวังค์ คือ trance และประการที่ ๒ ก็คือ หลังจากการพยากรณ์โดยอำนาจทิพยจักษุ (คือ clairvoyance) หรือโดยการจับต้องสิ่งของ (คือ psychometry) แล้วก็ตาม ดิฉันก็ตั้งใจว่าจะลืม ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้พูดออกไปโดยเด็ดขาด ดังนั้นข้อความทั้งหลายที่ท่านผู้อ่านได้อ่าน

มาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ จึงเป็นเรื่องที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมมาจากผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ บทความในวารสาร และจดหมายโต้ตอบส่วนตัวเป็นจำนวนมากมาย ซึ่งบรรยายอย่างละเอียดถึงประสพการณ์ในทางวิญญาณของดิฉันเท่าที่ได้ประสบมา ดิฉันจึงได้อาศัยแหล่งที่มาต่างๆ นั้นในการบรรยายตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัจจุบันนี้

เป็นการยากอยู่สักหน่อยที่ว่า ในเรื่องเหล่านี้เรื่องใดควรลงบันทึกไว้ และเรื่องใดควรที่จะเว้นเสีย โดยเหตุผลธรรมดา ดิฉันก็คิดว่า ควรจะเลือกคดีที่เด่นที่สุดที่ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดและที่ไหนก็ตาม แต่ดิฉันก็ต้องระลึกอยู่เหมือนกันว่า ลัทธิวิญญาณศาสตร์นี้ในทัศนะของประชาชนทั่วไปยังเป็นเรื่องที่ตกลงกันไม่ได้โดยเด็ดขาด ยังมีแง่ประเด็นที่ต้องสงสัยอยู่อีกมาก และดังนั้นบุคคลในวงนอกที่ยังมีความสงสัยไม่รู้แจ้งและโดยเฉพาะคนที่ยังไม่ยอมเชื่ออย่างเด็ดขาด ก็คงจะต้องการให้เห็นข้อพิสูจน์อย่างแน่ชัดที่สุด เพื่อเป็นเครื่องประกอบคำบอกเล่าหรือข้ออ้างของดิฉันด้วย เมื่อพิจารณาถึงเหตุ

ผลโดยสามัญสำนึกก็จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลในวงนอกดังกล่าวมาต้องการข้อพิสูจน์ต่าง ๆ นั้น ก็เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจอยู่เหมือนกัน เพราะถ้าคิดดูให้ดีดิฉันก็ไม่มีเหตุผลหรืออำนาจใด ๆ ที่จะมากะเกณฑ์ให้คนเชื่อถ้อยคำของดิฉันโดยไม่ได้พิสูจน์ให้ถ่องแท้เสียก่อน แม้ว่าดิฉันจะรู้สึกตัวว่าได้กล่าวออกไปอย่างเต็มไปด้วยความสุจริตใจเพียงใดก็ตาม

ด้วยเหตุดังกล่าวมา ดิฉันจึงเลือกเอาเรื่องราวเฉพาะที่มีข้อพิสูจน์ที่จะอ้างอิงได้ จากบุคคลในวงการต่าง ๆ และในผู้ที่มีอาชีพต่าง ๆ ในสังคม โดยนัยนี้อาจจะกล่าวหมายความรวมไปถึงบุคคลทุกชั้นทีเดียว ดังนั้นเรื่องราวที่ได้กล่าวมาแล้วที่ดิฉันได้นำมาบันทึกไว้นั้น นอกจากจะเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว ยังจะต้องเป็นเรื่องที่มีหรักฐานพอจะอ้างอิงกันได้จากบุคคลผู้เป็นประจักษ์พยานที่สามารถจะเชื่อถือได้ในความซื่อสัตย์สุจริตของท่านเหล่านั้นด้วย ในทำนองเดียวกับดิฉันก็ยังได้เพิ่มเติมเหตุการณ์ที่น่าสนใจหลายประการ ในเมื่อ

รายการละเอียดเหล่านั้นได้ถูกตีพิมพ์แล้ว ทั้งในหนังสือพิมพ์ทั่วไปและหนังสือพิมพ์ที่มีจุดประสงค์ค้นคว้าในทางวิญญาณศาสตร์ในขณะนั้นด้วย จึงอาจจะกล่าวได้ว่าในบรรดาเรื่องทั้งหลายเหล่านั้นมีหลายเรื่องซึ่งต่อมาได้มีผู้นำไปกล่าวอ้างไว้ในหนังสือต่าง ๆ หลายเล่มด้วยกัน ในกรณีเหล่านี้บางเรื่องดิฉันก็บรรยายด้วยตนเอง และบางเรื่องดิฉันก็ได้คัดลอกมาโดยตรงตามที่เจ้าของหรือดังที่ผู้เขียนได้ไปลงตีพิมพ์ไว้ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นประจักษ์พยานได้แน่ชัดยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการดีกว่าที่ดิฉันจะกล่าวเสียเองทั้งหมดแต่ผู้เดียว

ดังนั้นก่อนที่จะยุติการบรรยายของดิฉันในเรื่องนี้ ดิฉันใคร่จะขอนำคำกล่าวของนักเขียนผู้เป็นประจักษ์พยานในวงนอกมาประกอบคำบรรยายอีกครั้งหนึ่ง คือเมื่อ ๒—๓ ปีมาแล้วได้มีหนังสือเล่มหนึ่งตีพิมพ์ขึ้น ให้ชื่อว่า “**ทำไมข้าพเจ้าจึงเชื่อท่านเมฆแดง**” หนังสือเล่มนี้บรรจุเรื่องสั้นๆ จากบุคคลทุกวงการและทุกอาชีพของสังคม ในหนังสือเล่มนี้ มีบทหนึ่งซึ่ง ท่านด๊อกเตอร์

เอ. จี. ทอมป์สัน (Dr. A.G. Thompson, M.B., B. ch) เป็นผู้เขียนขึ้น และดิฉันได้คัดลอกบทหนึ่งของหนังสือเล่มนั้นมาลงไว้ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้มิใช่เพราะบทความนี้พูดอย่างตรงไปตรงมา แต่เพราะว่าในบทความนี้ได้บรรยายให้เหตุผลไว้อย่างน่าฟังถึงความเป็นมาเกี่ยวกับลัทธิวิญญาณศาสตร์อย่างแจ่มชัด ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งในเรื่องนี้ก็คือ เป็นเรื่องที่แสดงความเห็นของคนวงนอก คือหมายถึงเรื่องลัทธิวิญญาณศาสตร์ ซึ่งไม่ใช่ออกมาจากความเห็นของคนทรงแต่ผู้เดียว แต่เป็นผลของการที่บุคคลผู้หนึ่งได้มาร่วมการเข้าทรงกับดิฉันด้วยความสังเกตเป็นอย่างยิ่งได้ทำการบันทึกไว้ ต่อไปนี้เป็นการบันทึกของท่านด๊อกเตอร์ทอมป์สัน ดังกล่าวมาแล้ว

"ข้าพเจ้าได้พบคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์ เมื่อ ๒—๓ ปีล่วงมาแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเธอที่บ้าน ต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้ สนทนากับเธอ ด้วยความสนใจ หลายอย่างเกี่ยวกับเรื่อง วิญญาณ หรือ โอปปาติกะ ซึ่ง เธอสามารถจะเห็นได้

"เป็นธรรมดาในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นแพทย์ จำเป็น ที่ คงจะ ต้อง ผ่าน บุคคล ที่เป็น โรค ประสาท หลอน (Hallucinations) คือเห็นภาพต่างๆ ไปได้เองอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน และข้าพเจ้าก็น่าจะได้สงสังว่าคุณเอสเทลส์-โรเบิรตส์คงจะมีจิตใจหรือประสาทผิดปกติไป จึงได้เห็นภาพดังกล่าวแล้วนั้นได้ แต่จากการสนทนากันก็ปรากฏว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มีความคิดดังกล่าวผ่านเข้ามาในจิตใจเลย คุณเอสเทลส์โรเบิรตส์นี้ปรากฏว่าเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะและมีเหตุผลที่ดียิ่ง และไม่เคยได้รับความวิตกกังวลเกี่ยวกับภาพนิมิตรที่เธอเห็นเลยแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะเธอถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องอันเกิดแต่เส้นประสาทพิการแต่อย่างใด ต่อมาข้าพเจ้าก็ตระหนักดีว่า เป็นโชคลาภของข้าพเจ้าอย่างยิ่งที่มามีโอกาสพบบุคคลที่ได้มีคุณสมบัติพิเศษ ซึ่งเราเรียกกันว่าเป็นคนทรง ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ได้เคยอ่านถึงบุคคลประเภทนี้มาแล้วหลายเรื่อง ซึ่งเกี่ยวกับการค้นคว้าทางวิญญาณการค้นคว้าทางจิต และเรื่องรายการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกัน

คุณเอสเทลส์โรเบิรตส์ เมื่อเห็นข้าพเจ้ามีความสนใจด้วยความบริสุทธิ์ใจเช่นนี้ ก็กรุณาเชื้อเชิญให้ข้าพเจ้ามาเข้าทรงวิญญาณด้วยอีกคนหนึ่ง ซึ่งในการทรงวิญญาณครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ทางวิญญาณที่น่าตื่นเต้นบางประการ ต่อมาเธอได้บอกข้าพเจ้าว่า เทพผู้พิทักษ์ของเธอคือท่านเมฆแดงนั้นได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าร่วมในการเข้าทรงวิญญาณ ซึ่งโอปาติกะจะมาพูดด้วยน้ำเสียงของตัวเองด้วย

ข้าพเจ้าจึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับอนุญาตพิเศษเช่นนั้น นับแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ได้ร่วมเข้าทรงวิญญาณชนิดดังกล่าว ตลอดจนถึงการทรงวิญญาณประเภทอื่นๆ อีกด้วย การทรงวิญญาณเหล่านี้กล่าวโดยหยาบๆ ก็มี ๒ ประเภท ใน ๒ ประเภทนั้น ผู้เป็นคนทรงจะอยู่ในสภาวะลืมตัว คือ Trance และท่านเมฆแดงก็จะพูดโดยผ่านคนทรงผู้นี้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความมืดแต่อย่างใด ในการเข้าทรงประเภทที่ ๑ ผู้มาหาให้ทำนายจะเจรจากับท่านเมฆแดงก่อน ต่อจากนั้นท่านเมฆแดงจะ

นำเอา ญาติพี่น้อง ของผู้นั้นมาให้ ทำการเจรจาติดต่อด้วย ส่วนการเข้าทรงอีกประเภทหนึ่ง ท่านเมฆแดงได้แสดงปาฐกถา หรือให้คำบรรยายแก่ผู้ดูที่ประชุมกันอยู่โดยรอบนั้น

ในการเข้า ทรงแบบที่ให้ เสียงโอปปาติกะพูดโดยตรงนั้น ผู้ที่จะร่วมในการเข้าทรงจะนั่งรวมกันเป็นวงกลมพร้อมกับผู้เป็นคนทรงด้วย โดยผู้ที่เป็นคนทรงนั้นจะนั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ ในระหว่างนี้จะมีแตรอาลูมิเนียมอันหนึ่งวางอยู่บนกลางวงนั้น แตรนี้เขาเอาสีเรืองแสงทาไว้เป็นจุดๆ เพื่อให้เห็นได้ง่ายในความมืด

หลังจากการสวดอ้อนวอนภาวนาเป็นบุพกิจเบื้องต้นแล้วไฟก็ดับลง ห้องนั้นก็อยู่ในความมืดสนิท ผู้เข้าประชุมจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากจุดเรืองแสงที่ทาไว้บนแตรนั้น

ต่อมาก็มีการร้องเพลงบทสวด ในระหว่างนั้นผู้เป็นคนทรงจะมีอาการจิตตกภวังค์ คือ Trance หลังจากนั้นแตรดังกล่าว ก็เริ่มเคลื่อนไหวไป มาโดยไปแตะเข้าที่ผู้

เข้าร่วมทรงวิญญาณที่คนโน้นบ้างที่คนนี้บ้าง ตามแต่ว่าจะมีข่าวส่งมาถึงใคร ต่อมาเราจะได้ยินเสียงท่านเมฆแดงดังออกมาจากแตร กล่าวต้อนรับผู้เข้าทรงวิญญาณนั้นโดยทั่วกัน ตอนนี้ก็ถึงเวลาตอนที่เราจะหยุดร้องเพลงสวดแล้ว และก็จะได้เบิดแผ่นเสียงให้ดังขึ้นเบา ๆ ตลอดระยะเวลาที่มีการเข้าพิธีนั้น ในบรรดาสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ หลายประการที่เป็นของจำเป็นสำหรับการเข้าทรงให้ได้ผลดีนั้น ก็คือการเล่นจานเสียงนี่เอง ตามปกติจะมีการไขเพลงโรสมารี่ (Rosemary) โดยใช้เข็มที่อ่อนให้เสียงเบาเป็นพิเศษ ดังนั้นเสียงของโอปปาติกะที่มาติดต่อเราก็สามารถจะได้ยินถนัด หลังจากที่ท่านเมฆแดงได้กล่าวคำ ต้อนรับผู้มาเข้าร่วมประชุมสนทนากันเป็นเวลาครู่หนึ่งแล้ว ท่านก็จะบอกว่า "ระวัง" ประโยคนี้ก็หมายความว่า ท่านกำลังให้วิญญาณผู้มาติดต่อคนใดคนหนึ่งพูดผ่านแตรนั้นแล้ว

ต่อมาก็จะมีเสียงอีกเสียงหนึ่ง ปรากฏขึ้นให้ได้ยิน โดยปกติก็จะเรียกชื่อคนที่โอปปาติกะนั้นต้องการจะพูดด้วย มีกฎอยู่ว่าผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมนั้น จะได้รับการ

ตักเตือนก่อนจะเข้าร่วมประชุมว่า อย่าพูดบอกหลักฐานเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่คนทรงรู้เป็นอันขาด ดังนั้นผู้ที่เข้าร่วมประชุมนั้นเมื่อได้ยินเสียงของโอปปาติกะก็จะส่งกำลังใจไปช่วยให้เสียงนั้นพูดบอกแสดงรายละเอียดถึงชื่อเสียงและแสดงหลักฐานประจำตัวออกมา จนกระทั่งญาติหรือมิตรสหายที่เข้ามาอยู่ในที่นั้นจำได้ดีว่าเป็นใครอย่างแน่นอน แต่ในกรณีที่เสียงของโอปปาติกะนั้นเคยติดต่อกันมาก่อนแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องได้รับการส่งกำลังใจไปช่วยอย่างใด และโอปปาติกะผู้มาติดต่อนั้นจะขานชื่อและคุยกับคนที่ตนอยากพบได้โดยไม่ชักช้า

เสียงที่กล่าวนี้มีนานาชนิด มีทั้งลักษณะที่เป็นการกระซิบแบบดังๆ และก็เป็นคำพูดที่ขาดๆ วิ่นๆ ก็มี บางครั้งก็มีเสียงที่เต็มไปด้วยน้ำหนักแสดงความเข้มแข็งและสามารถจะโต้ตอบสนทนากันได้เป็นปกติก็มี

บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอเล่าเหตุการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟัง

ในการเข้าทรงวิญญาณแบบใช้เสียงโอปปาติกะพูดโดยตรงดังกล่าวมานี้ เท่าที่ข้าพเจ้ารู้และที่ข้าพเจ้าเคยเห็นและเชื่อมา รู้สึกว่าผู้เป็นคนทรงจะไม่รู้มาแต่ก่อนเลยว่า ผู้เข้าทรงหรือโอปปาติกะนั้นจะเป็นใคร แต่ก็ปรากฏว่าโอปปาติกะ ผู้มาติดต่อ สามารถพิสูจน์ หลักฐานอ้างอิงได้ ว่าตนเป็นใคร อย่างเป็นที่พอใจ เสมอแม้แต่กับข้าพเจ้าเองด้วย ในการเข้าทรงครั้งหนึ่งมีสตรีผู้หนึ่งผู้ซึ่งถึงแก่กรรมไปเมื่อกว่า ๒๐ ปีมาแล้ว ได้ถูกท่านเมฆแดงพาตัวมาด้วย สตรีผู้นั้นได้บอกชื่อของเธอและได้ให้รายการละเอียดอื่นๆ อีกหลายอย่าง เธอได้ระบุว่า หนังสือเล่มหนึ่ง ที่เธอแต่ง นั้นเล่มหนึ่งอยู่ในความครอบครองของข้าพเจ้า ซึ่งอันที่จริงเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้สึกว่าตนมีไว้จริงหรือเปล่า ดังนั้นหลังจากที่ได้กลับมาถึงบ้านแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ค้นหาดูเป็นเวลานาน ก็ปรากฏว่ามี หนังสือ เล่ม ที่ สตรี ผู้นั้น กล่าว ไว้ใน ความ ครอบครองของข้าพเจ้าจริงๆ อันที่จริง การที่ข้าพเจ้าเชื่อใน

การเข้าทรงแบบนี้นั้น ก็มิได้มาจากประสพการณ์ส่วนตัวของตนเองอย่างเดียว แต่จากการสนทนาปราศรัยและได้รับหลักฐานเพิ่มเติมอย่างมากมาย ผู้เข้าทรงผู้อื่นก็เห็นพ้องต้องกันเป็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น เพราะว่าผู้ที่เพิ่งมาเข้าทรงบางคนก็เป็นผู้ที่มาใหม่ และยังไม่เคยมีใครรู้จักเลย แม้แต่คนทรงก็ไม่เคยรู้จักมาก่อน บุคคลเหล่านี้หลังจากเลิกการเข้าทรงแล้ว ได้มาสนทนาแลกเปลี่ยนความเห็นกัน ก็ปรากฏว่าทุกรายได้ผลเป็นที่น่าพอใจ คือปรากฏว่าโอปปาติกะของญาติหรือมิตรสหายที่มาแสดงตัวโดยพูดผ่านทางแตรนั้น ได้ให้หลักฐานและประจักษ์ พยานไว้ อย่างละเอียด ถี่ถ้วน และ ชัดเจน ที่สุด ข้าพเจ้าได้เคยฟังเสียงต่างๆ นานาชนิด บางครั้งก็เป็นเสียงแสดงว่าผู้พูดเป็นผู้ที่มีการศึกษาดีอย่างแท้จริง บางครั้งก็เป็นเสียงพูดที่ไม่ใคร่จะเอื้อเฟื้อต่อความชัดเจนหรือกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่าใด ซึ่งแสดงถึงว่าผู้พูดไม่ใช่เป็นผู้ที่มีการศึกษาดีนัก แต่บางครั้งก็ปรากฏว่าเสียงนั้นเป็นเสียงแปร่ง แสดงว่าเป็นชาวสก๊อตหรือชาวไอริชก็มี

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เคย เห็นผู้มาร่วมเข้าทรงวิญญาณซึ่งเป็นชาวสก๊อตคุยกันอย่างสนุกสนานที่เคยไปร่วมรบในสนามเพลาะกับอีกผู้หนึ่งผู้ล่วงลับไปแล้ว ทั้งสองฝ่ายพูดภาษาและสำนวนสก๊อตกันอย่างไม่อั้น ซึ่งภาษาและสำนวนเช่นนี้ยากที่คนที่ไม่ใช่ชาวสก๊อตโดยกำเนิดจะสามารถคุยกันรู้เรื่องได้เป็นปกติเช่นนั้น

นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังได้เคยฟังเสียงทั้งของคนแก่และของเด็กเล็ก ๆ ตลอดจนถึงเสียงของบุคคลซึ่งประชาชนรู้จักดี ผู้ซึ่งได้ล่วงลับไปแล้ว แต่สามารถกลับมาพูดให้มิตรสหายฟังจากแตรดังกล่าวแล้วนั้นอีกด้วย

การหลอกลวงหรือความงมงายเป็นไปไม่ได้

การที่จะหาทางอธิบายชนิดที่คนโดยมากชอบกล่าวหากันว่า ปรากฏการณ์เหล่านี้เนื่องมาจากการที่คนทรงทำอุบายฉ้อฉลคดโกง หรือว่าผู้เข้ามาร่วมประชุมเป็นคนเชื่อง่ายหูเบา และเชื่ออย่างงมงายนั้น

เป็นเรื่องที่เหลวไหลอย่างสิ้นเชิง (The popular explanation of these occurrences, as being due to fraud on the part of the medium and credulity on the part of the sitters, is obviously nonsense) เพราะว่าหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว คนทรงจะต้องมีความสามารถพิเศษอย่างเหลือหลาย และมีผู้ร่วมงานที่จะสามารถมองเห็นได้ในความมืดอีกด้วย ซึ่งผู้ร่วมงานหรือคนทรงนั้นจะต้องมีนัยน์ตาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในความมืด และสามารถจะเลียนเสียงของบุคคลทุกคนทุกประเภทในที่นั้นได้ และในขณะเดียวกันจะต้องมีความจำทั้งชื่อ และข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นอัจฉริยะเหนือมนุษย์ธรรมดา เพราะข้อเท็จจริงหรือชื่อซึ่งคนทรงไม่รู้จักนั้น ถ้าหากจะหามาได้ก็เห็นจะต้องตั้งสำนักงานนักสืบชั้นพิเศษขึ้นมา โดยจะต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างมโหฬาร ซึ่งดูก็จะไม่คุ้มกันเลยกับผลกำไรที่จะได้รับจากการเข้าทรงดังกล่าว เอาละแม้ว่าเราจะสมมุติว่า เรื่องความคดโกงเหล่านี้จะเป็นไปได้จริง ก็ยังมีปรากฏการณ์อีกหลายอย่างซึ่งเราไม่สามารถ

จะอธิบายได้ โดยถือหลักการว่าคนทรงเป็นคนหลอกลวง หรือผู้เข้าทรงเป็นผู้งมงายดังกล่าวแล้วแต่ประการใดเลย

ทฤษฎีพิลึกพิลั่นของพวกไม่ยอมเชื่อ

ข้าพเจ้าจะขออธิบายต่อสักเล็กน้อยถึงแนวคิดของนักวิจารณ์บางคน ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมาก ซึ่งแม้จะยอมรับความจริงดังกล่าวมา ก็ให้เหตุผลโดยใช้คำพูดสูง ๆ ซึ่งคนสามัญฟังแล้วยิ่งปวดหัวใหญ่ เช่นคำว่า telepathy (โทรจิต), cryptaesthesia และ prosopopoiesis เป็นต้น คำนี้ซึ่งเป็นคำอันมโหฬารตระการหู ที่คนธรรมดาฟังไม่ออกเลย และท่านนักปราชญ์เหล่านี้ก็ได้ให้คำอธิบายโดยย่อ ๆ ว่า จิตใต้สำนึกของคนทรงสามารถจะแตกแยกออกไปเป็นตัวตนขั้นที่สองมากมาย คล้าย ๆ กับว่า คนทรงสามารถจะแยกตัวออกเป็นมนุษย์ทวีคูณหรือจตุคูณหรือมหาคูณอีกต่อไปได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด และตัวตนที่แยกออกไปของคนทรงนั้นแต่ละส่วนก็สามารถจะแอบดักล้วงเอาความรู้ออกมาได้จากสมอง

ของผู้ที่เข้ามาร่วมประชุมในคราวนั้น นอกจากนั้นก็ยังสามารถจะไปเก็บความรู้ได้จากวิญญาณสากล ซึ่งมิใช่ตัวตนของใครโดยเฉพาะ (Impersonal Cosmic Consciousness) ด้วย และนักปราชญ์เหล่านั้นก็ยังให้เหตุผลต่อไปอีกว่า เมื่อร่างกายของบุคคลต่าง ๆ แตกดับไปแล้ว ความคิดของบุคคลและความทรงจำของบุคคล ก็ยังคงเหลืออยู่ในสากลจักวาล และตัวตนที่แตกแยกออกไปของคนทรงนั้น ก็สามารถจะแอบไปจับเอาหรือล้วงเอาความคิดบุคคลที่ตายไปแล้ว ที่คงจะลอยเคว้งคว้างอยู่ในอากาศมาบอกให้ผู้อื่นรู้ได้ นี่เป็นทฤษฎีหรือสมมุติฐานที่นักปราชญ์เหล่านั้นได้บรรยายถึงความสามารถของคนทรงดังกล่าวมา

ในที่นี้ข้าพเจ้ายังไม่สามารถจะอธิบายถึงทฤษฎีและให้คำวิพากย์วิจารณ์ได้โดยละเอียด อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เชื่อในทฤษฎีเหล่านี้ รู้สึกว่าจะไม่ยอมเชื่อในอรรถาธิบายง่าย ๆ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์เหล่าอื่นที่อยู่ในยุคเดียวกันเชื่อ และในเวลาเดียวกันก็ไม่เอาใจใส่หรือทำเป็นลืม

เหตุผลบางประการ ซึ่งทฤษฎีของเขาจะอธิบายให้เหตุผลไม่ได้เลย (คือเขายืนยันในทฤษฎีของเขาอยู่ตลอดไป แม้ว่าในบางกรณีทฤษฎีของเขาจะอธิบายเหตุผลไม่ได้อย่างแท้จริงก็ตาม) ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่จะให้ความเห็นสักเล็กน้อยว่า:—

ประการแรกทีเดียว เมื่อคิดตามทฤษฎีของนักปราชญ์บางท่านที่กล่าวมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าขอยืนยันว่ายังไม่มีข้อพิสูจน์ว่าจิตใต้สำนึกของใครก็ตาม สามารถที่จะแตกออกได้เป็นหลายต่อหลายส่วนดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

และประการที่ ๒ เราก็ยังไม่มีความรู้อย่างแน่นอนว่า เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ถึงแก่ความตายแล้ว วิญญาณของเขาจะสามารถดำรงเป็นวิญญาณที่บริสุทธิ์ได้ โดยที่ไม่ต้องมีกายอีกชนิดหนึ่งประกอบอยู่ด้วยเลย (คือหมายความว่าเรายังไม่สามารถจะรู้ได้อย่างแน่ชัดว่า เมื่อบุคคลตายไปแล้วก็สูญไปเลย คงเหลือแต่ความคิดหรือความทรงจำของเขาเท่านั้น โดย

เขาจะยังไม่มีตัวตนอยู่เลยไม่ว่าจะในภพไหน ๆ ก็ตาม ซึ่งอันนี้เป็นทฤษฎีของนักวิทยาศาสตร์ที่ยังเชื่ออยู่ตลอดกาลว่าคนเราตายไปแล้วสูญแน่นอนและไม่มีการเกิดขึ้นในภูมิใด ๆ อีกต่อไป แต่ความคิดหรือความจำของเขาอาจจะยังคงลอยเคว้งคว้างอยู่ในจักรวาลได้ และคนทรงที่มีความสามารถก็อาจจะใช้ความสามารถของเขาไปล้วงเอาความคิดหรือความทรงจำของเขาซึ่งมีอยู่นั้นนำมาบอกให้แก่ผู้อื่นได้ ดังนั้นเขาจึงถือว่าเป็นเรื่องไม่น่าอัศจรรย์แต่อย่างใด)

อันที่จริงถ้าเราได้มีโอกาสพิจารณาสังเกตปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเข้าทรงวิญญาณของโอปปาติกะที่มาพูดโดยตรงดังกล่าวแล้วหลาย ๆ ครั้งติดต่อกัน เราก็จะรู้ว่าทฤษฎีของนักวิทยาศาสตร์บางคนดังได้อธิบายมาข้างต้นนั้นเหลวไหลและเพ้อฝันสิ้นดี ทั้งนี้เพราะว่าผู้ที่เข้ามาร่วมการประชุมนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นผู้ที่มาใหม่นั้น เราจะปรักปรำว่าเป็นคนงมงายไปเสียหมดย่อมจะเป็นไปไม่ได้ บุคคลเหล่านั้นก็เป็นบุคคลธรรมดาผู้ซึ่ง

โดยมากก็มาด้วยความไม่เชื่อ และมาเพื่อจะสังเกตการณ์และวิพากย์วิจารณ์เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์เหมือนกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยที่บิดามารดาหรือสามีภรรยาจะให้คนอื่นมาตบตาได้ ในเมื่อมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับตนโดยตรงเมื่อครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่มาติดต่อ เพราะบุคคลเหล่านี้ย่อมอยู่ในฐานะที่จะรู้ดีกว่าผู้อื่นที่อยู่ในวงนอกว่า โอปปาติกะที่มาติดต่อนั้นจะเป็นสามีภรรยา บุตรหรือบิดามารดาของตนจริงหรือไม่ เพราะข้อเท็จจริงที่โอปปาติกะเหล่านั้นบอกย่อมเป็นเรื่องภายในครอบครัวส่วนตัวของเขา ซึ่งบุคคลภายนอกไม่มีโอกาสจะได้ทราบเลย

นอกจากนั้นสมมุติฐานหรือทฤษฎีที่นักปราชญ์เหล่านั้นตั้งขึ้นนั้น ก็ไม่สามารถจะอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่เกิดจากภูมิอันอยู่เหนือรูปหลายประการ ซึ่งได้รับการพิสูจน์เป็นอันดีแล้วทั้งสิ้น โดยส่วนตัวของข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่มีข้ออธิบายอย่างอื่นที่จะอธิบายถึงปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเข้าทรงแบบที่โอปปาติกะพูดด้วยเสียงของตนเอง

นี้ได้เลย นอกจากว่าเราจะต้องยอมรับโดยดีและอย่างตรงไปตรงมาว่า โอปปาติกะผู้ที่มาติดต่อนั้นเป็นบุคคลที่เคยอยู่ในโลกมนุษย์มาก่อนแล้วจริง ดังนั้นเสียงของเขาจึงเป็นเสียงของเขาอย่างแท้จริงโดยไม่มีข้อสงสัยอย่างใดทั้งสิ้น ไม่จำเป็นต้องไปปล้ำผีลุกปลุกผีนั่งหาเหตุผลอันซับซ้อนและยุ่งเหยิงมาอธิบายโดยเปล่าประโยชน์

บุคคลเชื่อโดยพิสูจน์ ไม่ใช่โดยปาฏิหาริย์

เมื่อ ๒—๓ วันก่อน มีท่านผู้หนึ่งได้กล่าวว่า เมื่อบุคคลผู้เข้านั่งประชุมกันเป็นวงกลมในความมืดนั้น เขาไม่สามารถจะสังเกตได้ว่ามีเหตุการณ์อย่างใดเกิดขึ้นรอบตัว (ดังนั้นเขาจึงอาจจะถูกหลอกลวงได้โดยง่าย) แต่การที่ผู้ที่มาเข้าทรงจะเชื่อเรื่องใดอย่างใดนั้น เขาเชื่อเพราะข้อความในข่าวสารที่เขาได้รับต่างหาก มิใช่เขาเชื่อเพราะว่าแตรนั้นได้ลอยขึ้นมาจากพื้นอย่างน่าอัศจรรย์ หรือว่ามีเสียงลอดผ่านแตรนั้นออกมาได้อย่าง

น่าอัศจรรย์ หากข้อความที่เขาได้ยินนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของชีวิตของผู้มาเข้าร่วมประชุมแล้ว ความอัศจรรย์เหล่านั้นจะไม่มีความหมายอย่างใดเลย

เกี่ยวกับการที่แตรลอยขึ้นมาเองได้คล้าย ๆ กับว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาตินั้น บุคคลที่ได้เห็นเหตุการณ์นี้แล้วก็จะรู้ว่าปรากฏการณ์ที่เราเรียกกันว่า telekinesis และ materialisation คือการที่วัตถุสามารถจะเคลื่อนไหวไปได้โดยพลังที่เหนือธรรมชาติ หรือโดยพลังที่ไม่ใช่เป็นฝ่ายรูปธรรมก็ดี และการที่บุคคลผู้ล่วงลับไปสามารถจะมาปรากฏกายให้เราเห็นเนื้อหนังได้ด้วยตาของเราก็ดี เป็นเรื่องที่รู้เห็นกันมากเพียงพอจนไม่ต้องมาโต้เถียงกันอีกต่อไปแล้ว (facts no longer capable of refutation) การทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่ได้ทำกันอย่างรอบคอบ โดยได้กระทำการทดลองกันกับคนทรงบางคน เช่น รูดี ชไนเดอร์ (Rudi Schneider) และคลุสกี (Kluski) ก็ได้ปรากฏผลอย่างไม่ต้องสงสัยแล้วว่าปรากฏการณ์ทั้งสองที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นได้จริง ๆ โดย

ไม่มีการหลอกลวงแต่อย่างใดเลย ท่านเมฆแดงได้บอกแก่เราว่า แตรดังกล่าวนั้นสามารถเคลื่อนไหวไปได้ โดยอำนาจที่ท่านเรียกว่า **เอคโทพลาสมิค รอด** (Ectoplasmic rod) **คือพลังจิตของคนทรงกับของบุคคลที่อยู่ในที่นั้นรวมกับ พลังวิญญาณ ของผู้ ที่มาติดต่อ ด้วยร่วมกันส่งกระแสไปช่วย และเสียงของโอปปาติกะนั้นก็เปล่งออกมาได้จากภายในแตรนั้นเอง** ข้าพเจ้ายอมรับว่าข้าพเจ้าเชื่อคำของท่านเมฆแดงที่กล่าวนี้โดยไม่มีข้อสงสัย เพราะการที่เราจะสอบสวนค้นคว้าไปกว่านี้อาจจะเป็นการไม่สมควร โดยที่อาจจะทำให้คนทรงได้รับอันตรายก็เป็นได้

ประจักษ์พยานที่ออกจะดูแจ่มชัดมีอยู่ครั้งหนึ่งในเมื่อในระหว่างการเข้าทรงครั้งนั้น **ผู้เป็นคนทรงเป็นโรคไออย่างเห็นได้ชัด และเมื่อบุคคลได้ยินเสียงไอของเธอ ก็สามารถจะจำได้อย่างดีแม้ในความมืด ในวันนั้นข้าพเจ้านั่งใกล้ชิดกับเธอมาก จนสามารถได้ยินเสียงเธอไอตลอดเวลา ซึ่งในขณะเวลาเดียวกันนั้น ก็มีเสียงพูดดังห่างจากตัวเธอไปประมาณ ๘ ฟุต**

อันที่จริง การเข้าทรงแบบที่ท่านเมฆแดงดำเนินอยู่นี้ ก็ไม่ใช่ว่าจะมีอยู่แห่งเดียวในที่นี้ ในที่แห่งอื่นอีกหลายแห่งก็ปรากฏว่าได้มีรายงานเกี่ยวแก่สิ่งที่ปรากฏขึ้นเช่นนี้เหมือนกัน ในปัจจุบันได้มีผู้จัดพิมพ์หนังสือโดยมีข้อความเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้เราจึงไม่สามารถปฏิเสธได้อีกต่อไป และนักวิทยาศาสตร์ก็รับรองความจริงในเรื่องนี้มากขึ้นทุกที แม้ว่าเขาจะพยายามอธิบายไปในทฤษฎีอันแปลกประหลาดพิศดาร ดังที่ข้าพเจ้าได้ระบุมาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า บุคคลที่เชื่อในทฤษฎีอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์เหล่านั้นคงจะไม่ได้มีโอกาสสังเกตเห็นปรากฏการณ์เหล่านั้นชนิดที่แท้จริงมาแล้วดีพอสมควร ทั้งนี้เพราะมีความจริงว่า คนทรงที่มีความสามารถจริง ๆ นั้นก็หาได้ยากอย่างยิ่ง และโดยมากคนทรงก็มักจะทำการแสดงความสามารถของตนในวงการมิตรสหายใกล้ชิด กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากตนจริง ๆ โดยนัยนี้ก็ไม่ใคร่ยินยอมให้นักวิทยาศาสตร์ผู้ที่

ไม่เชื่อในเรื่องนี้มาทำการสืบสวนอย่างใกล้ชิด และสภาวะจิตใจของนักวิทยาศาสตร์ดังกล่าวมานั้น อาจจะทำให้ปรากฏการณ์ทางวิญญาณไม่อุบัติขึ้นตามที่คาดหมายไว้ก็ได้

ในเรื่องนี้มีเรื่องที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่งว่า สภาวะทางจิตใจของผู้ที่ร่วมประชุมกัน มีส่วนช่วยอยู่ด้วยเหมือนกัน คือถ้าหากว่าผู้เข้าร่วมประชุมมีสภาวะจิตใจที่ตึงเครียด การเข้าทรงครั้งนั้นก็อาจจะประสบความล้มเหลวไปก็ได้ ดังนั้นท่านเมฆแดงจึงได้แนะนำเราเสมอในระหว่างการเข้าทรงว่า อย่าให้เส้นประสาทตึงเครียด และบ่อยครั้งทีเดียวท่านจึงบังคับให้แตรนั้นเคลื่อนไหวไปมาคล้าย ๆ กับจะเป็นการเต้นรำ แทนที่จะบอกเราโดยตรง และผู้เข้าร่วมวงที่คุ้นเคยกันดีก็บอกว่าการกระทำเช่นนี้มีความหมายอย่างไร ทั้งนี้เพราะว่าถ้าผู้ที่เข้าร่วมประชุมมีอารมณ์ที่ตึงเครียดเกินไป, ตื่นเต้นเกินไป, หรือมีอารมณ์ที่เป็นปฏิปักษ์จนเกินไป ก็อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการที่วิญญาณของผู้ที่มาติดต่อ

นั้นได้ นอกจากนั้นการที่จะรบเร้าถามข้อความอย่างใดอย่างหนึ่งโดยรีบด่วนเกินไป ก็อาจจะเป็นเครื่องทำให้วิญญาณผู้ที่มาติดต่อนั้นไม่สามารถจะบังคับแตรใช้พูดติดต่อกับคนที่ตนต้องการจะติดต่อพูดด้วยตามความปรารถนาได้ ตัวอย่างเช่นครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยได้ยินภรรยาผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้รบเร้าถามวิญญาณของสามีผู้ที่มาติดต่อด้วยไม่ขาดระยะ ซึ่งในตอนนั้นผู้เป็นสามีก็พยายามให้หลักฐานว่าเขาเป็นใครอยู่เหมือนกัน ฝ่ายผู้เป็นภรรยาก็รบเร้าอยู่ตลอดเวลาว่าขอให้วิญญาณผู้เป็นสามีนั้นบอกว่าเขาเคยเรียกชื่อเธอเล่นว่าอะไร เนื่องจากการรบเร้าโดยไม่หยุดหย่อนและโดยไม่เกรงใจเช่นนี้ วิญญาณผู้มาติดต่อก็ปรากฏว่าเริ่มพูดตะกุกตะกัก ไม่ช้าแตรก็ตกลงกับพื้น เธอจึงได้รับการตักเตือนว่าอย่าเพิ่งรบเร้าเช่นนี้มากนัก ดังนั้นเมื่อต่อมาได้เริ่มต้นใหม่และผู้เป็นภรรยารู้จักระงับสติอารมณ์ดีขึ้น วิญญาณของผู้เป็นสามีจึงตอบคำถามเธอได้จนเป็นที่พอใจ

จริงอยู่ในเรื่องเช่นนี้เราอาจจะอ้างได้ว่าเป็นไปได้เช่นนั้น ก็เพราะความสามารถในการทายใจคนคือ telepathy แต่ข้อที่ข้าพเจ้าต้องการจะย้ำในที่นี้ก็คือว่าถ้าเราต้องการจะให้ได้ผลที่ดีที่สุด เราก็ควรจะให้โอปปาติกะผู้มาติดต่อนั้นแจ้งหลักฐานส่วนตัวของเขาเสียก่อนตามสมควร ดังนั้นการสนทนากันแบบนี้ควรจะเป็นไปในแบบธรรมดาที่สุด ไม่ควรจะเซ้าซี้ซักถามอย่างใดให้เป็นการผิดธรรมชาติหรือเป็นการทารุณแก่ผู้มาติดต่อจนเกินไป ซึ่งจะทำให้สายสัมพันธ์คือกระแสจิตระหว่างกันนั้นขาดลงโดยสิ้นเชิง และไม่สามารถจะทำการติดต่อกันต่อไปได้

ภูมิที่ต่างกันย่อมมีความถี่ของคลื่นแตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งเราจะต้องนึกถึงสภาวะของบุคคลที่ล่วงลับไปแล้วซึ่งเป็นผู้ที่กำลังมีชีวิตอยู่ด้วย สภาวะเช่นนี้อาจจะกล่าวว่าเป็นสภาวะที่เหนือรูป (Superphysical state) ดังนั้นการที่บุคคลที่อยู่ในสภาวะแบบนี้ต้องการ

จะติดต่อกับเราได้นั้น เขาจำเป็นจะต้องปรับคลื่นให้ต่ำลงมา (tune down vibrations) เพื่อจะได้มาสนทนากันได้ในขนาดคลื่นระดับเดียวกันกับโลกของเรานี้ ญาติของข้าพเจ้าผู้หนึ่งเมื่อตอนที่มาติดต่อเป็นครั้งแรกนั้น ได้บอกกับข้าพเจ้าว่าการกระทำเช่นนี้คล้าย ๆ กับว่าได้ดมอีเธอร์ (ether) เข้าไปฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ถามว่า คำว่า "อีเธอร์" นี้หมายถึงอะไร เขาก็ตอบว่าก็ยาสลบน่ะซี

โดยปกติโอปปาติกะที่มาติดต่อในครั้งแรกนั้นจะรู้สึกตื่นเต้นมาก อันนี้ก็น่าจะเข้าใจได้ว่าเป็นการยากอย่างใดสำหรับเขาเหล่านั้น โดยเฉพาะในเมื่อเขามีสภาวะจิตใจที่ยังไม่เป็นปกติที่จะตอบคำถามเล็ก ๆ น้อย ๆ นานาประการ ที่บุคคลบางคนที่เอาแต่ใจตนเองเซ้าซี้ซักถามไม่หยุดหย่อน และไม่เห็นใจอีกฝ่ายหนึ่งบ้าง อันที่จริงถ้าเรานึกย้อนดูตัวเราเองเราก็จะรู้ได้ว่า เหตุการณ์ที่เราทำจำเจอยู่ในชีวิตเราอยู่เป็นประจำซึ่งเราน่าจะรู้ระลึกได้ดีนั้น บางครั้งพอถูกถามเข้าโดยไม่รู้ตัว เราก็รู้สึกงงและตอบไม่ได้อยู่ขณะหนึ่งเหมือนกัน (ยกตัวอย่างเช่นบันได

บ้านของเรามีกี่ขั้น กระดุมเสื้อของเราอยู่ทางซ้ายหรือทางขวา แปรงสีฟันของเราสีอะไร ดังนี้เป็นต้น อันเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน เราเองโดยมากก็ตอบไม่ได้ ต้องคิดอยู่นานหรือบางทีคิดแล้วก็ตอบไม่ได้ก็มี—ผู้แปล) แต่อย่างไรก็ตามก็เป็นที่น่าประหลาดใจอยู่เหมือนกันว่า แม้จะต้องได้รับความยากลำบากดังกล่าวมา ก็ปรากฏว่าโอปปาติกะที่มาติดต่อนั้นในที่สุดก็สามารถจะตอบคำถาม และให้หลักฐานเป็นที่แจ่มแจ้งแก่ผู้มาติดต่อได้เสมอ

เมื่อคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์เข้าสู่ภวังค์ คือ trance บุคคลิกลักษณะของเธอก็หายไปโดยสิ้นเชิง และจะปรากฏบุคคลิกลักษณะของท่านเมฆแดงเข้ามาแทนที่ ท่านเมฆแดงผู้นี้มีบุคคลิกลักษณะเด่นชัดมาก ท่านเป็นผู้ทำการควบคุมดำเนินงาน การเข้าทรงชนิดที่ต้องใช้เสียงโอปปาติกะพูดโดยตรง ซึ่งในระหว่างนี้บางครั้งท่านก็พูดสอดแทรกเป็นเชิงตลกขบขัน แต่ให้แง่คิดได้อย่างดีที่สุดด้วยเหมือนกัน และในบางครั้งเมื่อท่านพูดโดย

ผ่านคนทรงในสภาวะที่เรียกว่า trance คือลืมตัว ท่านก็กล่าวเกี่ยวกับหลักวิชาได้ทุกแง่ทุกมุมอีกด้วย ในการเข้าทรงวิญญาณแบบนี้ไม่จำเป็นต้องกระทำกันในที่มืด เพียงแต่ว่าเราจะหรี่ไฟลงเล็กน้อยในระหว่างที่คนทรงกำลังจะเข้าสู่สภาวะลืมตัว และจะหรี่ไฟอีกครั้งหนึ่งในตอนที่เธอจะค่อย ๆ ถอนจิตออกมาจากภวังค์ ในขณะที่คนทรงจะเข้าสู่ในสภาวะจิตที่เรียกว่าภวังค์ หรือ trance นี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือคุณเอสเทลล์โรเบิรตส์จะนั่งเอนหลังตามสบายอยู่บนเก้าอี้นวม โดยวางแขนและขาของเธอให้อยู่ในลักษณะที่สบายที่สุด และพักผ่อนมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ต่อจากนั้นเธอก็เริ่มหลับตา และในไม่ช้าก็เริ่มหายใจเสียงหนัก ๆ ปรากฏให้ได้ยินชัด ต่อจากนั้นอีก ๒—๓ นาที เธอก็จะลุกขึ้นนั่งตัวตรง ทันทีทันใดนั้นสีหน้าของเธอจะปรากฏว่าเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด ศีรษะของเธอโน้มมาข้างหน้าเล็กน้อย ดวงตาของเธอก็ยังปิดอยู่ ในตอนนี้เป็นอันรู้ว่า ท่านเมฆแดงมาแล้ว และท่านจะกล่าวคำต้อนรับเราก่อน

ตอนนี้อาจจะมีผู้ถามคำถามบ้างเล็กน้อย และอาจจะมีการส่งข่าวคราวถึงเพื่อนฝูงญาติพี่น้องกันบ้าง ต่อจากนั้นท่านก็เริ่มแสดงปาฐกถาในการปาฐกถาหรืออภิปรายเรื่องเหล่านี้ ท่านเมฆแดงได้อธิบายถึงหลักวิชาต่างๆ ทุกประการ เช่นความหมายของชีวิตที่เราเกิดมา ธรรมชาติของบุคคลิกลักษณะ การที่วิญญาณสามารถจะมีชีวิตอยู่ได้หลังจากการแตกทำลายของกายเนื้อไปแล้ว ตลอดจนถึงสภาวะในโลกทิพย์อีกนานาประการด้วย ท่านเมฆแดงพูดวิพากย์วิจารณ์อยู่เสมอถึงความโง่เขลาและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ชาติ และได้ขอร้องอยู่เสมอให้เราแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น ท่านกล่าวย้ำว่า ชีวิตนี้เป็นโรงเรียนสำหรับวิญญาณ และดังนั้นทุกคนจะต้องทำความเพียรเพื่อความหลุดพ้นสำหรับตนเองด้วยตนเอง (this life is a school for the soul and each man must work out his own salvation) ส่วนมากของคำสอนของท่านนั้นก็มีอยู่ในคำสอนของศาสนาใหญ่ๆ ของมนุษย์ชาตินั้นเอง เป็นแต่ว่าไม่มีหลักการที่บังคับให้

ต้องเชื่อแต่อย่างใด ท่านได้ย้ำถึงคุณค่าของสัจธรรม ความเมตตาปรานี, และการที่ทุกคนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และต่อเพื่อนร่วมโลกด้วย

บางครั้งเราก็รู้สึกว่า เป็นการยากที่จะเข้าใจจุดหมายของท่าน โดยที่ท่านจะพูดด้วยสำเนียงที่แปลก แต่ก็น่าฟัง และท่านจะใช้คำพูดอยู่ในวงจำกัด คือไม่ได้ใช้คำพูดสูงๆ หรือศัพท์แสงมากมายนัก แต่ตลอดเวลานั้นเราจะมีความรู้สึกว่า เรากำลังอยู่เฉพาะหน้าของโอปาติกะผู้ยิ่งใหญ่ที่มีปัญญาสูงอย่างที่เราจะคาดไม่ถึงทีเดียว

เราควรยอมรับ ความไม่รู้รอบของตนเองบ้าง

แนวคิดบางประการซึ่งเกี่ยวกับอำนาจของความคิดนั้น ข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าก็จะเป็นความคิดที่มีมาแต่ดั้งเดิม (ในศาสนาทุกศาสนานั่นเอง) เราไม่สามารถจะทดสอบความคิดของท่านเมฆแดงไปเสียหมดทุกประการได้ เพราะบางครั้งความคิดของท่านก็ดูรู้สึกว่าคล้ายๆ กับจะเป็นการวาดมโนภาพและขัดกับความเชื่อในทาง

วิทยาศาสตร์ดังที่ได้เคยเชื่อถือกันมาแต่เดิม แต่ท่านก็ยินดีที่จะตอบคำถามเสมอ และเมื่อเราตั้งคำถามไปครั้งใด ท่านก็สามารถจะตอบได้ทุกครั้ง อันที่จริงถ้าเรายอมรับดังที่ข้าพเจ้ายอมรับว่าท่านเป็นบุคคลที่มีตัวตนอย่างแท้จริง ผู้ที่มาสนทนากับเราจากภูมิที่มีความเป็นอยู่ที่ต่างกับเรา คือสูงขึ้นไปกว่าเราแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะนึกว่า เป็นหน้าที่ของเราที่เราควรจะรับฟังไว้บ้าง (ไม่ใช่นึกว่าเราวิเศษสูงสุด อะไรที่ขัดต่อความเชื่อดั้งเดิมของเราก็จะไม่ยอมรับฟังเสียเลย) อุดมคติของท่านเป็นอุดมคติที่สูงมากและบางครั้งก็รู้สึกว่า เราตามความคิดของท่านไม่ใคร่จะทัน คือรู้สึกว่าอาจจะเชื่อยากอยู่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามท่านก็ไม่เคยบอกว่าท่านไม่ได้พูดหรือทำอะไรไม่ได้ผิดเลย แต่ท่านบอกว่า ท่านได้กล่าวไปตามความจริงที่ท่านได้ประสบหรือรู้เห็นมา (Nevertheless he makes no claim to infallibility but to give the truth as he sees it) ยกตัวอย่างเช่นเมื่อพูดถึงเรื่องของท่านเกี่ยวกับทัศนะอันเป็นเจตน์จำนงอันเป็นเสรีคือ Free will นั้น ท่านย้ำว่า คนเราทุกคน

มีอิสระอย่างเต็มที่ที่จะใช้ความตั้งใจของตนทำอะไรก็ได้ตามความปรารถนา เป็นแต่ว่าเจตน์จำนงค์อันเป็นเสรีนี้ อาจจะอยู่ในวงแคบหรือจำกัดบ้าง แล้วแต่ว่าสภาวะในจิตใจของเขาจะก้าวขึ้นมาสูงเพียงแค่ไหน (man has complete freedom of will, this only being limited by the state of mind to which he has risen) (คือว่าถ้าบุคคลนั้นมีจิตที่ได้พัฒนามาสูงแล้ว ก็อาจจะมีความเป็นอิสระในทางใจสูงขึ้นตามลำดับ) และท่านก็ได้บอกว่า คนเราในที่สุดก็จะต้องรู้จนได้ว่า สิ่งใดผิดสิ่งใดถูก ดังนั้นเราควรจะมีความยินดีในทัศนะเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีของท่านที่กล่าวว่า บุคคลย่อมมีเจตน์จำนงโดยเสรี ถึงแม้ว่านักจิตวิทยาส่วนมากจะเชื่อว่าเจตน์จำนงอันเสรีของเราจะอยู่ในวงจำกัดหรือในวงแคบก็ตาม และถึงแม้ว่าปัจจุบันก็ยังมีคนบางคนที่เชื่อถืออย่างฝังหัวอยู่ในความคิดที่ว่า มนุษย์ที่ต้องตกอยู่ในสภาวะแวดล้อมอยู่ตลอดไป ไม่สามารถจะมีความคิดหรือเจตน์จำนงโดยเสรีได้ก็ตาม (the doctrines of strict determinism)

มีผู้วิพากย์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ ว่า ไม่ปรากฏว่า ท่านเมฆแดง ทำอะไรที่ จะมี ความ สำคัญให้แก่โลกให้ประจักษ์ขึ้นมาได้เลย แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านเมฆแดงสามารถจะทำได้ ท่านเคยได้กระทำการอภิปรายเรื่องราวที่มีความสำคัญหลายอย่างหลายประการ ที่ล้วนแต่อยู่เหนือ ความสามารถ และ สติปัญญาของ คนทรงทั้งสิ้น ท่านพยายาม อธิบายให้ เราทราบ ถึงสภาวะ ของโลก ที่อยู่เหนือโลกของเราขึ้นไป ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาล ซึ่งเราเองก็ยังไม่สามารถจะคิดไปถึงได้ แต่ในเวลา เดียว กันท่านก็ได้ อธิบายให้ เราทราบ เป็น อัน มาก เกี่ยวกับ สภาวะ และส่วนประกอบที่ทำให้เกิดบุคคลิกลักษณะของเราขึ้น และตลอดจนถึงความเป็นอยู่ของภูมิอื่นๆ ซึ่งอย่างน้อยเราก็พอที่จะเข้าใจได้บ้างตามสมควร

ศาสตราจารย์ ริเช่ (Richet) ได้ตัดพ้อว่า ไม่เห็นมีแนวความคิดใหม่ๆ ในทางวิทยาศาสตร์ออกมาจากภูมิที่อยู่เหนือโลกนี้ไปบ้างเลย แต่อันที่จริงอาจจะเป็นไปได้ว่า วิทยาศาสตร์ที่เรารู้อยู่นี้ซึ่งนักปรัชญาเชื่อกัน

ว่าเป็นส่วนหนึ่งของความจริงอันสูงสุดนั้น เมื่ออยู่ในโลกทิพย์หรือภูมิอื่นนั้น ไม่ได้ดำเนินไปตามกฎเกณฑ์เช่นที่เป็นอยู่ในโลกของเรานี้ (But surely it may be possible that science, as known to us, which all philosophers agree is an abstraction from reality, does not apply in the same way over there) ผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ย่อมจะต้องประสบกับความยากลำบากมิใช่น้อยในการ ที่จะ อธิบาย ถึงหลักเกณฑ์ และให้ คำอธิบายให้แก่พวกเราซึ่งอยู่ในโลกนี้ ข้าพเจ้าอยากจะอุปมาให้ฟังสักอย่างหนึ่ง (และขออภัยด้วย ถ้าออกจะรุนแรงไปบ้าง) เราลองนึกถึงคนตาบอดที่อยู่ในโลกนี้ดูสักคนหนึ่ง ถ้าเราต้องการ อธิบายให้คน ที่ตาบอด มาตั้งแต่ เกิดในโลก นี้ให้เข้าใจถึง เรื่องสีสรรวรรณะ และ ภาพของ สิ่งที่อยู่ รอบตัวของเขานั้น เราก็จะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากแก่เราอย่างยิ่งเพียงใด ในทำนองเดียวกัน พวกเราในโลกนี้ก็เปรียบเสมือนคนตาบอด เมื่อเทียบกับท่านที่อยู่ในภูมิสูงนั้น ซึ่งก็เป็น การยากอย่างยิ่งใน กรณีที่ท่าน เหล่านี้จะอธิบาย

ถึงสภาพ และหลักเกณฑ์ในภูมิของท่านให้เราฟังจนเข้าใจแจ่มแจ้งได้

อย่างไรก็ตาม สมควรที่เราจะพยายามเข้าใจบ้างถึงความรู้ที่เกี่ยวกับโลกอื่นที่ท่านเมฆแดงได้พยายามอธิบายให้เราฟัง ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่าความรู้ที่เกี่ยวกับโลกหรือภูมิอื่นนั้น เคยมีมนุษย์ชาติรู้มาแต่ก่อนนานแล้ว แต่บัดนี้ มนุษย์ ชาติเหล่า นั้นได้ สูญสิ้นไป จากโลก นี้แล้ว เรื่องนี้ทำให้ข้าพเจ้าอดนึกไม่ได้ว่า ถ้าในยุคนี้เราสามารถจะขุดค้นเอาความรู้นั้นมาให้ความแจ้งกระจ่างได้อีก เราก็คงจะ สามารถขยายขอบเขตความรู้นั้นออกไปได้อีกเป็นอย่างมาก และจะทำให้ทรรศนะทางวิทยาศาสตร์ของเรากว้างขวางขึ้นและเปลี่ยนไปใหม่โดยสิ้นเชิงก็ได้ ซึ่งโดยนัยนี้จะทำให้เราเข้าใจธรรมชาติและความหมายแห่งชีวิตของเราได้ดีขึ้นยิ่งกว่านี้ ปัจจุบันการศึกษาปัญหาของชีวิตที่ซับซ้อนหรือที่จะข้ามพ้นโลกเหล่านี้ โดยมากคนก็คิดว่า เป็น เรื่องของ วิชาเทววิทยา และ ปรัชญา เท่านั้น แต่ในวิชาทั้งสองดังกล่าวมานั้น ก็จะปรากฏว่ามีแต่ทฤษ-

ฏีที่บังคับให้เชื่อคำพูดที่เป็นศัพท์สูงๆ ทำให้เข้าใจความจริงได้ยากยิ่งขึ้นไปอีก โดยนัยนี้ข้าพเจ้าคิดว่าวิธีที่ดีกว่าน่าจะเป็น วิธีที่เราใช้ในการสืบสวนปรากฏการณ์ทางวิญญาณ โดยการสนทนาโต้ตอบกับบุคคลผู้มีความรู้จากภูมิอื่นๆ เช่นท่านเมฆแดงนี้เอง เพราะโดยวิธีนี้เราอาจจะได้รับความรู้ กระจ่างแจ้งสามารถแก้ปัญหาถึงความลึกลับของชีวิตและความตาย ตลอดจนถึงโลกหน้าได้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ได้ เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความฉงนสนเท่ห์แก่มนุษย์มาเป็นเวลาช้านานแล้ว

บทที่ ๑๕

ท่านเมฆแดง

ความเชื่อเรื่องโลกหน้า

ในการจดประวัติหรือประสพการณ์ของดิฉัน ตลอดเวลา ๗๐ ปีล่วงมานี้ ดิฉันได้ทำตามคำขอร้องของท่านเมฆแดง เพื่อที่จะได้ให้เป็นอนุสรณ์แก่อนุชนที่เกิดมาในภายหลัง และเพื่อเป็นการปลดเปลื้องความทุกข์ของผู้ที่อาลัยถึงผู้ที่ล่วงลับไปแล้วด้วย ข้อเท็จจริงจากเรื่องราวดังกล่าวมานั้นจะแสดงให้เห็นได้อย่างแจ่มชัดถึงความจริงที่ว่า ชีวิตของเราเป็นสภาวะอนันตกาล และทำอย่างไรๆ เราก็ไม่สามารถจะถึงแก่ความตายได้ เพราะวิญญาณของเราเป็นอมตะ (we cannot die because our spirits are immortal) ดังนั้นส่วนใหญ่ของหนังสือเล่มนี้จึงได้มุ่งไปเพื่อที่จะอธิบายถึงความจริงและให้ประจักษ์พยานหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องความเป็นอมตะของวิญญาณดัง

กล่าวแล้วนั้น เพราะถ้าบุคคลไม่ยอมรับความจริงอันเป็นแก่นแท้ข้อนี้เสียแล้ว ความเชื่อในทางศาสนาทั้งหมดก็จะไม่มีค่าแต่อย่างใด และศาสนาทั้งปวงก็จะต้องล้มครืนลงมาตาม ๆ กัน (without acceptance of this central fact the whole edifice of religious faith) คำสั่งสอนของศาสดาต่าง ๆ เช่น พระเยซูก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี และผู้นำทางศาสนาอื่น ๆ ของโลกก็ดี จะหมดความหมายไปทันที ถ้าเรายังไม่เชื่อว่า คนเราตายไปแล้วไม่สูญ เพราะเมื่อไม่มีความเชื่อดังกล่าวมานั้น มนุษย์เราก็จะถือมติที่ว่า วันนี้เราต้องกินต้องดื่มและจะต้องสนุกสบายกันให้เต็มที่ เพราะวันรุ่งขึ้นเราอาจจะตายก็ได้ (แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะหมดสิ้นไปพร้อมกับความตายของเรานั่นเอง) (The teaching of Jesus, Buddha and of all the world's religious leacles is meaningless if this concept is not upheld without it the only philosophy open to us is "Eat, drink and be merry, for tomorrow we die." ทัศนะเช่นว่านี้จึง

เป็นทัศนะที่แสดงถึงความหมดหวังโดยสิ้นเชิง ในทางตรงกันข้ามถ้าเราเชื่อถือเรื่องตายแล้วไม่สูญ จิตใจของเราจะเต็มไปด้วยแสงสว่างและมีความอบอุ่นอยู่ตลอดกาล (The truth of survival floods the mind with light and warmth) ความจริงเรื่องตายแล้วไม่สูญนี้จะทำให้เราเห็นความจริงของชีวิตอันรุ่งโรจน์ได้อย่างแจ่มชัด ทำให้วิญญาณของเรามีสภาพเป็นมหัคคตจิต (คือจิตที่กว้างขวางยิ่งใหญ่) (expansion of the consciousness) และในขณะที่เราปฏิบัติเพื่อดำเนินไปสู่หนทางที่สมบูรณ์ขั้นสูงสุดของวิญญาณนั้น เราก็สามารถจะแผ่ความรักและเมตตาไปสู่เพื่อนมนุษย์ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น เราจะไม่เศร้าโศกถึงผู้ที่เป็นที่รักของเราที่ล่วงลับไปจากโลกนี้อีกต่อไป เพราะเรารู้ดีว่าเขาเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่ และเราก็จะต้องได้พบกันใหม่อีกครั้งหนึ่งอย่างแน่นอน (we know they live and we shall meet again) ในขณะเดียวกันเราจะไม่กลัวตายและโรคภัยไข้เจ็บที่จะเกิดขึ้นแก่เราอีกต่อไป เพราะรู้ดีว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสภาวะที่จะเกิด

ขึ้นแก่เราเพียงชั่วคราวเท่านั้น และหลังจากนั้นเราก็จะตื่นขึ้นมามีชีวิตใหม่โดยมีร่างกายที่สมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง (these are but temporary conditions and we shall re-awaken to a new life in a perfect body)

ความตายคือการนอนหลับ

คนส่วนมากพากันกลัวต่อความตายที่จะมาถึงแก่ร่างกายของเขา อันที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องกลัวเช่นนั้นเลย ดิฉันได้เห็นความตายปรากฏขึ้นต่อหน้าหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน และทราบดีว่าความตายนั้นก็ไม่มีความพิศดารมากไปกว่าการนอนหลับชนิดหนึ่งนั่นเอง (death is no more than falling asleep) ดิฉันได้เคยนั่งอยู่ข้างเตียงมารดาของดิฉันในเมื่อท่านกำลังจะถึงแก่กรรม ในขณะสุดท้ายที่ท่านอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้น ดิฉันรู้ดีว่าท่านกำลังจะพูดอะไรกับดิฉันบางอย่าง ท่านพยายามรวบรวมกำลังเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อจะพูด และในขณะที่เริ่มจะพูดนั้นเองท่านก็ถึงแก่กรรม ดิฉันไม่ทราบ

ว่าท่านจะทราบหรือเปล่าว่าในตอนที่ท่านกำลังพูดอยู่นั้น ท่านได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ถ้อยคำที่ท่านเริ่มพูดในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้นได้พูดจบในเวลาที่ถึงแก่กรรมไปแล้วนั่นเอง โดยที่ดิฉันได้ยินถ้อยคำของท่านอย่างชัดเจนโดยความสามารถของดิฉันทางทิพยโสต

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง ดิฉันก็ได้ประสบความตายของผู้เป็นสามีของดิฉัน ผู้ซึ่งถึงแก่กรรมในวงแขนของดิฉันเอง เขาไม่มีความกลัวความตายแต่อย่างใด เพราะเขารู้แน่ชัดว่าหลังจากการตายแล้วเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่ได้อีก และคำสุดท้ายที่เขาพูดกับดิฉันก็เป็นเครื่องที่แสดงว่า เขามีความเชื่อเรื่องนี้เป็นอย่างดี ต่อมาอีกไม่กี่วัน เมื่อเราไปทำการฌาปนกิจศพของเขา และในขณะที่หีบศพของเขากำลังถูกเคลื่อนเข้าไปสู่ที่เผานั้น ดิฉันก็ได้เห็นเขาและญาติของเขาคือ ด๊อกเตอร์ ชาร์ลส์ กอร์ดอน มัวร์ (Dr. Charles Gordon Moore) กำลังเกี่ยวแขนกันอยู่ พร้อมกับยิ้มให้ดิฉันทั้งสองคนเป็นอันว่า ความจริงเรื่องการตายแล้วไม่สูญซึ่งดิฉันได้

พยายามสอนผู้ที่ได้รับความเสียใจมาเป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้วนั้น ในที่สุดก็ได้นำความสุขมาให้แก่ดิฉันเป็นสิ่งตอบแทนอย่างพอเพียง ระหว่างที่สามีของดิฉันเจ็บป่วยอยู่เป็นเวลานานนั้น ดิฉันได้ยอมสละเวลาการเข้าทรงเพื่อมารักษาพยาบาลเขาอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะชาร์ลไม่ต้องการให้ดิฉันออกไปห่างจากเขาเลย ความจริงการที่ชาร์ลส์ถึงแก่กรรมแล้วจากดิฉันไปนี้ ทำให้ดิฉันมีความอ้างว้างอยู่บ้าง แต่เนื่องจากดิฉันมีความรู้ในเรื่องนี้ดีมาแต่ก่อนแล้ว ดิฉันจึงสามารถหักใจได้ และกลับมาสู่การทำงานในด้านการทรงวิญญาณต่อไปอีก หลังจากที่ได้ทำการพักไปเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ ต่อมาหลังจากที่ดิฉันได้งดเว้นการทรงวิญญาณในที่สาธารณะมาเป็นเวลา ๓ ปี ดิฉันก็ได้กลับมาสู่ประชาชนอีกครั้งหนึ่ง พร้อมที่จะแสดงให้ทุกคนเห็นจริงในความจริงถึงเรื่องที่คนเราตายไปแล้วก็สามารถจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างเดิม

หนังสือเล่มนี้มีตัวอย่างมากมายที่แสดงถึงความจริงที่ว่า คนเราตายแล้วไม่สูญ อันที่จริงถ้าดิฉันต้องการตัวอย่างเหล่านี้สามารถจะเพิ่มเป็นเรือนร้อยหรือเรือนพัน

แต่เท่าที่เป็นอยู่ ตัวอย่างที่เราสามารถพิสูจน์ได้ในกรณีหนึ่งนั้น ก็น่าจะเป็นการเพียงพอที่จะให้เราท้าวความไปถึงกรณีอื่นได้เช่นเดียวกัน (But, in the event, it is necessary to prove only one case in order to prove all) เท่าที่ดิฉันได้เลือกตัวอย่างนำมาลงไว้ในหนังสือเรื่องนี้ ก็โดยคำนึงถึงประจักษ์พยานและเหตุผลที่สามารถจะนำมาอ้างอิงเป็นหลักฐานได้ โดยคิดว่าบรรดาผู้ที่เป็นพยานนั้นก็มีเกียรติเพียงพอที่จะเชื่อถือได้อยู่ไม่น้อย

ดิฉันได้ทำงานร่วมกับท่านเมฆแดงมาเป็นเวลาเกือบ ๔๐ ปี และในระหว่างเวลาเหล่านี้ก็ได้พยายามทำโดยไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อยที่จะบรรยายความจริงทางวิญญาณออกมาให้ประชาชนในโลกทราบ ท่านเมฆแดงไม่เคยบอกเราเลยว่า ท่านเป็นใครเมื่อสมัยยังอยู่ในโลกมนุษย์ เมื่อมีผู้ถามท่าน ท่านก็ตอบเป็นทำนองเดียวกันทุกครั้งว่า "จงรู้จักเราโดยการงานของเราก็แล้วกัน" (Know me by my works) ดังนั้นเราก็จึงรู้แต่เพียงว่า

ท่านคงจะได้เคยเดินทางมาแถบนี้ก่อนหน้าเรา ซึ่งในสมัยนั้นท่านคงอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ' เราเชื่อด้วยเหมือนกันว่า ท่านคงจะอยู่ในโลกนี้ในระยะเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกับพระเยซูแห่งนาซาเรธ ก็ได้ (Jesus of Nazareth) ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งท่านพูดเป็นเชิงทำให้เราดีใจว่า ท่านกำลังจะบอกให้เรารู้แล้วว่า ท่านเป็นใคร แต่แล้วท่านก็ไม่ยอมบอกจนแล้วจนรอด

เรารู้ว่าการที่ท่านแสดงตัวเป็นชาวอินเดียนแดงนั้นก็เป็น เพียงรูป ปรากฏภายนอก ซึ่งท่านแสดงให้ เรา เห็น เพื่อเรา จะได้ สามารถ รับอิทธิ พลคือ กระ แสคลื่น อันสูงและละเอียดของท่านได้ โดยเหตุที่ท่านเป็นวิญญาณหรือเทพเจ้าที่มีศักดิ์สูงซึ่งได้บรรลุภูมิธรรมสูงมาก ครั้งหนึ่งท่านจึงได้กล่าวว่า นานมาแล้วท่านได้ทำความเพียรจนบรรลุถึงจุดแห่งความเจริญในทางจิตสูงสุดขั้นหนึ่ง ซึ่งท่านกล่าวว่า พ้นจากจุดนี้ไปแล้ว ถ้าท่านทำความเพียรต่อไป ท่านก็จะไม่กลับมาสู่โลกนี้อีก ดังนั้นท่านจึงตัดสินใจว่า จะทำความเพียรต่อไปเพื่อจะไม่กลับมาสู่โลกนี้ดี

หรือว่าจะ ยังคงอยู่ใน ภูมิดังกล่าวนี้ไปก่อน จนกว่าจะสามารถเป็นครูแนะแนวทางสอนแก่มนุษย์ในโลกได้ โดยจะสามารถ นำความจริง มาบอกให้มนุษย์ทราบได้โดยทั่วกัน ในที่สุดท่านก็เลือกเอาวิธีหลัง คือ ยังคงอยู่ในภูมิที่ยังสามารถกลับมาได้ไปก่อน โดยท่านอธิบายให้เราทราบว่า "ในฐานะที่เราเป็นพี่ชายของเจ้า ความทุกข์ของเจ้าก็เป็นความทุกข์ของเรา ความสุขของเจ้าก็เป็นความสุขของเราเช่นกัน เมื่อเจ้าถอยหลัง เราก็ถอยหลังไปกับเจ้าด้วย เมื่อเจ้าก้าวไปข้างหน้า เราก็ก้าวไปข้างหน้าด้วย" (As your elder brother, which I am, your sorrows are my sorrows, your joys are my joys. When you fall back, I fall back with you. When you go forward, I go forward, too.)

ท่านเมฆแดงมีความรักและมีใจกรุณาเสมอ ดิฉันไม่เคยได้ ยินท่านกล่าว บริภาษบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ยังมีชีวิตอยู่เลย นอกจากว่าท่านจะชี้ให้เราเห็นถึงข้อบกพร่องและผิดพลาด และยินดีที่จะตอบคำถามของเรา

เสมอ แม้ว่าบางครั้งจะไม่เป็นการตอบคำถามตรงๆ ดังที่ทุกคนปรารถนาก็ตาม ท่านไม่เคยบังคับให้ผู้ใดผู้หนึ่งเชื่อในคำที่ท่านสอน ในการอภิปรายและการโต้เถียงต่างๆ ท่านเป็นผู้ที่มีใจกว้างเสมอไม่เคยวางกฎอย่างเด็ดขาด และกล่าวตักเตือนผู้ฟังเสมอว่า ขอให้ทุกคนตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้ายด้วยตัวเอง (In discussion and argument, he is tolerant, never laying down the law, and forever reminding the hearers that the final decision is theirs to make) ท่านกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ให้เสรีแก่มนุษย์มาแล้ว ดังนั้นมนุษย์ต้องใช้เจตนาอันเป็นเสรีนั้นด้วยตนเอง

พระเจ้าคือ จิตสมบูรณ์

(Perfect Mind)

ในเวลาอันยาวนานที่ท่านได้ติดต่อกับดิฉันนั้น ท่านได้แสดงปาฐกถาเป็นจำนวนหลายสิบครั้งด้วยกัน ในการเข้าทรงทั้งในการส่วนตัว และในการส่วนรวมเป็นจำนวนมาก ในการปาฐกถาเหล่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในส่วนที่มีการกล่าวพาดพิงถึงวิทยาศาสตร์นั้น มีข้อความสูงและลึกซึ้งมากจนผู้พังโดยทั่วไปพังไม่ใคร่จะเข้าใจนัก ดังนั้นท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ เช่นท่าน เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจ์ (Sir Oliver Lodge) เป็นต้น ก็ได้อ่านปาฐกถาของท่านและปรากฏว่าได้ให้ความนิยมนับถือเป็นอย่างมาก หลักคำสอนของท่านก็เป็นไปคล้าย ๆ กับหลักคำสอนของพระเยซูแห่งนาซาเรธ ซึ่งท่านเอ่ยชื่อเสมอว่า เดอะ นาซาริน (The Nazarene)

๑. ท่านได้บอกว่า พระผู้เป็นเจ้านั้นคือดวงจิตที่สมบูรณ์ ซึ่งหมายถึงสมบูรณ์ด้วยความเมตตา ปัญญา และอำนาจ พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เป็นผู้มีตัวตนร่างกายเหมือนคน แต่เป็นพลังแห่งความดี ซึ่งแผ่ซ่านไปทั่วจักรวาล และเป็นสภาวะที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ความชั่วนั้นไม่ได้เป็นพลัง แต่เป็นการคิดที่ผิดของเราเอง ซึ่งเกิดขึ้นในโลกเพราะการใช้เจตน์จำนงอันเป็นเสรีในทางที่ผิด ความชั่วนั้นมีสภาวะที่จำกัด ดังนั้นเรา

หมายเหตุ ข้อความตั้งแต่ย่อหน้าหมายเลข ๑ เป็นต้นไปนี้ ได้นำภาษาอังกฤษจากต้นฉบับมาตีพิมพ์ไว้ท้ายเล่มด้วยทั้งหมด ขอให้อ่านดูตามหมายเลขที่บอกไว้ เพราะหมายเลขตรงกัน

จึงสามารถเอาชนะได้โดยการระลึกถึงความดี และระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า

๒. เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ในตัวเราทุกคน ดังนั้นเราทุกคนจึงเป็นส่วนหนึ่งของส่วนรวม ซึ่งก็ได้แก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่นเอง และเนื่องจากทุกคนเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระจิตของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่จำกัด ฉะนั้นเราจึงไม่รู้จักตายเช่นเดียวกัน

พระเจ้าอยู่ในตัวเรา

๓. การที่วิญญาณของเราแต่ละคนพัฒนาการไปนั้นก็คือการค่อย ๆ เปิดเผยความรู้สึกแห่งจิตใจของพระเจ้าซึ่งอยู่ภายในตัวเรานั่นเอง ถ้าเราต้องการจะค้นหาพระผู้เป็นเจ้าให้พบ เราจะต้อง "เกิดใหม่" คือเข้าใจเสียใหม่ว่าตัวเราที่แท้จริงนั้นมีสภาวะเป็นวิญญาณ ไม่ใช่เป็นร่างกาย และเราจะต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ว่า เราจะต้องรับผิดชอบทุกอย่างในการกระทำที่เราได้กระทำลงไป ดังนั้นเราจะพัฒนาไปได้แค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง กล่าวโดยสรุปก็คือ เรามีความปรารถนาอย่างใด เราก็จะได้รับอย่างนั้น

๔. สากลจักรวาลนี้ถูกควบคุมด้วยกฎของพระผู้เป็นเจ้า (คือจิตสากล หรือจิตสมบูรณ์) ถ้าเราประพฤติตัวตามกฎนี้ เราก็จะมีความกลมเกลียวสมบูรณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อเราฝืนกฎนี้ ผลก็คือจะเกิดความยุ่งเหยิงขึ้นโดยทั่วกัน กฎประการแรกก็คือกฎแห่งความรักหรือความเมตตา ซึ่งความรักหรือเมตตาอันนี้เกิดมาจากความสามารถในการมองเห็นหลักความจริงที่ว่าทุกคนที่เกิดแก่เจ็บตายอยู่นี้ มีความสมบูรณ์หรือความบริสุทธิ์แฝงอยู่ในตัวของเขาทั้งสิ้น ความรักอันนี้เป็นลักษณะของจิตใจอันสูงสุด ส่วนความกลัวนั้นเกิดขึ้นจากจิตใจอันต่ำที่ยังยึดถือในวัตถุ ความรักกับความกลัวเป็นสิ่งตรงกันข้ามที่จะเข้ากันไม่ได้เลย และแต่ละฝ่ายก็พยายามที่จะส่งพลังต้านทานและข่มกัน ความรักอันนี้จะมีได้ก็ด้วยการปฏิเสธตัวตนโดยสิ้นเชิงเท่านั้น ส่วนการยึดถือแต่ในประโยชน์ของตนเป็นใหญ่นั้น เป็นบ่อเกิดแห่งความกลัว การที่เราจะแสดงความรักหรือความเมตตาให้ปรากฏ

ได้นั้นก็ต้องทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น และการทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นนั้นก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องทำการงานอันยิ่งใหญ่มหาศาลที่ทำให้มีชื่อเสียงก้องโลก แต่อยู่ที่การทำการงานที่อยู่ใกล้ตัวเราที่สุดนี้ให้ได้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

๕. การเข้าอยู่ในอาณาจักรของสวรรค์ ก็คือการเข้าอยู่ภายในจิตใจของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในตัวของเราทุกคนนี่เอง ก่อนอื่นทุกคนจะต้องแสวงหาอาณาจักรอันนี้ ซึ่งถ้าหากคนไหนพบอาณาจักรนี้แล้ว ผลอื่นๆ ก็จะหลั่งไหลออกมาจากอาณาจักรนี้ การสวดมนต์เพื่อหวังผล อย่างอื่นสำหรับตัวเรานั้นจะไม่มีผลแต่อย่างใดเลย เพราะเรามีทุกอย่างตามที่เราต้องการอยู่ในตัวเราแล้ว คำสวดมนต์หรือคำวิงวอนอธิษฐานที่แท้จริงนั้นคือเราต้องพยายามสัมผัสกับวิญญาณพระเจ้า (divine spirit) ที่อยู่ในตัวเราให้ได้ และเราต้องอย่าลืมว่าพระเจ้าอยู่กับเราคืออยู่ภายในตัวเรานี้เอง ไม่ใช่อยู่ภายนอกตัวเรา และเราแต่ละคนนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งแห่งพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นส่วนรวมทั้งหมดนั่นเอง

๖. การที่จะหวังว่า เราจะได้บรรลุความสำเร็จโดยสมบูรณ์ภายในอายุขัยของเรานั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นหลังจากที่เราตายแล้ว เราจะต้องไปเกิดใหม่ในโลกทิพย์ ซึ่งในโลกทิพย์นี้จะมีภูมิหลายต่อหลายขั้นด้วยกัน หลังจากนั้นแล้วเราก็จะกลับมาเกิดใหม่ในโลกนี้อีก หรืออาจจะกลับมาเกิดใหม่ภายในโลกทิพย์ภูมิใดภูมิหนึ่งที่ซ้อนอยู่ก็ได้ เพื่อที่วิญญาณของเราจะได้วิวัฒนาการก้าวหน้าออกไป และในที่สุดซึ่งก็ไม่มีใครทราบว่าเป็นระยะเวลายาวนานเท่าใด ที่เราจะวิวัฒนาการไปถึงจุดๆ หนึ่ง ซึ่งจะทำให้เราไม่ต้องมาเกิดอีกต่อไป และเราก็ก้าวไปสู่ภูมิแห่งวิญญาณที่สูงขึ้นไปกว่านั้น

๗. ในการกล่าวคำปราศรัยทุกครั้ง ท่านเมฆแดงจะกล่าวอ้างถึงคำสอนในพระคัมภีร์ไบเบิลเสมอ แต่บางครั้งก็เปลี่ยนเนื้อความ หรือความหมายที่รู้กันอยู่ไปบ้าง เพื่อทำให้บุคคลได้เข้าใจถึงความหมายใหม่ที่แตกต่างกันออกไป แต่ว่ามีความหมายที่สูงและลึกซึ้งดีขึ้นกว่าเดิม

ยกตัวอย่างเช่น คำในพระคัมภีร์ที่ว่า “ขอพระองค์จงอย่านำข้าพเจ้าไปสู่สิ่งยั่วยวนใจหรือมาร” นั้น ท่านเมฆแดงไม่ยอมรับว่าเป็นจริงเลย อันที่จริงความหมายของคำนี้ได้มีนักเทววิทยาหรือนักศาสนาได้ถกเถียงกันมามากมายหลายครั้งแล้ว แต่ท่านเมฆแดงก็มีความเห็นของตนเองอย่างแน่นแฟ้น โดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ท่านกล่าวว่า “สภาวะที่สมบูรณ์คือพระเจ้านั้น จะนำเราไปสู่มารหรือสิ่งยั่วยวนได้อย่างไร ความจริงนั้นพระเจ้าไม่ได้นำเราไปสู่ที่นั่น เพราะว่าสภาวะแห่งจิตใจของท่านที่เป็นพระเจ้านั้น จะไม่รู้จักกับมารหรือสิ่งยั่วยวนแต่ประการใด จิตที่เป็นฝ่ายโลกคืออำนาจฝ่ายต่ำเท่านั้นจึงจะรู้จักกับมารหรือสิ่งยั่วยวน บ่อยครั้งที่เดียวจิตที่อยู่ในระดับนี้ต้องยอมแพ้ต่อมารหรือสิ่งยั่วยวนนั้น ฉะนั้นเมื่อเจ้าจะสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า จงสวดเสียใหม่ว่า *“ขอพระองค์จงอย่าทอดทิ้งข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าถูกมารมายั่วยวนหรือรบกวน”*

อำนาจของเมตตา

๘. ในการแสดงปาฐกถาโดยการผ่านเข้าทรงนั้น ท่านเมฆแดงได้กล่าวย้ำอยู่เสมอถึงความรักและเมตตาที่จะขจัดอำนาจของความเกลียดชังหรืออำนาจความพยาบาทเสียได้ ท่านกล่าวว่า **“ถ้าเราต้องการเอาชนะความเกลียดหรือความพยาบาทในตัวเรา เราต้องพยายามหัดคิดให้เห็นความจริงว่า ในตัวของบุคคลอื่นนั้นก็ยังมีพระเจ้ามีส่วนแห่งความดีอยู่ทุกคน และถ้าศัตรูของเราพยายามจะล้างผลาญเรา เราจะต้องมีจิตใจหนักแน่นในความเชื่อที่ว่า ในบั้นปลายความดีจะต้องชนะความชั่วเสมอไป”**

๙. ครั้งหนึ่งเมื่อท่านเมฆแดงเริ่มการปาฐกถาที่น่าจับใจของท่าน ท่านได้กล่าวนำว่า **“พระผู้เป็นเจ้ามีอยู่ในที่ทุกหนทุกแห่ง สำหรับทุกคนที่มีนัยน์ตาก็สามารถจะเห็นพระองค์ได้** ดังนั้นดิฉันคิดว่าก่อนจะจบหนังสือนี้ก็จะขอคัดลอกถ้อยคำอันจับใจอย่างยิ่งของท่านเมฆแดงซึ่งในครั้งนั้นท่านได้กล่าวสรุปปาฐกถาของท่านไว้ดังต่อไปนี้

๑๐. "ลูกเอ๋ย ขอให้เจ้าจงรู้ไว้ว่า ในชีวิตนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เจ้าจะพบในร่างกายของเจ้า ซึ่งเป็นอัญญมณีอย่างหนึ่งนั้น ก็คือจะต้องมีปัญญาพอที่จะเห็นความสวยงามของอาณาจักรของพระเจ้าได้ เจ้าจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้านี้ได้ในดอกไม้ทุกดอก ในทุกกลีบของดอกไม้ที่กำลังบานออกทุกกลีบ และในสีของมันทุกสี ในใจกลางของดอกไม้เล็กๆ ที่กำลังตูมอยู่นั้น ถ้าเจ้าแสวงหาสันติ เจ้าก็จะพบพระเจ้าได้

๑๑. "ลูกเอ๋ย จงยืนอยู่บนยอดเขาและมองดูดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้าลงไป และดวงใจของเจ้าจะสงบลงได้ จงมองดูสีของดวงอาทิตย์ตกที่กำลังสาดแสงกลมกลืนกัน ในขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังจะลับเหลี่ยมเขาลงไป และในท่ามกลางบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเงียบสงบนั้น นั่นแหละเจ้าจะพบพระเจ้า จงยืนอยู่ท่ามกลางดอกบัตเตอร์คัพอันมีสีเหลืองอร่ามในทุ่งโล่ง ในเมื่อน้ำค้างตกต้องลงมายังยอดหญ้า

จงมองดูนกน้อยที่โผผินบินไปมา พร้อมกับส่งเสียงกังวาลหวานออกมาจากลำคอของมัน นั่นแหละเจ้าจะพบพระเจ้า ในเสียงหัวเราะร่าเริงของลูกน้อยที่โผเข้ามาในอ้อมกอดของแม่นั้นก็เหมือนกัน เจ้าจะสามารถพบพระเจ้าได้

๑๒. ในที่สุดนี้เราหวังว่า ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าและอาณาจักรของพระองค์จะได้สถิตย์สถาพรอยู่ในโลกมนุษย์ตลอดไป เรื่องนี้จะเป็นไปได้ ถ้าเจ้าจะ สามารถ ปฏิบัติ ข้อ ปฏิบัติ แต่ เพียง ข้อ เดียว คือ

ความเมตตา

ต่อนี้ไปคือข้อความซึ่งเป็นคำสอนของท่านเมฆแดง และเพราะเหตุข้อความที่แปลมาแล้วมีความหมายลึกซึ้งเข้าใจยาก และอาจจะแปลความหมายได้หลายอย่าง จึงได้คัดถ้อยคำที่เป็นภาษาอังกฤษมาเทียบไว้ให้ดูด้วย เพื่อผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะได้อ่านจากต้นฉบับเดิมได้

1. God, he tells us, is perfect mind, which is love, wisdom and power. God is not a being but a force of good which permeates the universe and is infinite. Evil is not a force, but an error in thought which has arisen in the world because of the misuse of free will. It is finite and can be overcome by concentration on good and on God.

2. As God dwells within each one of us, every individual is part of the Whole which is God. And because we are all part of the Infinite Spirit of God, we cannot die.

3. The gradual unfolding of the consciousness of the Mind of God within us is the process of evolution of our souls. In order to find God we must be "born again" into the realisation that we are spiritual beings, and into the acceptance of our personal responsibility for every action we commit. Thus the extent of our evolution depends entirely upon ourselves. As we desire, so we shall receive.

4. The universe is ordered dy divine law. If we follow this law, it will lead to perfect harmony; if we go against it, the result is chaos. The first law is that of love. Love is the ability to see only latent perfection in our fellow-men. Love is the attribute of the Divine mind, whereas fear stems from the material mind. Love and fear are the two incompatible opposites, the one forever striving to cast out the other. Love is the complete negation of self; self-interest

is the father of fear. The natural expression of love is service to others, not so much in the performance of great works as in doing that which lies nearest to hand.

5. To dwell within the kingdom of heaven is to dwell within the Mind of God which lies within ourselves. All must first seek this kingdom from which, once found, all else will flow. Prayer for ourselves is purposeless, for we already have all we can ever need. The only true prayer is the unceasing communion with the divine spirit within us. Never must we forget that God is within us, not outside us, that we are all individual parts of God, which is the Whole

6. It is not to be expected that we can achieve perfection within the span of one lifetime. After death we go to the astral plane, in which there are many worlds of consciousness. After a period we incarnate once again on this earth, or some other

interpenetrating world, for the further progress of our souls. Eventually, and who can say how long this may take, we reach a state of evolution at which further reincarnation is no longer necessary and we pass on to higher realms of spiritual existence.

7. In all his addresses Red Cloud quotes freely from the Bible, sometimes changing the words of an accepted version to bring to them a different and more illuminating meaning. The words, "Lead us not into temptation", as they occur in the Lord's Prayer, for instance, Red Cloud will never accept. The significance of these words has many times been debated by theologians, but Red Cloud is unhesitating in his judgment. "How can that which is Perfection lead into temptation?" he asks. "God does not lead you there, for that part of you which is God does not know temptation. Only the carnal mind knows temptation and, too often, submits to it. Therefore,

when you pray to God, say rather: "Leave us not when in temptation."

8. The power of love to cast out hatred has been a recurring theme in Red Cloud's trance addresses. To overcome hatred in ourselves we must try to see in others only that part of them which is God or good. And when our enemies seek to destroy us we must stand firm in the knowledge that good in the end must triumph over evil.

9. "God is there for all who have the eyes to see Him. These are the words with which Red Cloud began one of his inspirational lectures, and I don't think I can do better than to close this book with the words with which this lecture ended:

10. "You know, my children, in this day of life, the greatest aspect that you find within the jewel of your being is to see with far-seeing eyes the beauty

of God's kingdom. See it in the simple flower, its folding petals, its colours rare. In the heart of that small blossom, seeking peace, God will be found.

11. "Stand upon the hilltop and watch the setting sun, and in your heart be calm. Watch the blending of the colours as they fall behind the hills, and in that quiet stillness, God will be. Stand among the yellow of the buttercups in the open fields when the dew lies upon the grass. Watch the bird rise with a flutter of wings, its throat trembling in the beauty of its note. It is there God will be found. In the laughter of a child when it runs to its mother's side; there, too, will God be found.

12. "May I always find within your world the beauty of God and the wisdom of His kingdom expressed in the one simple word—Love

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ วิญญาณ ๔๙/๓ ถนนสามเสน บางลำภู พระนคร
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้ โฆษณา มิถุนายน ๒๕๑๒
โทร. ๘๑๗๖๘๔

เอสเทลล์ โรเบิรตส์

ภาคผนวก

ผู้ที่อ่านเรื่องเอสเทลล์ โรเบิรตส์ ทั้งสองตอน หากมีความสงสัยอย่างไร ก็ขอให้ติดตามอ่านในหนังสือเอสเทลล์ โรเบิรตส์ ภาคผนวก ปัญหาทุกอย่างได้นำมารวบรวมตอบไว้ในภาคผนวกนี้ทั้งหมด

พร รัตนสุวรรณ